KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M.8 Acc. No. 19693

Author ഒളപ്പമണ്ണ വിഷ്ണു ചിന്തു

Title ഇന്ദുലേഖ വിവാഹാനന്തരം

ജീമൂതവാഹനൻ

6/50

1963

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

പി. ആർ. ദൊരസ്വാമിശർമ്മ,

(ലെച്ചറർ, സെൻറ് ബക്ക്മാൻസ് കോളേജ്)

ചങ്ങനാശ്ശേരി.

പത്മാലയാ ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

എറണാകുളം.

1116

4

വില 8 ണ.

M08

PRINTED AT THE KAMALALAYA PRINTING WORKS, TRIVANDRUM.

ജീമൂതവാഹനൻ.

നഗാധിരാജനും ഹരകാന്തമാരായ ഗൌരീഗംഗകളുടെ ഭവനസ്ഥാനവും കുലപർവ്വതങ്ങളിൽ വെച്ച് ഉന്നതത്വം സ്ഥൈര്യങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി സ്ഥാനവും ആയഹിമവത്പർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്വരയിൽ കാഞ്ചനപുരം എന്ന അനവദ്യനാമാവായ ഒരു നഗരമുണ്ടായിരുന്നു. സൂര്യരശ്മികളുടെ ബൃന്ദം പോലെ ശോഭയമാനമായിരുന്ന ആ നഗരത്തിൽ ഭരതഭഗീരഥാദിതുല്യനായി ധർമ്മത്തിന്റെ അവതാരം എന്ന പോലെ ജീമൂതകേതു എന്നപേരായ വിദ്യാധരേശ്വരൻ വാണുകൊണ്ടിരുന്നു. സകലജഗത്തിന്നും അഭയപ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ അതിസമർത്ഥമായ തന്റെ ബാഹുദണ്ഡംകൊണ്ട് ശിഷ്ടരെ രക്ഷിച്ചും ദുഷ്ടരെ ശിക്ഷിച്ചും ധർമ്മത്തെ സ്ഥാപിച്ചും ആ രാജാവ് രാജ്യംഭരിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നിക്കു ലാവണ്യവതീ എന്നായിരുന്നു പേർ— ത്രിഭുവനലലിമഭൂതയായ തന്റെ മഹിഷിയോടുകൂടിഅദ്ദേഹംകുറേകാലം വിഷയതല്പരനായി കാലം നയിച്ചുവന്നു. എല്ലാഭാഗ്യങ്ങളും തികഞ്ഞ ഇദ്ദേഹത്തിന്ന് പുത്രമുഖസംദർശനഭാഗ്യം മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോദിവസം കഴിയുംതോറും അനപത്യതാനിമിത്തകമായ ദുഃഖം അദ്ദേഹത്തെ അധികാധികം പീഡിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. വിഷയങ്ങളിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്തം ക്രമത്തിൽ നിവർത്തിച്ചുതുടങ്ങി. വിദ്യാധരേശ്വരന്റെ പട്ടമഹിഷിയായിരുന്നിട്ടും ത

ന്റെ ജീവിതം വ്യർത്ഥമായിതീർന്നുവെല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ലാവണ്യവതിയും അനല്പമായി ദുഃഖിച്ചുതുടങ്ങി. അപുത്രർക്കു ഗതിയില്ലെന്നും നരകത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നവൻ പുത്രൻമാത്രമാണെന്നും മറ്റുമുള്ള പൌരാണിക വചനങ്ങളെ ഓർത്തു അവർ പലപ്പോഴും ഒന്നിച്ചിരുന്നു കരയുകപതിവായിരുന്നു പുത്രാഭാവത്താൽ അഖില രാജ്യവും ജീവിതംതന്നെയും നിഷ്ഫലമാണെന്നു അവർക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. വളരെരാജാക്കന്മാർ പുത്രരഹിതമായി വളരെദുഃഖിച്ചു് ദേവന്മാരെയും ഋഷിമാരേയും യഥാവിധി പൂജിച്ചു് അവസാനം പുത്രലാഭസുഖമനുഭവിച്ചതുപോൽ തങ്ങളും ദേവാദികളെ പൂജിച്ചു് അഭിമതസിദ്ധിക്കായി യത്നിക്കേണമെന്നു അവർ നിശ്ചയിച്ചു. പ്രാതസ്നാന ജപാദികം ദേവാലയഗമനം മുതലായ സൽക്കർമ്മങ്ങളും അവർപൂർവ്വാധികം ചെയ്തുതുടങ്ങി. രാജാവിന്റെ ഉദ്യാനത്തിൽ കുലക്രമാഗതമായ ഒരു കല്പവൃക്ഷമുണ്ടായിരുന്നു, മനോരഥങ്ങളെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിൽ ആ കല്പവൃക്ഷം പ്രഖ്യാതവും അനവദ്യനാമത്തോടു കൂടിയതുമായിരുന്നു. ദേവതാസദൃശപിയായ ആ വൃക്ഷത്തേയും ദേവതമാരേയും ഋഷിമാരേയും യഥാവിധിപൂജിച്ചു് കാലക്രമത്തിൽ രാജാവിനു അവരുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ വംശാഭിവൃദ്ധകരനായ ഒരുപുത്രൻ ജനിച്ചു. പുത്രജന്മമഹോത്സവംഹേതുവായ സന്തോഷത്തിന്റെ ഒരു ആധിക്യത്താൽ പ്രജകളെല്ലാം ഉന്മത്തരെപ്പോലെ അങ്ങുമിങ്ങും നൃത്തം ചെയ്തു. പത്തുദിവസംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവു് പുത്രനു ജീമൂതവാഹനൻ എന്നു പേരിട്ടു. കാ

ലക്രമത്തിൽ ജീമൂതവാഹനൻ ദാനവീരനും മഹാസത്വനും സർവ്വഭൂതങ്ങളിൽ അനുകമ്പയൊട്ടു കൂടിയവനും ആയിതീർന്നു. പുത്രൻ ശൈശവാവസ്ഥയെ അതിക്രമിക്കുന്നതു കണ്ടു രാജാവു് ജീമൂതവാഹനനെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായി ആചാര്യന്മാരുടെ അടുക്കൽ ഏല്പിച്ചു. പിതൃജനങ്ങളാലും ആചാര്യന്മാരാലും നിയന്ത്രിതനായ ജീമൂതവാഹനൻ ഓരോകലകളിലും അഭിവൃദ്ധികൗശലം പ്രകടിപ്പിച്ചു വന്നു. ശിഷ്യന്റെ അനിതരസാധാരണമായ ഉത്സാഹവും ബുദ്ധിവൈഭവവും കണ്ടു് ആചാര്യന്മാർക്കു രാജകുമാരനിൽ അസാധാരണമായസ്നേഹവും അഭിമാനവും ജനിച്ചു. രാജകുമാരന്റെ നിർമ്മലമായ ബുദ്ധിയിൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു എല്ലാകലകളും പ്രതിഫലിച്ചു, കാവ്യങ്ങളും, നാടകങ്ങളും, ധർമ്മശാസ്ത്രം, ആയുധാഭ്യാസം, രാജനീതി മുതലായവയിലും മറ്റുകലാവിദ്യകളിലും ജീമൂതവാഹനന്നു അസാധാരണമായ പ്രാവീണ്യം ലഭിച്ചു.

ആചാര്യന്മാരുടെ അഭിമതപ്രകാരം അവരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ജീമൂതവാഹനൻ വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിപ്പിച്ചു പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി. പ്രതിദിനം മാതാപിതാക്കന്മാരെ അധികാധികം ഭക്തിയോടും ശ്രദ്ധയോടും കൂടി ശുശ്രൂഷിച്ചുവന്നു. പിതൃശുശ്രൂഷാനിരതനായ പുത്രൻ യൌവ്വനദശയെപ്രാപിച്ചപ്പോൾ രാജാവായ ജീമൂതകേതു പ്രജകളുടെയും രാജ്യഭരണകാംക്ഷികളായ സചിവന്മാരുടെയും പുരോഹിതന്മാരുടെയും അപേക്ഷപ്രകാരം പുത്രനെയൌവരാജ്യാഭിഷേകം ചെയ്തു.

കുറച്ചുദിവസം എതൈഷികളായ ചിലസചിവന്മാർ യുവരാജാവിന്റെ സമീപം ചെന്നു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'ദേവ, നമ്മുടെ ഉദ്യാനത്തിലുള്ളതായ കല്പവൃക്ഷം സർവ്വ കാമങ്ങളേയും ദാനംചെയ്യുന്നതാകുന്നു. മഹാരാജാവു് പുത്രമുഖദർശനാഭാവത്താൽ വളരെക്കാലം ദുഃഖിച്ചതിനുശേഷം അവസാനം ഈ കല്പതരുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താലാണ് പുത്രലാഭമുണ്ടായതു്. ഈ ദേവതാരൂപമായ വൃക്ഷം ഏവർക്കും അദൃഷ്ടമാകുന്നു. അതിനാൽ കുലക്രമാഗത ദേവതാസ്വരൂപിയും അഭീഷ്ടപ്രദാനത്തിനു നിസ്തുല്യവുമായ ഈ വൃക്ഷരാജനെ കുമാരൻ പ്രതിദിനം യഥാവിധി പൂജിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ വൃക്ഷരാജൻ നമ്മുടെ ഉദ്യാനത്തിലുള്ളകാലംവരെ ആർക്കും നമ്മോടു യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിനോ നമ്മെജയിക്കുന്നതിനോ സാധിക്കുന്നതല്ല. നമ്മുടെകുലം ഇത്രകാലം സംപത്സമൃദ്ധമായി നിലനിന്നു വരുന്നതു ഈ തരുവിന്റെ മാഹാത്മ്യം കൊണ്ടുതന്നെയാകുന്നു. അതിനാൽ ഈവൃക്ഷം സർവ്വപ്രകാരേണ പൂജകൾ അർഹംതന്നെയാണ്'

മന്ത്രിമാരുടെ ഹിതവചനങ്ങളും കേട്ടു് ജീമൂതവാഹനൻ സ്വയം ഇപ്രകാരം ചിന്തിച്ചു.

കഷ്ടം! ഈ ദേവപാപത്തെലഭിച്ചു് എന്റെ പൂർവ്വ ഗുരുക്കന്മാർ പലപലകാമങ്ങളേ അർത്ഥികൾക്കുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുത്തിഎന്നല്ലാതെ അവരിൽ ആരും ജീവിതോദ്ദേശമറികയോ തദനുരൂപേണ പ്രവൃത്തിക്കയോചെയ്തതായി ഞാനറിയുന്നില്ല. ജീവിതത്തിൽ മുഖ്യമായിലഭിക്കേണ്ടതായ ഫലം അവർക്കുലഭിച്ചില്ല. കൃപണോചിതങ്ങളായ

ആഹാരവിഹാരാദികൾ കൊണ്ട് അവർ വളരെകാലം ജീവതസഞ്ചാരണംചെയ്ത് അവസാനം കാലധർമ്മത്തെ പ്രാപിച്ചു. അവർ "അഹ മമ" ഭിമാനത്താൽ ജീവാത്മാപരമാത്മാക്കൾക്കും തമ്മിൽ ഓരോന്നിന്നും അത്യന്തം ഭേദംകല്പിച്ചു ആത്മസാമാന്യത്തെ അത്യന്തം ലഘൂകരിച്ചു. ഞാനും അവരെപ്പോലെതന്നെ കേവലം കാമക്രോധാദികൾക്കു വശപ്പെട്ട ജീവിതം നയിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ എന്റെ ജന്മവും നിഷ്ഫലമായിതന്നെ തീരുമെല്ലൊ അതിനാൽ അധർമ്മോപചയത്തിന്ന പാത്രീഭവിക്കാതെ കഴിയുന്നതും സൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്താൽ ജീവിതത്തെ സഫലീകരിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് എന്റെ മുഖ്യമായ കർത്തവ്യം.

ഈ വിധം നിശ്ചയിച്ച് ജീമൂതവാഹനൻ പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെചെന്ന് പിതാവിനെ ശുശ്രൂഷാദികൾ കൊണ്ടു പ്രീതിപ്പെടുത്തി, അനന്തരം ഏകാന്തത്തിൽ സുഖാസീനനായിരുന്ന് പിതാവിന്റെ പാദസമീപം ഇരുന്ന ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവെ, ഈകാണാവുന്ന സംസാരത്തിൽ, വീചിഭ്രമങ്ങളം പോലെ ചഞ്ചലസ്വഭാവികളായ സർവ്വവസ്തുക്കളും മിന്നൽ പിണരുപോലെ ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളാണെന്ന അങ്ങുക്കു അറിയുന്നതാണെല്ലൊ. യൌവനം അതിഗഹനമായ അന്ധകാരത്തിന്നതുല്യം തന്നെ. വിഷയാസംഗം പുരുഷനെ ദിക്മോഹം എന്നപോലെ ഉന്മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. സംപത്തു സന്ധ്യയെപോ

ലെയും വിദ്യുത്തുപൊലെയും സദാ അസ്ഥിരമായി കാണപ്പെടുന്നു. ധനം പരിചയത്തെനോക്കുന്നില്ല. അഭിജനത്തെ ഗണിക്കുന്നില്ല. ത്യാഗത്തെ ആചരിക്കുന്നില്ല മലിനകർമ്മങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെപ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ദുരാചാരയായ ലക്ഷ്മിയാൽ പരിഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട് എത്രയോ രാജാക്കന്മാർ അവിനിതചിത്തരായിതീരുന്നു. അവക്ക് ദാക്ഷിണ്യമില്ല. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ മലിനമായിതീരുന്നു. സത്യവാദിത്വം അവർൽ നിന്നു അപഹരിക്കപ്പെടുന്നു. അവർ ബന്ധുജനങ്ങളെ ഗണിക്കുന്നില്ല. പാപകർമ്മങ്ങളിൽ തൽപരന്മാരായും മിഥ്യാഭ്രുതമായ മാഹാത്മ്യംകോണ്ട് ഗർവ്വിഷ്ടരായും തീരുന്നു. ഇവർ ദേവതകളെ യഥാവിധി പ്രണമിക്കുന്നില്ല, പൂജാർഹന്മാരെ അഭിവാദം ചൈയ്യുന്നില്ല, ഗുരുജനങ്ങളെ ആദരിക്കുന്നില്ല, വൃദ്ധജനങ്ങളുടെ ഉപദേശങ്ങൾ അനർത്ഥങ്ങളാണെന്നും അഗ്രുദ്ധേയങ്ങളാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നു. ഈവിധം മിഥ്യാഭിമാനത്താലും അധർമ്മങ്ങളാലും ലോകം സപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. അനേകം യുഗങ്ങളിൽ ധർമ്മത്തെയും യശസ്സിനേയും സുസ്ഥിരം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതായ പരോപകാരത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠവും സ്പൃഹണീയവുമായി ഈ ലോകത്തിൽ മറെറന്താണുള്ളത്. നമ്മുടെ ഉദ്യാനത്തിലുള്ള കല്പതരുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എല്ലാവരും വിചാരിക്കുന്നപോലെ ഞാൻ യാതൊരുഗുണവും കാണുന്നില്ല. സംപത്തു അസ്ഥിരവും ഭോഗങ്ങൾ ക്ഷണികങ്ങളും ആയിരിക്കുമ്പോൾ ആർ എന്തിനു വേണ്ടി ഈ കല്പവൃക്ഷത്തെ ഇത്രകാലം രക്ഷിച്ചുവന്നു എന്നു ഞാനറിയുന്നില്ല. "ഇതു എന്റെ ക

ല്പവൃക്ഷമാകുന്നു, ഈ കല്പവൃക്ഷം എനിക്കുവേണം"- എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു കൊണ്ടു പുത്രനിർവ്വിശേഷം ഈ വൃക്ഷത്തെ രക്ഷിച്ചുവന്ന നമ്മുടെപൂർവ്വന്മാർ എവിടെ?. ഈ വൃക്ഷസേവയാൽ അവർ ക്ഷണികങ്ങളായ ഫലങ്ങളനുഭവിച്ചതല്ലാതെ എന്നെന്നേക്കും സുസ്ഥിരമായി നിലനില്ക്കുന്ന ധർമ്മത്തേയോ യശസ്സിനേയൊ അവർ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുവോ. നളിനീദളഗതമായ തരളജലംപൊലെ ചപലമായ ജീവിതത്തെ ക്ഷണികങ്ങളായ ഭോഗങ്ങളേയും നശ്വരമായ രാജ്യത്തേയും അനുഭവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിമാത്രം വ്യയംചെയ്യാൻ എന്റെ മനസ്സ് എന്നെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. കൃതയുഗത്തിനു അലങ്കാരഭൂതനായിരുന്ന മാന്ധാതാവു് ഇന്നും രാജ്യസുഖമനുഭവിക്കുന്നുണ്ടൊ?. മഹാസമുദ്രത്തിൽ ചിറകെട്ടിലങ്കയിൽചെന്നു് രാവണനെ നിഗ്രഹിച്ചു് ആ ദശാസ്യാന്തകൻ ഇന്നു എവിടെ?. യുധിഷ്ഠിരപ്രഭൃതികളായ മറ്റനേകം രാജാക്കന്മാരും കാലധർമ്മത്തെ പ്രാപിച്ചു. അതിനാൽ പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവെ, പരോപകാരഫലസിദ്ധിക്കായിക്കൊണ്ടു് കാമദമായ നമ്മുടെ കല്പപാദപത്തെ വിനിയോഗിപ്പാൻ എനിക്കു അനുമതിതന്നാലും.

പുത്രന്റെ അർത്ഥപുഷ്ടങ്ങളായ ഗംഭീരവചനങ്ങൾ കേട്ടു് രാജാവു് അത്യന്തം വിസ്മയപരവശനായി അല്പനേരം ഒന്നുംപറയാതെ ചിന്താമഗ്നനെന്നപോലെ സുബ്ധനായിനിന്നു. അനന്തരം പുത്രനെനോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. താതാ, ഞാൻ എത്രയോദാനാദി സൽക്കർമ്മങ്ങൾ

ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി നിന്നെ പുത്രനായി ലഭിച്ചു. നിന്റെ ജന്മത്താൽതന്നെ ഞാൻ ചരിതാർത്ഥനായിതീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ ജീവിതംസഫലമായിതീർന്നിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരോധമായി ഞാൻ ഒന്നും പറയുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും അല്ല. ഞാൻ ഇതേവരെ രക്ഷിച്ചുവന്നതായ രാജ്യവും പ്രജകളും നിന്നെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. കല്പപാദപത്തെ വിനിയോഗിച്ചു് ശാശ്വതമായപരോപകാരഫലം സംപാദിപ്പാൻ നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നുഎങ്കിൽ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും നിന്റെ കൃത്യത്തെ നിന്നിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ യഥേഷ്ടം പ്രവർത്തിച്ചുകൊൾക.

തന്റെ ഇഷ്ടാനുസാരേണ കല്പവൃക്ഷത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യാൻ പിതാവിൽനിന്നു സമ്മതം ലഭിച്ചു് സന്തുഷ്ടചിത്തനായ ജീമൂതവാഹനൻ സത്വരം കല്പദ്രുമത്തിന്റെ സമീപംചെന്നു് വൃക്ഷത്തെനോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

'ദേവ, എന്റെ പൂർവന്മാർക്കു് വേണ്ടതായ കാമങ്ങളെയെല്ലാം അങ്ങ് അവരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രദാനം ചെയ്തു. എനിക്കുഅവരെപ്പോലെ വളരെ പ്രാർത്ഥനയില്ലെങ്കിലും ഒരു പ്രാർത്ഥനയുണ്ടു്. അതിനെ അങ്ങുന്നു ദയവായി സാധിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പ്രജകളെയെല്ലാം ദാരിദ്രരഹിതരായും സന്തുഷ്ടമാനസരായും കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ വളരെആഗ്രഹിക്കുന്നു. ദേവനായ അങ്ങേക്കു് ഭദ്രംഭവിക്കട്ടെ. ഈ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു യഥേ

ഷ്ടം ഗമിച്ചാലും ധനാർത്ഥിയായ ലോകത്തിന്നായികൊ
ണ്ടു് ഞാൻ അങ്ങയെ പ്രദാനംചെയ്യിരിക്കുന്നു. ദാരിദ്ര്യപീ
ഡിതരായ പ്രജകളെ രക്ഷിച്ചു് എന്റെ ഈ അഭീഷ്ടം സാ
ധിപ്പിച്ചുതരുവാനായി ഞാൻ അങ്ങയെ നമസ്കരിക്കുന്നു.'
എന്നുപറഞ്ഞു്. ജീമൂതവാഹനൻ പാദപത്തിന്റെ മൂലത്തി
ൽ സാഷ്ടാംഗം പതിച്ചു.

പെട്ടെന്നു വൃക്ഷത്തിൽനിന്നു "ഭവാനാൽ ത്യജിക്കപ്പെ
ട്ട ഞാൻ ഇതാപോകുന്നു" എന്നു ഒരു അവ്യക്തശബ്ദം
ഉൽഭ്രതമായതുപോൽ ജീമൂതവാഹനന്നു തോന്നി. ഉത്ത
രക്ഷണത്തിൽ ആ വൃക്ഷം പ്രേക്ഷകന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തി
ൽ നിന്നു തിരോഭവിച്ചു.

കാഞ്ചനപുരം ദാരിദ്ര്യവിനിർമ്മുക്തമായി തീർന്നു. പ്ര
ജകളെല്ലാം ധനധാന്യാദിസമൃദ്ധരായി യഥേഷ്ടം സുഖിച്ചു
വാണു. ജീമൂതവാഹനന്റെ പരോപകാരനിരതയെപ്പ
റ്റി ജനങ്ങൾ അത്യന്തം ഘോഷിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്നു മീ
ഘ്വായുസ്സുനൽകുവാൻ ജനങ്ങൾ ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു.
ജീമൂതവാഹനന്റെ യശസ്സു ലോകമെല്ലാം പ്രഖ്യാതമായി.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീവ്രമായ ഭ്രതാനുകമ്പയെ പറ്റി ജനങ്ങ
ൾ വളരെപ്രശംസിച്ചു. ഇപ്രകാരം ജീമൂതവാഹനൻ കല്പപാ
ദപത്തെ പ്രജകൾക്കായി പ്രദാനംചെയ്തു് പിതൃശുശ്രൂഷാ
നിരതനായും രാജ്യഭ്രണകാംക്ഷിയായും പരോപകാരത
ല്പരനായും രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നു.

CHAPTER II.

—o—

ജീമൂതവാഹനൻ പിതൃശുശ്രൂഷാതല്പരനായും പ്രജാക്ഷേമനിരതനായും പിതൃദത്തമായ രാജ്യത്തെ വേണ്ടവിധം പരിപാലിച്ചുവന്നു. പ്രജകൾക്കെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൽ അസാധാരണമായ ഭക്തിവൈഭവം പുലർന്നുതുടങ്ങി. ഇതു കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗോത്രജന്മാരായ ചിലർ മാത്സര്യസഹിതരായും അസൂയാഭരിതരായും തീർന്നു. ജീമൂതവാഹനിൽ നിന്നു രാജ്യത്തെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അപഹരിക്കണമെന്നു അവർക്കു മോഹം ക്രമത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ആത്തിഹരമായ കല്പവൃക്ഷം ജീമൂതകേതുവിന്റേ അധീനത്തിൽ ഇരുന്നകാലം വരേ അദ്ദേഹത്തോടു എതിർപ്പാനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യമപഹരിപ്പാനോ ആർക്കും സാധിച്ചില്ല. ഇപ്പോൾ ആ കല്പവൃക്ഷം രാജഗൃഹോദ്യാനത്തിൽ നിന്നു് നിഷ്ക്രമിച്ചതിനാൽ രാജ്യത്തേയും രാജാവിനേയും അനായാസേന ജയിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു് ശത്രുക്കൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു് ആലോചിച്ചു് യുദ്ധത്തിന്നായി ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഈ വിവരം മന്ത്രിമൂലമായറിഞ്ഞു് ജീമൂതവാഹനൻ പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവെ, നമ്മുടെ ഗോത്രജന്മാരിൽ ചിലർ നമ്മുടെരാജ്യത്തെ അപഹരിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും യുദ്ധത്തിന്നു് വേണ്ടതായ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നതായും അറിയുന്നു. പിതാവു്, ശസ്ത്രോപാ

ണിയായി ശത്രുക്കളോട് എതിരിട്ട് യുദ്ധംചെയ്യുന്നപക്ഷം ഇന്ന പിതാവിനെ ജയിപ്പാൻ ആരുമില്ലെന്ന എനിക്ക നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എന്നാൽ കുറെകാലമായി പിതാവിന്റെ മനസ്സു രാജ്യവിമുഖമായും ധർമ്മാചരണ നിരതമായും തീർന്നിരിക്കുന്നു. എനിക്കും രാജ്യഭരണത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധ ക്രമത്തിൽ കുറയുന്നതുപോൽ തോന്നുന്നു. ക്രൂരാത്മാക്കളായ നമ്മുടെ ബന്ധുക്കളും തന്നെയാണ് അസൂയാഭരിതരായി തീർന്ന് രാജ്യാപഹാരത്തിനായി പലയത്നങ്ങളും ചെയ്തുവരുന്നതു്. രാജ്യാനുഭവസുഖം പരമാർത്ഥസുഖമാണെന്ന് എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല. അഥവാ അതിനെ ഒരു സുഖമായിഗണിച്ചാൽ തന്നെ ബന്ധുമിത്രാദിഹീനമായ രാജ്യത്തെയതിഷ്ടം അനുഭവിക്കുന്നതിൽ എന്തുസുഖമാണുള്ളതു്. നമ്മളും യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെടുന്നതായാൽ ശത്രുവേഷം കെട്ടിയിരിക്കുന്ന ബന്ധുക്കളെ യെല്ലാം നമുക്കു നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കും. പാപത്തിനു നിദാനഭൂതവും വിനാശിയുമായ ശരീരത്തിനു വേണ്ടി ബന്ധുക്കളെ നിഗ്രഹിച്ച് രാജ്യത്തെ ലോഭിക്കുന്നവൻ കൃപണാധമനാണെല്ലോ. രാജാക്കന്മാർക്കു യുദ്ധം ധർമ്മമാണെന്നും ശത്രുക്കളോടുയുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു അകീർത്തികരമാണെന്നും ചിലർ പറയുന്നതിൽ തത്വമില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. യുദ്ധംചെയ്യുണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനോടു കൂടി പോക്കളത്തിൽ ചെന്നു രണ്ടു സേനകളുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ചുറും നോക്കിയപ്പോൾ യുദ്ധത്തിനു സന്നദ്ധരായി നിരന്നുനിന്നിരുന്ന പിതൃ പിതാമഹാദികളും, ഗുരുക്ക

ന്മാർ, ഭ്രാതൃജനങ്ങളും മാതുലന്മാർ മിത്രങ്ങളുമുതലായവരെ കണ്ടു് സ്നേഹപാശനായി ഭൂമിയിൽ മരംപോലെ സുഖിനായിനിന്ന അർജ്ജുനനോടു കൃഷ്ണഭഗവാൻ ക്ഷത്രിയർക്കു യുദ്ധം ധർമ്മമാണെന്നും യുദ്ധത്തിൽതോല്ക്കുന്നപക്ഷം വീരസൊർഗ്ഗം കിട്ടുന്നതാണെന്നും ജയിക്കുന്നപക്ഷം രാജ്യസുഖം സിദ്ധമാണെന്നും ഏതുവിധം നോക്കിയാലും യുദ്ധം കർത്തവ്യമാണെന്നുംമറ്റും ഉപദേശിച്ചു് സഖാവായ അർജ്ജുനനെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു് യുദ്ധംചെയ്യിപ്പിച്ചതും കൃതാന്തനെയാണു്. മാത്സര്യബുദ്ധിയോടുകൂടി രാജ്യത്തിന്നുവേണ്ടി ശത്രുവേഷം കെട്ടി യുദ്ധത്തിന്നു് ഒരുങ്ങി വരുന്ന ബന്ധുക്കൾക്കായി രാജ്യത്തെഉപേക്ഷിച്ചു് കാട്ടിൽപോയി കന്ദമൂലാദികൾകൊണ്ടും ലോകദ്വയത്തിലും സുഖാപഹമായ ധർമ്മത്തെ സംപാദിപ്പാൻ ഒരുവനു് സാധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതും ശ്രേഷ്ഠംതന്നെയാണെല്ലോ. നമ്മുടെ രാജ്യം ലഭിച്ച കൃപണന്മാരും രാജ്യലോലുപന്മാരുമായ ഈ ദായാദന്മാർ യഥേഷ്ടം മോദിക്കട്ടെ."

പിതാവു് പുത്രനോടുപറഞ്ഞു—"വത്സ, ജിതവാഹന, ദേവതകളുടെയും ഋഷിമാരുടേയും അനുഗ്രഹത്താൽ നിന്നെ ഞങ്ങൾ പുത്രനായിലഭിച്ചു. നിന്നെ അങ്കത്തിൽവെച്ചു് ഞങ്ങൾ നിന്റെ മുഖാവലോകനസുഖ മനുഭവിച്ചു. മുട്ടുകുത്തി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന നിന്റെ സ്പർശസുഖത്തേയും ഞങ്ങൾ യഥേഷ്ടമനുഭവിച്ചു. നിന്റെ അവ്യക്ത മനോഹാരികളായ പ്രഥമജല്പിതങ്ങളും കേട്ടു ഞങ്ങൾ അത്യന്തം ആനന്ദിച്ചു. നിന്റെ ബാലചേഷ്ടകൾ ക

ണ്ടു് ഞങ്ങളം വളരെ സന്തോഷിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രശോടിക്കുന്ന നിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളം കണ്ടു് ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം നിതരാം ആനന്ദിക്കുന്നുണ്ടു്. യൌവ്വനാരൂഢനായ നിന്റെ രൂപശോഭയേയും ശക്തിപ്രഭാവത്തെയും ഞങ്ങളം പ്രത്യക്ഷമായികാണുന്നു. ഇപ്പോദിവസം ഞാൻ രാജ്യത്തെ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചുപരിപാലിച്ചുവന്നതു് നിനക്കുവേണ്ടിയാകുന്നു. ആ രാജ്യത്തെ ഞാൻ നിന്നിൽ അടിച്ചിരിക്കുന്നു. വൃദ്ധനായഎനിക്കുഇനി രാജ്യം എന്തിന്നു്,? ഭോഗങ്ങളം എന്തിന്നു? എന്റെ ജീവിതശേഷത്തെ യെങ്കിലും ധർമ്മാചരണത്തിന്നായി വിനിയോഗിപ്പാൻ എനിക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ അങ്ങിനെചെയ്യുന്നതുതന്നെ യാണു എനിക്കു വലുതായസന്തോഷം. ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടിമാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്ന രാജ്യത്തെ നീ തന്നെകൃപാവിഷ്ടനായി ത്യജിക്കുന്നുവെങ്കിൽ വൃദ്ധനായ എനിക്കുരാജ്യ മെന്തിന്നു?

പിതാവിനാൽ ഇപ്രകാരം പറയപ്പെട്ടു് ജീമൂതവാഹനൻ രാജ്യത്തെ തൽക്കാലം ബന്ധുക്കൾക്കായി വിട്ടുകൊടുത്തു. മാതാപിതാക്കന്മാരോടു കൂടി മലയപർവ്വതത്തിൽ പോയി അവിടെ ആശ്രമം ചമച്ചു് നിർത്സരജലത്തിൽ കുളിച്ചും മൂലഫലാദികം ഭക്ഷിച്ചും, മാതാപിതാക്കന്മാരെ അവരുടെ ഇഷ്ടാനുസാരേണ ശുശ്രൂഷിച്ചും വന്നു.

ഒരു ദിവസം നഗരത്തിൽ നിന്നു പരിജനങ്ങളിൽ ഒരുവനും ജീമൂതവാഹനന്റെ സഖാവുമായഒരുവൻ സ്നേഹിതനായ ജീമൂതവാഹനനെ കണ്ടു ചിലതുപറവാനായി മലയ പർവ്വതത്തിലേക്കു പോയി. അഗതനായ സ്നേഹ

തനെ കണ്ടു് ജീമൂതവാഹനൻ അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. വനവാസോചിതങ്ങളായ കന്ദമൂലാദികൾ കൊണ്ടു് സ്നേഹിതനെ യഥാവിധി സൽക്കരിച്ചു. അനന്തരം നഗരത്തിലെ വൃത്തമാനങ്ങൾ ചോദിച്ചതിന്നു ശേഷം ജീമൂതവാഹനൻ സ്നേഹിതനോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:.

"സ്നേഹിത! യൌവനം രാഗാദികൾക്കു് ആസ്പദമാണെന്നും കാലക്രമംകൊണ്ടു് നശിക്കുന്നതാണെന്നും ഞാൻ യഥാവത്തായി അറിയുന്നു. യൌവനം ജനങ്ങളെ കർത്തവ്യാ കർത്തവ്യവിവേകത്തിൽ നിന്നു വിമുഖരാക്കി ചെയ്യുന്നു എന്നു് ഏവർക്കും അറിയാവുന്നതും അറിയുന്നതുമാണു്. ഇന്ദ്രിയാധീനമായ ഈ യൌവനം പലകാരണങ്ങൾ കൊണ്ടു നിന്ദ്യമാണെങ്കിലും ഭക്തിപുരസ്സരം പിതൃജനശുശ്രൂഷക്കായി ഈ യൌവനത്തെ വിനിയോഗിപ്പാൻ എനിക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ ആ യൌവനം കൊണ്ടു് ഞാൻ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നതാണു്."

സ്നേഹിതൻ:— "പിതൃജനങ്ങളെ ഭക്തിപൂരസ്സരം ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടതും സർവകാര്യങ്ങളിലും അവരുടെ ഇഷ്ടാനുസാരേണ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതും പുത്രന്മാരുടെ ഉത്തമധർമ്മംതന്നെയാണു്. വനവാസദുഃഖമനുഭവിച്ചും കോമളകളേബരത്തെ ശോഷിപ്പിച്ചും കന്ദമൂലാദികൾ ഭക്ഷിച്ചും ഇത്രകാലം ഭവാൻ പിതൃജനങ്ങളെ ശുശ്രൂഷിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു. ഗുരുചരണശുശ്രൂഷാനിർവ്വൃതിയിൽ നിന്നു നിവർത്തിതനായി ഇനിക്കുറെ ദിവസം രാജ്യസുഖമനുഭവിക്കേണ്ടതും കർത്തവ്യമാണെല്ലോ":—

ജീമൂതവാഹനൻ:— "സ്നേഹിത! അങ്ങപറയുന്നതു യുക്ത മാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. വിനയംവിനത നായ പുത്രൻ പിതാവിന്റെ പുരോഭാഗത്ത് നിൽക്കുമ്പോൾ എപ്രകാരം ശോഭിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരം സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ശോഭിക്കുന്നില്ല. പിതൃജനങ്ങളുടെ ചരണയുഗളങ്ങളെ പരിചരിക്കുന്നതിലുള്ള സുഖം രാജ്യാനുഭവത്തിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല. പിതൃജനങ്ങളുടെ ഭക്ഷണാനന്തരം ശേഷിക്കുന്നതായഭക്ഷ്യപേയാദികളെ അനുഭവിക്കുന്നതിലുള്ള സന്തോഷം ഭുവനത്രയാനുഭവത്തിലുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻവിചാരിക്കുന്നില്ല. പിതൃഹീനമായരാജ്യം സർവ്വപ്രകാരേണ ക്ലേശാവഹമാണെന്നാണ് എന്റെ ദൃഢമായബോധം. പിതൃജനരഹിതമായരാജ്യം നിസ്സാരമാകുന്നു.

സ്നേഹിതൻ— വയസ്യ! ഞാൻ കേവലം രാജ്യസുഖത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രം ഇപ്രകാരം പറയുന്നതല്ല. മറ്റുചില കർത്തവ്യങ്ങളേയും ഉദ്ദേശിച്ചുണ്ട് ഞാൻ ഈ വിധം പറഞ്ഞത്.

ജീമൂത— ഭവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായമറ്റു കർത്തവ്യങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തീർത്തിരിക്കുന്നു. പ്രജകളെയെല്ലാം ഞാൻ ന്യായമായമാർഗ്ഗത്തിൽ നിയോഗിച്ചു. സജ്ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടതായ സൌകര്യങ്ങളും സുഖ

ങ്ങളും ഞാൻ അവക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു. ബന്ധു ജനങ്ങളെ യെല്ലാം ഞാൻ ആത്മനിർവ്വിശേഷമായി തന്നെ യാണു് ഗണിച്ചുവരുന്നതു്. ഞാൻ രാജ്യത്തി ന്നുവേണ്ടതായ രക്ഷചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആഗ്രഹിക്കുന്നതി നെക്കാൾ അധികം ഫലങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്തിരി ക്കുന്ന കല്പവൃക്ഷത്തെ ഞാൻ അത്ഥികൾക്കായി ദാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിലധികമായി എന്തു കർത്ത വ്യമാണു് ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ളതു്.

സ്നേഹി— അത്യന്തം ദുഷ്ടനും സാഹസികനുമായ മാതംഗ ൻ ഭവാന്റെ ശത്രുവാണെന്നറിയുമെല്ലോ. ഹിതൈ ഷികളും ബുദ്ധിമാന്മാരുമായ അമാത്യന്മാർ എത്ര തന്നെ രാജ്യത്തിലുണ്ടെങ്കിലും ആ ദുഷ്ടൻ സമീപ ത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നസ്ഥിതിക്കു ഭവാൻ രാജ്യത്തി ൽ ഇരിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം രാജ്യത്തിന്നു എന്തോ വലുതായ ആപത്തു സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നു എന്നും ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. ഇതു് എന്റെ മാത്രം അഭിപ്രായമ ല്ലാ. മന്ത്രിമാരും ഇപ്രകാരംതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു ന്നുണ്ടു്.

ജീമൂത— മാതംഗൻ രാജ്യത്തെ അപഹരിക്കുമെന്നാണൊ പറയുന്നതു്.

സ്നേഹി— നിശ്ചയമായും അപഹരിക്കുന്നതാണു്.

ജീമൂത— മാതംഗൻ രാജ്യത്തെ അപഹരിച്ചാൽ വരാവുന്ന

ദോഷമെന്താണ്. സർവ്വത്തെയും എന്റെ ശരീരത്തെക്കൂടിയും ഞാൻ പരാർത്ഥമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രാജ്യത്തെ ഞാൻ തന്നെ പരിപാലനം ചെയ്തിരിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ, പിതാവിന്റെ അനുശാസനയിൽ ഞാൻ ഇതുവരെ അകൃത്യം ചെയ്യാത്തതാണ്. നിസ്സാരമായ ഈ രാജ്യത്തെ പറ്റി എപ്പോഴും ചിന്തിക്കുന്നതിനാൽ പ്രയോജനമെന്തു്. പിതൃാജ്ഞയെ സർവ്വദാ അനുസരിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് ധർമ്മം. പിതാവു് ഇപ്പോൾ വസിക്കുന്നസ്ഥലത്തു്, ദർഭ, കുസുമം, മൂലങ്ങൾ, ഫലങ്ങൾ, നീവാരം മുതലായ ബാഹ്യദ്രവ്യ പരിഭോഗത്താൽ അവസിതപ്രായമായിരിന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ മലയപർവ്വതത്തിൽ തന്നെ നിവാസയോഗ്യമായ വേറൊരു ആശ്രമം നിർമ്മിക്കണമെന്നു പിതാവു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ പ്രഥമം നമുക്കു ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു് പിതാവിനു വേണ്ടതായ സൌകര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കാം."

അനന്തരം ജീമൂതവാഹനൻ ആശ്രമാന്വേഷണത്തിന്നായി സ്നേഹിതനോടുകൂടി പർവ്വതത്തിൽ ചുറ്റി നടന്നു. സ്നിഗ്ധസാന്ദ്രങ്ങളായ ചന്ദനദ്രുമങ്ങളുടെ സംബന്ധത്താൽ പരിമളയുക്തവും വിഷമങ്ങളായ തടങ്ങളിൽ പതിച്ചു് ചിന്നിച്ചിതറിക്കൊണ്ടിരുന്ന നിർഝരകണങ്ങളുടെ സംബന്ധത്താൽ അത്യന്തം ശീതളവുമായിരുന്ന മലയമാരുതൻ കുമാരന്മാരുടെ മാർഗ്ഗശ്രമത്തെ നിർഗ്ഗമിപ്പിച്ചു അപനയി

ച്ചു. ചുറവും പരിതസ്ഥിതികളുടെ രമണീയതകണ്ടു രാജകുമാരൻ അത്യന്തം ആനന്ദിച്ചു. മത്തഗജങ്ങളാൽ ഊക്കോടെ രസപ്പെട്ടതായ ചന്ദനവൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു ധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചന്ദനരസം, സമുദ്രത്തിലെ തിരകൾ വന്നടിച്ചു് ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായ ഗിരിഗഹ്വരങ്ങൾ, സിദ്ധാംഗനമാർ പാദങ്ങളിൽ പുരട്ടിയിരുന്നതായലാക്ഷാരസംപൂരണംകൊണ്ടു രക്തീകൃതങ്ങളായ മൌക്തികശിലകൾ, ഗജങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചുയിതറിയിരുന്നതായ ഈന്തക്കൊമ്പുകളിൽനിന്നു ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായപാലിന്റെ ഗന്ധം ഇവയെല്ലാം രാജകുമാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അനിർവ്വചനീയമായ ഔത്സുക്യം ജനിപ്പിച്ചു.

വൃക്ഷമഞ്ജരികളിൽനിന്നു പൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതായ രേണുക്കൾ നേത്രങ്ങളിൽ പതിക്കയാൽ കണ്ണിമകൾ പൂട്ടി മൃഗങ്ങൾ അങ്ങുമിങ്ങും ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കോകിലങ്ങൾ തളിരുകൾ ഭക്ഷിച്ചു് മധുരമായിപാടികൊണ്ടിരുന്നു. വണ്ടുകൾ പ്രിയതമകളെ അനുവർത്തിച്ചു് കൊണ്ടു ഒരേപുഷ്പത്തിൽ ഇരുന്നു മധുപാനം ചെയ്യിരുന്നു. കണ്ണടച്ചു സ്പർശസുഖമനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മാൻപേടയെ കൃഷ്ണസാരം കൊമ്പുകൾകൊണ്ടു പതുക്കെ തലോടികൊണ്ടിരുന്നു. പിടിയാനകൾ സുരഭിയായ ഗണ്ഡൂഷജലത്തെ ദന്തീന്ദ്രന്മാക്ക് ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. ചക്രവാകം പകുതി ഭക്ഷിച്ചതാമരവളയംകൊണ്ടു പ്രിയതമയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചിരുന്നു-

രാജകുമാരൻ വയസ്യനോടുകൂടി ആശ്രമാന്വേഷണം

തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടതുകണ്ണു് തുടിക്കുന്നതുപോൽ തോന്നി. പുരുഷക്കു് ദക്ഷിണാക്ഷിസ്ഫുരണം ഇഷ്ടസൂചകമാണെന്നും വാമാക്ഷിസ്ഫുരണം അനിഷ്ടസൂചകമാണെന്നും നേരേമറിച്ചു് സ്ത്രീകൾക്കു വാമാക്ഷിസ്പന്ദനം ഇഷ്ടസൂചകമാണെന്നും ദക്ഷിണാക്ഷിസ്പന്ദനം അനിഷ്ടസൂചകമാണെന്നും ഇന്നും ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ വിശ്വാസമുണ്ടെല്ലൊ.

പുംസാം സദാ ദക്ഷിണദേഹഭാഗേ,
സ്ത്രീണാംതു വാമാവയവെ പ്രജാതഃ
സ്പന്ദഃഫലാനിപ്രതിശത്യുപശ്യം,
നിഹന്ത്യനർത്ഥാം ഗവിപയ്യയേണ—

എന്നവസന്തരാജീയത്തിൽ പറയുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം തന്നെ ശാകുന്തളത്തിൽ കാണുന്നു.

ഈ യാശ്രമഃ ഹന്ത! ശമപ്രധാനം
കൈയൊ തുടിക്കുന്നിതു കായ്മമെന്തോ?
ഇങ്ങെന്തിനാല്ലെങ്കിൽ വിശങ്കതങ്ങാ-
തെങ്ങും വരാനുള്ളതു വന്നുചേരും.

തന്റെ ദക്ഷിണാക്ഷിസ്പന്ദനം എന്തിനെസൂചിപ്പിക്കുന്നുവോ എന്നു ജീമൂതവാഹനൻ വളരെ ആലോചിച്ചു. ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. സംഭാവ്യങ്ങളും എവിടെഇരുന്നാലും സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു സമാധാനിച്ചു. താൻ ഫലാകാംക്ഷിയല്ലെങ്കിലും മുനിവചനം സത്യമാണെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും ഫലം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വ

സിച്ചു. അവിടെ സമീപത്തുകണ്ടതായ ഒരു തപോവന ത്തിൽ സ്നേഹിതനോടുകൂടി പ്രവേശിച്ചു. മുനിജനങ്ങൾ വസ്തുധാരണത്തിന്നായി വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നുതോലുകൾ അ ഴത്തെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആകാശംപോലെ നിർമ്മലമാ യ നിർസരജലത്തിൽ ജീർണ്ണങ്ങളായ അനേകം കമണ്ഡ ലുക്കൾ നിറുക്കിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. താപസബാലന്മാർ ചരിന്നങ്ങളായ മേഖലകളെ അവിടവിടെ എറിഞ്ഞിരുന്നു. ശുകങ്ങൾ നിത്യപരിചയത്താൽ വേദവാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. സന്തുഷ്ടചിത്തരായ അനേകം മുനിജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് സംദിഗ്ദ്ധാർത്ഥങ്ങളായ വേദവാക്യങ്ങൾക്കു അർത്ഥനിർണ്ണയംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ചിലർ വിവിധങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചിലർ ശാസ്ത്രാർത്ഥവി ചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. മുനികുമാരന്മാർ ഹോമത്തി ന്നു വേണ്ടി ആർദ്രങ്ങളായ പലാശഗന്ധങ്ങളെ ശേഖരിക്ക യായിരുന്നു: താപസകുമാരിമാർ അവരവരുടെ ആകൃതി ക്കനുരൂപങ്ങളായ കുടങ്ങളിൽ വെള്ളംനിറച്ച് ബാലവൃക്ഷങ്ങ ളെ നനച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. പുതുതായിവരുന്ന അതിഥി കൾക്ക് സമാഗതം പറയുന്നതുപോൽ വണ്ടുകൾ മധുരമാ യി ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വിനയത്താൽ നമസ്കരിക്ക ന്നതുപോൽ ഫലപുഷ്പങ്ങളായ വൃക്ഷശാഖകൾ അത്യന്തം നമ്രങ്ങളായിരുന്നു. അതിഥികൾക്കു അർഘ്യപ്രദാനം ചെ യ്യുന്നതുപോൽ വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നു പുഷ്പങ്ങൾ അനവരതം താഴേപതിച്ചിരുന്നു. കുസുമപടലങ്ങളോടുകൂടിയ നിബിഡ തരുക്കളാൽ അത്യന്തം ഇടതൂർന്നതായ ആതപോന്നത ത്തിൽ ലോകങ്ങളായ പല്ലവങ്ങളാൽ ഭ്രഷ്ടിതങ്ങളായ ര

കതാശോകവൃക്ഷങ്ങളുടെ ഛായയിൽ ഇരുന്ന് ഭസ്മാച്ഛാദിത രന്മാരായ താപസന്മാർ തപസ്സുചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ തപോവനം കരുണാരസത്തിന്റെ പ്രവാഹമായിരുന്നു. ക്ഷമാംഭസ്സുകളുടെ ആധാരമായിരുന്നു. സന്തോഷാമൃതത്തിന്റെ സാഗരമായിരുന്നു. സിദ്ധാഗ്നിത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവായിരുന്ന വിഷയസുഖങ്ങൾക്കനഭിമുഖനായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള തപോവനം കണ്ടു ജീമൂതവാഹനന്റെ ഹൃദയം ആനന്ദസംഭരിതമായിതീർന്നു. ആ തപോവനം പിതാവിന്നു വാസയോഗ്യമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

—o—

CHAPTER III

—o:o—

ഒരുദിവസം കാലത്തു രണ്ടുയുവാക്കന്മാർ മലയപർവ്വതത്തിലുള്ള വിജനമായ പ്രദേശത്തു സഞ്ചരിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവർക്കു ശ്രവണമധുരമായ ഒരു ഗീതധ്വനി കേൾക്കാറായി. അമാനുഷികമായ ആ ഗീതധ്വനി കേട്ട് അവർ ആശ്ചര്യപരവശരായിതീർന്നു. ജനസഞ്ചാരശൂന്യമായ ആ പ്രദേശത്തു ഗീതധ്വനികേൾപ്പാൻ കാരണമെന്തെന്നറിയാതെ അവർ ചുറ്റും സകൌതുകം നോക്കി. ഇടതൂർന്നതായ വൃക്ഷങ്ങളുടെ പ്രതിബന്ധത്താൽ അവർക്കു ഒന്നും കാണ്മാൻ സാധിച്ചില്ല. ഗീതധ്വനി നിരന്തരമായി കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. കുതൂഹലത്താൽ ആ കൃഷ്ണഹൃദയരായ യുവാക്കന്മാർ ഗീതധ്വനിയുടെ ഉത്ഭവമറിയുന്നതിനായി നടന്നു തുടങ്ങി. ശീതളമായ മലയമാരുതൻ അവർക്കു

അഭിമുഖമായി വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കുറെദൂരം ചെന്നപ്പോൾ മരതകക്കല്ലുപോലെ ഹരിതവർണ്ണങ്ങളായ വൃക്ഷങ്ങളാൽ പരിവൃതമായ ഒരു ദേവാലയം കണ്ടു. അതിന്നുചുറ്റും ഗീതപ്രിയങ്ങളായ ഹരിണങ്ങൾ ഗ്രീവാഭംഗത്തോടുകൂടി സംഗീതത്തിൽ തന്നെ ബദ്ധചിത്തങ്ങളായി നിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവയുടെ നിശ്ചലങ്ങളായ മുഖങ്ങളിൽ നിന്ന് അദ്ധ്വലീസങ്ങളായ ദർഭകബളങ്ങൾ താഴേ വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. സംഗീത ശ്രവണത്തിലുള്ള സുഖത്താൽ കണ്ണടച്ച ആ ഹരിണങ്ങൾ പല്ലുകളുടെ ഇടയിൽ പറിച്ചിരിക്കുന്ന തൃണാങ്കുരങ്ങളെ കൂടി ചവ്വണം ചെയ്യാതെ, വിവൃതാനനങ്ങളായി, മധുരലളിതമായ ആ ഗാനത്തെ തന്നെ ഭക്തകർണ്ണങ്ങളായി നിശ്ശേഷം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യുവാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ കൂടേനേരത്തേക്ക് ആ സംഗീതത്തിൽതന്നെ ലയിച്ചുപോയി.

ഒരുവൻ — വിജനമായ ഈ ദേവാലയത്തിൽ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ആരായിരിക്കും? സ്വരത്തിന്റെ സൌമ്യതനോക്കുമ്പോൾ ഈ പാടുന്നതു ഏതോ ഒരു സ്ത്രീരത്നമായിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.

അപരൻ — വീണയുടെ കമ്പികൾ അത്യന്തം സ്പഷ്ടമായി ശബ്ദിക്കാത്തതു നോക്കുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും ദിവ്യസ്ത്രീ ഇവിടെവന്നു ദേവതാരാധനം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഒരുവൻ — എന്തായാലും നമുക്കു ദേവാലയത്തിൽ കിടന്നു വസ്തുതത്വം അറിയാം.

അപരൻ— സ്നേഹിത, ഭവാൻ പറയുന്നതു യുക്തംതന്നെ ദേവതകൾ സർവ്വപ്രകാരേണ വന്ദ്യകൾതന്നെ. എങ്കിലും ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ പാട്ടുന്നതു ദേവനാനഹ്യയായ ഏതെങ്കിലും സ്ത്രീജനമായിരിക്കാമെല്ലൊ. അങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നപക്ഷം നമ്മുടെകൃത്യം അത്യന്തം അനുചിതമായിരിക്കുമെല്ലൊ.

ഒരുവൻ— ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിലും വസ്തുതപമറിയുന്നതിലും ഭവാൻ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ വലുതായ വൈഷമ്യമുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചു് നമുക്കു് ദേവതാരാധനവും ചെയ്യാമെല്ലൊ.

അപരർ— ഈ ന്യായങ്ങളും യുക്തികളും എനിക്കു കേൾക്കണ്ടാ. വേണമെങ്കിൽ ഭവാൻ പോയി സദയം വസ്തുതപം അറിഞ്ഞുകൊൾക.

ഒരുവൻ— ദേവതാദർശനവും അനഹ്മാണൊ?

അപരൻ— ദേവതാരാധനം അനഹ്മാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല, പറയുന്നതുമല്ല. അകത്തുപാട്ടുന്നവക്കു് നമ്മളാൽ യാതൊരുവിഘ്നവും വരാതിരിക്കണമെന്നു് വിചാരിച്ചു് ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നതാണു. അതിനാൽ ഈ വൃക്ഷത്തിന്റെ പിൻഭാഗത്തു നിന്നുകൊണ്ടു് നമുക്കു ദേതാരാധനത്തിനു അവസരം പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു് യുവാക്കന്മാർ വൃക്ഷച്ഛായയിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു. പെട്ടെന്നു് ഒരു സ്ത്രീ ദേവാലയത്തിൽ പ്ര

വേശിക്കുന്നതു അവർ കണ്ടു. ഉടനെ അവരിൽ ഒരുവൻ ദേവാലയത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽചെന്നു് അകത്തേക്കു എത്തിച്ചുനോക്കി. ഉടനെ, സ്ഫടികമയമായ മണ്ഡപത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതയും പുഷ്പങ്ങളാൽ അർച്ചിതയും തിരുവനങ്ങളിൽ വന്ദിതചരണയുമായ ഭഗവതിഗിരിജയേയും വിഗ്രഹത്തിന്നഭിമുഖമായി ബ്രഹ്മാസനം രചിച്ചു് നിർമ്മലയായി നിർമ്മമയായി നിരഹംകാരയായി ദിവ്യസ്വരൂപിണിയായി പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കന്യകാരത്നത്തേയും സാശ്ചര്യം കണ്ടു. ഭഗവതിഗിരിജയെ മനസാ നമസ്കരിച്ചു. പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന സ്ത്രീരത്നത്തെ കുറേനേരം നിശ്ചലനായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനന്തരം അവളുടെ രൂപാതിശയവും കാന്തിയും പ്രശാന്തിയും കണ്ടു് ആ വിദ്വത്വിസ്മയനായ യുവാവു് സ്നേഹിതന്റെ സമീപം ചെന്നു വിവരങ്ങളെ അറിയിച്ചു. അനന്തരം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "ഈ സ്ത്രീരത്നത്തിന്റെ ആകൃതിവിശേഷംതന്നെ ഇവളുടെ അമാനുഷികതയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ദിവ്യവിശേഷങ്ങൾ മനുഷ്യരിൽ ഒരുകാലത്തും കാണാവുന്നതല്ല. ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ അവൾ എന്റെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽനിന്നു മറഞ്ഞുപോകുമോ എന്നും, ഗഗനതലത്തിൽ ഉല്പതിക്കുമോ എന്നും മറും എന്നിങ്ങതോന്നി. ഈ തരുണി ആരാണെന്നും ഇവളുടെപേർ എന്താണെന്നും പ്രഥമവയസ്സിൽതന്നെ ഈവിധം തീവ്രമായ തപസ്സുചെയ്വാൻ കാരണമെന്താണെന്നും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. അനനുഭൂതമായ ഇവളുടെ ദർശനം വളരെ ആശ്ചര്യങ്ങൾക്കു അവകാശം കൊടുക്കുന്നതാണു്."

 19693.

അനന്തരം യുവാക്കന്മാർ രണ്ടുപേരും ദേവാലയത്തിന്റെ സമീപംചെന്ന അല്പം മറഞ്ഞുനിന്നു.

പുതുതായിവന്ന സ്ത്രീ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന സഖിയുടെ സമീപം ചെന്നിരുന്ന് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

സഖീ ഭവതി വളരെനേരമായി പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെല്ലോ. ഇനിയും ഭവതിക്കു പരിശ്രമംതോന്നുന്നില്ലെ?

കന്യക— ദേവിയുടെ പുരോഭാഗത്തിരുന്ന് എത്രതന്നെ പാടിയാലും എനിക്കു ശ്രമംതോന്നുന്നതല്ല?

സഖി— നിഷ്കരുണയായ ഈ ദേവിയുടെ പുരോഭാഗത്തിലിരുന്ന് കന്യകാജനങ്ങൾക്കു ദുഷ്കരങ്ങളായ നിയമോപവാസാദികളാൽ ഇത്രകാലം ദേവിയെ സേവിച്ചിട്ടും ഭവതിയുടെ അഭീഷ്ടം സാധിക്കാത്ത സ്ഥിതിക്കു ഇനിയും ആ ദേവിയെതന്നെ സേവിക്കുന്നതിനായി ഭവതിയുടെ മൃദുലളിതമായ ശരീരത്തെ ശോഷിപ്പിക്കുന്നതു അയുക്തമാണെന്നാണ് എനിക്കുതോന്നുന്നത്.

കന്യക— ദേവിയെ നീ എന്തിന്നധിക്ഷേപിക്കുന്നു. ആശ്രിതകളെ ദേവി ഒരുകാലത്തും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല. എത്രതന്നെ അപരാധങ്ങൾ ചെയ്യുൽക്കുടി കരുണാസംപൂർണ്ണയായദേവി അവയെയെല്ലാം ക്ഷമിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ച് ഭഗവതി എനിൽ പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

സഖി— ഏതുപ്രകാരത്തിലാണ് ദേവി ഭവതിയെ പ്രസാദിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു.

കന്യക—ഇന്നലേരാത്രി ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ സപ്നത്തിൽ ഞാൻ വീണവായിക്കുന്നതുപോലേയും ദേവി എന്റെ സമീപംവന്ന് എന്തൊ ചിലതു പറഞ്ഞതുപോലേയും എനിക്കുതോന്നി.

സഖി—എന്താണു പറഞ്ഞതു എന്നു ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?

കന്യക—ഉവ്വ് "വത്സേ മലയവതി, നിന്റെ വീണാവാദ്യജ്ഞാനത്തിലുള്ള അതിശയം കൊണ്ടും എന്നിൽ അചഞ്ചലാജന ദൃഷ്ഠരവും അസാധാരണവുമായ നിന്റെ ഭക്തിവൈഭവംകൊണ്ടും ഞാൻ അത്യന്തം പ്രീതയായിരിക്കുന്നു. താമസിയാതെ നിന്റെ അഭീഷ്ടം സാധിക്കുന്നതാണ്" ഇത്രയുംപറഞ്ഞു ദേവി, തിരോഭവിച്ചു. ഞാൻ പെട്ടെന്നു ഉണർന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ഒന്നും കണ്ടില്ല. നേരം പ്രകാശമാകാറായിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ പിന്നീടു ഉറങ്ങിയില്ല. താമസിയാതെ നദിയിൽ പോയി സ്നാനംചെയ്തു പതിവുപോലെ ദേവാലയത്തിലേക്കു വന്നു.

സഖി— സപ്നത്തിൽ കണ്ടതെല്ലാം പരമാർത്ഥമാണെന്നാണൊ വിചാരിക്കുന്നതു.

കന്യക—സപ്നമെല്ലാം പരമാർത്ഥമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ സപ്നമെല്ലാം മിഥ്യാഭൂതി

യാണെന്നും പറവാൻ ഞാൻ തയാറില്ല. "സ്വപ്നം ചിലക്കു ചിലകാലമൊത്തിട്ടും" എന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. പ്രഭാതസമയത്തു കാണുന്നതായ സ്വപ്നങ്ങൾ ഫലിക്കുമെന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. ഞാൻ സ്വപ്നംകണ്ടതു പ്രഭാതസമയത്തായിരുന്നതിനാൽ എനിക്കു അതിൽ പൂർണ്ണവിശ്വാസം ജനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനിയെല്ലാം എന്റെ അദൃഷ്ടംപോലെ സംഭവിക്കട്ടെ.

സഖി— ഞാൻ ഇതിനെ കേവലം സ്വപ്നമായി വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഹൃദയസ്ഥിതനായ വരനേ ഭവതിക്കു കാരുണികയായദേവി പ്രദാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു.

യുവാക്കന്മാർ രണ്ടുപേരും ദേവാലയത്തിന്റെ അകത്തുനടന്ന സംഭാഷണങ്ങളും എല്ലാംകേട്ടു. അവരിൽ ഒരുവൻ ഇപ്രകാരം വരഞ്ഞു. "സ്നേഹിത, ഇവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നു്, പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന സ്ത്രീ ഒരു കന്യകയാണെന്നും അവൾ എതോ ഒരുഫലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ദേവിയെ ഭജിക്കുന്നതാണെന്നും അറിയുന്നു, നമുക്കു ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അധികാവിവരങ്ങളും അറിയാം" ദ്വിതീയയുവാവു് പറഞ്ഞു. "കന്യകമാർ നിർദ്ദോഷദർശനകാരണത്തെയാണെങ്കിലും നമ്മുടെ ദേവാലയപ്രവേശം അവർക്കു ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഉപദ്രവമായിഭവിക്കാം. അതിനാൽ ഇവിടെ നിന്നതന്നെ നമുക്കു അധികാ വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാം."

പ്രഥമയുവാവ് — വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ഈ കന്യകയുടെ വീണാവിജ്ഞാനവും രൂപലാവണ്യവും അത്യന്തം അതിശയനീയം തന്നെ. ഇവൾ അസുരായിരിക്കും പക്ഷേ ദേവിയായിരിക്കുമോ അഥവാ നാഗകന്യകയായിരിക്കുമോ അല്ലെങ്കിൽ വിദ്യാധരദാരികയായിരിക്കുമോ. ഒരുപക്ഷേ സിദ്ധകുലസംഭവയായിരിക്കുമോ.

ദ്വിതീയയുവാവ് — പറഞ്ഞു. "ഇവൾ അസുരായിരിക്കുമെന്ന് ഞാനറിയുന്നില്ല അറിയെണ്ടതായ അവശ്യമുണ്ടെന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. സപത്നീയാണെങ്കിൽ സപത്നീലോകം ഇവളുടെ ജന്മംകൊണ്ട് പവിത്രമായി. നാഗകന്യകയാണെങ്കിൽ ഇവളുടെ മുഖം രസാതലത്തിൽ ചന്ദ്രനില്ലാത്ത ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കേണം. വിദ്യാധരിയാണെങ്കിൽ ഇവളുടെജാതി ഇതരജാതികളെയെല്ലാം ജയിച്ചിരിക്കുന്നു. സിദ്ധകുലസംഭവയാണെങ്കിൽ ഈ കാരണത്താൽതന്നെയായിരിക്കണം ത്രിഭുവനത്തിലും സിദ്ധന്മാർ പ്രസിദ്ധരായിതീർന്നിരിക്കുന്നത്.

അനന്തരം പ്രഥമയുവാവിന്റെ നിർബ്ബന്ധത്താൽ രണ്ടുപേരും ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അദൃഷ്ടപൂർവ്വരായ അതിഥികളെ കണ്ടു, അകത്തിരുന്ന യുവതീജനങ്ങൾ പ്രഥമക്ഷണത്തിൽ അല്പം പരിഭ്രമിച്ചു. അവർ അതിഥികൾക്കു സ്വാഗതം പറഞ്ഞു. മലയവതി വീണതാഴത്തുവെച്ചു് പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു ദേവിയെനമസ്കരിച്ചു. വീണ്ടും അതിഥികളെ യഥാവിധി വന്ദിച്ചു.

അനന്തരം യുവതീയുവാക്കന്മാർ തമ്മിൽ കുശലപ്ര
ശ്നാദികളം ചെയ്യുതുടങ്ങി. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു
താപസൻ ദേവാലയത്തിൽ കടന്നുചെന്നു. യുവാക്കന്മാ
രിൽ ഒരുവന്റെ രൂപലാവണ്യാദികളംകണ്ട് അത്യന്തം
വിസ്മയിച്ചു. അദ്ദേഹം സ്വയം ചിന്തിച്ചു.

ഈ യുവാവ് ചക്രവർത്തിലക്ഷണോപേതനായിരിക്കു
ന്നു. മൂർദ്ധാവിൽ ഉഷ്ണീഷം എന്നരേഖാവിശേഷം സ്പഷ്ടമാ
യി കാണുന്നു. ഭ്രൂക്കളുടെമദ്ധ്യത്തിൽ രോമരാജി അത്യന്തം
ശോഭിക്കുന്നു. ഈ കുമാരന്റെ നേത്രങ്ങളം ചെന്താമരയെ
സർവ്വപ്രകാരേണ അനുകരിക്കുന്നു. വക്ഷസ്സുകൾ അത്യന്തം
വിസ്തൃതമായിരിക്കുന്നു. കാലടികളിൽ ചക്രചിഹ്നങ്ങൾ
ഉള്ളതായി തോന്നുന്നു. വിദ്യാധരചക്രവർത്തിയാവുന്നതിന്നു
വേണ്ടതായ ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ഈ യുവാവിൽ കാണുന്നു.
ഇദ്ദേഹം ആരായിരിക്കും. സർവ്വപ്രകാരേണ പരസ്പരാ
നുരൂപരായ ഈ യുവാവിനേയും മലയവതിയേയും ഘടിപ്പി
ക്കുന്നപക്ഷം വിധിമുഖാധികാരിയായി ഭവിക്കുന്നതാണ്".

അനന്തരം ആ താപസൻ വിനയാവനമ്രമുഖനായി
നിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന യുവാവിന്റെ സമീപം ചെന്നു അദ്ദേ
ഹത്തെ ആശീർവ്വദിച്ചു, യുവാവു താപസനെ സാഷ്ടാംഗം
നമസ്കരിച്ചു" താപസന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി താഴെ
ഇരുന്നു.

അനന്തരം മലയവതി താപസനെ നമസ്കരിച്ചു, അ
നുരൂപഭർത്തൃഗാമിനിയായി ഭവിക്കുമാറു താപസൻ മലയ

വതിയെ അനുഗ്രഹിച്ചു. തന്നോടൊരുമിച്ചു മലയവതിയെ ഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകേണമെന്നു കുലഗുരു പറഞ്ഞിരുന്നതായും അതിനാൽ അദ്ദേഹമൊരുമിച്ചു തന്നെ ഗൃഹത്തിലേക്കു നിവർത്തിക്കേണമെന്നും താപസൻ മലയവതിയോടു പറഞ്ഞു. അവളുടെ ഹൃദയം പ്രതിഹതമായ സ്രോതസ്സുപോലെ ദ്വിധി ഭവിച്ചു. ഗുരുജനങ്ങളെ അനുസരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യം തന്നെ. എന്നാൽ യുവാവിന്റെ ദർശനസുഖത്തെ ത്യജിച്ചു് ഗൃഹത്തിലേക്കു നിവർത്തിപ്പാൻ അവളുടെ ഹൃദയം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അല്പനേരംകൊണ്ടു മനസിജൻ വിധിയുടെ അപരിഹരണീയത ഹേതുവാലൊ, ദേവിയുടെ ശാസനയാലൊ, അഭിനവമായ യൌവനം ചഞ്ചലമായതിനാലൊ, ആ കന്യകാരത്നത്തിന്റെ അതിമൂഢമായ ഹൃദയത്തെ ആ യുവാവിൽ പ്രക്ഷേപിച്ചു് ചരിതാർത്ഥനായി. ഗമനാഗമനവിമൂഢമായ അവളുടെ ഹൃദയം അത്യന്തം ഭോളായമാനമായി തീർന്നു.

"യാതീഹ മുൻപോട്ട വപുസ്സു മാത്രം
ചേതസ്സു പശ്ചാദവശം പ്രയാതി"-
... ...
.....പതാകാംശുകമെന്നപോലെ,

എന്നപോലെ ആ കന്യക തന്റെ ഹൃദയത്തെ യുവാവിൽ നിക്ഷേപിച്ചു താപസനോടുകൂടി സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു നിവർത്തിച്ചു.

നേരം നട്ടുച്ചയായി. ചന്ദനവൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായ രസംപൂണ്ട പാണ്ഡുരവർണ്ണങ്ങളാ

യ കപോലങ്ങളോട്ടുക്കുടി ആനക്കുട്ടങ്ങൾ വിസ്തൃതങ്ങളായ കണ്ണുങ്ങൾകൊണ്ടു മുഖം വീശിക്കൊണ്ടും തുമ്പിക്കൈകളിൽ നിന്നു ഉത്സിതങ്ങളായ ജലകണങ്ങൾകൊണ്ടു ഹൃദയഭാഗം നനച്ചുകൊണ്ടും രാജ്ഞിയുടെ അപ്പോഴത്തെ ദുസ്സഹമായ അവസ്ഥയെ കാണിക്കാൻ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

——o:o——

CHAPTER IV

ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു മുമ്പായി മൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതായ യുവതീയുവാക്കന്മാരെ പറ്റിയും താപസനെപ്പറ്റിയും നാലുവാക്കു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ദേവാലയത്തിൽ ഗൌരിയെ ഭജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കന്യകാരത്നം സിദ്ധരാജന്റെ പുത്രിയായിരുന്നു. ഇതരസ്ത്രീ മലയവതിയുടെ സഖിയായിരുന്നു. വിദ്യാധരചക്രവർത്തിയെ ഭർത്താവായി ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മലയവതി ദുഷ്കരങ്ങളായ നിയമോപവാസാദികളാൽ ഗൌരിയെ ഭജിച്ചു വന്നിരുന്നു. പ്രീതയായ ഗൌരിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ മലയവതിയുടെ അഭീഷ്ടം കാലതാമസം കൂടാതെ സാധിക്കുന്നതാണെന്നു അവളുടെ സ്വപ്നാനുഭവത്തിൽനിന്നു വായനക്കാർ ഊഹിക്കുന്നതാണ്. ദേവാലയത്തിൽ വെച്ച് മലയവതിയുടെ ഹൃദയത്തെ അപഹരിച്ച യുവാവ് വിദ്യാധരരാജാവായിരുന്ന മലയകേതുവിന്റെ പുത്രനായ ജീമൂതവാഹനനല്ലാതെ മ

റാരുമല്ല. ദ്വിതീയ യുവാവു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഖാവായിരുന്നു. ജീമൂതവാഹനൻ പിതാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം പുതുതായ ആശ്രമം അന്വേഷിച്ചു സഖാവോട്ടുകൂടി മലയപർവ്വതത്തിൽ ചുറ്റി നടന്നു് മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചതായ തപോവനവാസം യോഗ്യമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് തിരികെ പോകുമ്പോൾ ഗൌരീക്ഷേത്രത്തിനു സമീപം യദൃഛയാ ചെല്ലുവാനും ദേവാലയത്തിൽ നിന്നു അമാനുഷികമായ സംഗീതധ്വനികേൾപ്പാനും ഇടയായി. താപസന്റെ പേർ ശാണ്ഡില്യൻ എന്നായിരുന്നു. സിദ്ധരാജപുത്രനായ മിത്രവസുസഹോദരിയായ മലയവതിയെ ജീമൂതവാഹനനു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ജീമൂതവാഹനനെ കാണുന്നതിനും തന്റെ ആഗ്രഹത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതിനും വേണ്ടി ജീമൂതകേതുവിന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു പോയിരുന്നു. ജീമൂതവാഹനനെക്കണ്ടു തിരികെ വരുമ്പോൾ ദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ കയറുമെന്നു സഹോദരിയോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. സഹോദരനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു മലയവതി ദേവാലയത്തിൽ വളരെ നേരം ഇരുന്നു പോകുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചു് മലയവതിയെ ഗൃഹത്തിലേക്കു ആനയിക്കുന്നതിനായി ശാണ്ഡില്യമുനി ഗൌരീസദനത്തിലേക്കു പോകയായിരുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു ഇതേവരെയുള്ള കഥയിലെ സംഭവപരമ്പര വായനക്കാർക്കു വിശദമാകുന്നതാണു്.

മലയവതി താപസനോടുകൂടി ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നയുടനെ ആദ്യമായി സഹോദരന്റെ ആഗമനത്തെപ്പറ്റി അ

നേപഷിക്കയാണ് ചെയ്തത്. സഹോദരൻ തിരിച്ചു വ
ന്നില്ലെന്നു അറിഞ്ഞ ഉടനെ അദ്ദേഹം തിരിച്ചു വരുന്നു
വോ എന്നറിയുന്നതിനായി മനോഹാരിക എന്നു പേരാ
യ ഒരു സഖിയെ പറഞ്ഞയച്ചു. പുഷ്പാപചയത്താൽ പ
രിശ്രാന്തവും ശരദാതപത്താൽ സംതപ്തവുമായിരുന്ന അ
വളുടെ ശരീരത്തിന്റെ താപശാന്തിക്കായി കദളീപത്രപ
രിവൃതമായ ചന്ദനലതാഗൃഹത്തിൽ ചന്ദ്രമണി ശിലാതലം
തയാറാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചതുരിക എന്നുപേരായ വേ
റൊരു സഖിയെ പറഞ്ഞയച്ചു. ചതുരികയാകട്ടെ ഉടനെ
ലതാഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു വെണ്ടതായ ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം
ചെയ്ത് തിരികെ ചെന്നു മലയവതിയെ വിവരമറിയിച്ചു.
ശീതളമായിരുന്ന ലതാഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു അല്പനേരം വി
ശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം തന്റെ ശരീരസന്താപമെല്ലാം ശമിക്കു
മെന്നായിരുന്നു മലയവതിയുടെ വിശ്വാസം. ജീമൂഢവാഹ
നനേ അന്വേഷിച്ചുപോയ സഹോദര സഹോദരനെ അ
ന്വേഷിച്ചുപോയ സഖിയും തിരികെ വരുന്നതു കണ്ടില്ല മ
ലയവതിയുടെ ഹൃദയം അത്യന്തം ഉൽകണ്ഠിതമായി തീ
ന്നു. അവൾ ചതുരികയോടു കൂടി ചന്ദനലതാഗൃഹത്തി
ലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. തനിക്കു അത്യന്തം അഭിമതമായ ജന
ത്തെ ദേവാലയത്തിൽ കണ്ടപ്പോൾ ലജ്ജയാൽ വിമുഖീ ഭ
വിച്ചതായ അവളുടെ ഹൃദയംഒരിക്കൽകൂടി അദ്ദേഹത്തെ
കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചു. താൻ എങ്ങോട്ട
പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നും എന്തിനായി പോയികൊ
ണ്ടിരുന്നു എന്നും തീരെ മറന്നു ചന്ദനലതാഗൃഹത്തിലേക്കു
പോയിക്കൊണ്ടിരുന്ന മലയവതി ദേവാലയത്തിനഭിമുഖ

മായി നടന്നു തുടങ്ങി. സഖിയുടെ ശൂന്യഹൃദയതാപം കണ്ടു ചതുരിക ആശ്ചര്യപരവശയായി. അനന്തരം സഖിയാൽ ഓർപ്പിക്കപ്പെട്ട മലയവതി സലജ്ജം ലതാഗൃഹത്തിന്നഭിമുഖമായി മന്ദസ്സില്ലാ മനസ്സോടെ നടന്നു. അവിടെ ചെന്നു സഖിയൊടുകൂടി ചന്ദ്രമണി ശിലാതലത്തിൽ ഇരുന്നു. നിബിഡങ്ങളായ പർണ്ണങ്ങളാൽ സൂര്യകിരണങ്ങൾ പ്രവേശിക്കാത്തതായ ആ ലതാഗൃഹം സാധുവായ മലയവതിയുടെ സന്താപദുഃഖത്തെ അപനയിക്കുന്നതിന്നു അപേക്ഷിപ്പാനായിതീർന്നു. രൂപശോഭകൊണ്ടു മദനനെ ജയിച്ച തന്റെ ഇഷ്ടജനത്തിന്നു യാതൊരു പ്രത്യുപകാരവും ചെയ്യാതെ നിരപരാധിനി യായിരുന്നു മദനൻ വൃഥാ ക്ലേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനെപറ്റി മലയവതി അത്യന്തം ദുഃഖിച്ചു ആത്മയും ഭക്തയും അശരണയുമായ തന്നെ രക്ഷിക്കേണമെന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും ഗൌരിയോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. സഖിയുടെ ശരീരപീഡക്കു കാരണമെന്തായിരുന്നു എന്നു ചതുരികക്കു ആറിയാമായിരുന്നു എങ്കിലും മലയവതിയോടു പീഡാകാരണമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചു. വസ്തുതത്വം മറച്ചുവെപ്പാനെന്നതുപോൽ കുറെനേരം എന്തുപറയേണമെന്നറിയാതെ മലയവതി സുബ്ധയായി നിൽക്കുന്നതുകണ്ടു ചതുരിക വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

മലയവതി— സഖി, നീ ചതുരികയാണെന്നു എനിക്കറിയാം. ഞാൻ നിന്നിൽനിന്നു യാതൊന്നും മറയ്ക്കുമെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ട. എന്റെ പീഡാകാരണം ഞാൻ പറയാതെ തന്നെ നിനക്കറിയുന്ന സ്ഥിതിക്കു ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നെ എന്തിനു നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു.

മത്തുരിക — സഖി, എന്തിനു ഖേദിക്കുന്നു ഭവതിയുടെ അ
ഭീഷ്ടം കാലതാമസംക്കൂടാതെ ഫലിക്കുന്നതാണ്. സം
താപത്തെയും സംഭ്രമത്തെയും ത്യജിച്ച് ധൈര്യമവ
ലംബിച്ചാലും.

മലയ — ഈ ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടെന്നു എന്റെ ഹൃദയം വി
ശ്വസിക്കുന്നില്ല.

ചതുരി — ഇങ്ങനെപറയരുത്. ഹൃദയസ്ഥിതയായ ലക്ഷ്മി
യോടുകൂടാതെ മധുസൂദനൻ ഒരിക്കലും നിർവ്വൃതനാ
യിരിക്കുന്നതല്ല.

മലയ — സജ്ജനങ്ങൾ എപ്പോഴും പ്രിയവാക്കുകൾ മാത്രമെ
പറകയുള്ളൂ എന്നതു വളരെ വാസ്തവംതന്നെ. ഞാൻ
ഉചിതമായ സത്കാരം ചെയ്തില്ലെന്നു വിചാരിച്ച്
ആ മഹാനുഭാവൻ എന്നെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും തെ
റ്റിധരിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ
എന്റെ സന്താപം അധികമാകുന്നു.

ചതുരി — സഖി, എന്തിനു കരയുന്നു. അഥവാ ഭവതികരയു
ന്നതും യുക്തംതന്നെ. ഭവതിക്കു അത്രത്തോളം ഹൃദ
യസന്താപമുണ്ടായിരിക്കാം. തല്ക്കാലം എന്തുചെയ്യേ
ണമെന്നു എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല. അവിരതം നേത്രങ്ങ
ളിൽ നിന്നുപൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അശ്രുക്കളോടു
മിശ്രീഭവിച്ച് ഉഷ്ണമായി പരിണമിക്കുന്നതിനാൽ ഈ
ചന്ദനച്ചാറുകൂടി ഭവതിയുടെ സന്താപത്തിനു നി
വർത്തിചെയ്യാൻ അപര്യാപ്തമായിതീരുന്നുവെല്ലൊ. അ
തിനാൽ കൽപ്പിടാളംകൊണ്ടു വീശിനോക്കാം.

മലയവ—സഖി എനിക്കു ഇപ്പോൾ വിശ്വാസം. കദളീദള മാരുതനും എനിക്കു ഉഷ്ണമായിതന്നെയാണ് തോന്നുന്നത്.

ചതുരി—ഇതു കദളീദളത്തിന്റെ ദോഷമല്ല. അതിമൃദുളങ്ങളായ ചന്ദനപല്ലവങ്ങളുടെ സംസർഗ്ഗത്താൽ ശീതളമായ ഈ കദളീദളമാരുതനെ ഭവതിതന്നെയാണ് നിശ്വാസംകൊണ്ടു ഉഷ്ണമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

മലയവ—എന്റെ സന്താപത്തെ ഉപശമിപ്പിക്കുന്നതിനു ഉപായമൊന്നുമില്ലെന്നു വരുമോ?

ചതുരി— തല്ക്കാലം എനിക്കു ഒന്നും തോന്നുന്നില്ല.

സമയം ഏകദേശം നാലുമണിയായി. മലയവതി സഖിയോടുകൂടി ഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. ചിരനെ അന്വേഷിച്ചുപോയ സഹോദരൻ തിരികെ വന്നിരുന്നില്ല. മലയവതി മാതൃസമീപംചെന്നു മാതാവോടുകൂടി കുറെ നേരം സംഭാഷണംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഹൃദയസന്താപത്തെ അടക്കുന്നതു അവൾക്കു അസാദ്ധ്യമായി തോന്നിയതിനാൽ പെട്ടെന്നു എഴുനിറ്റു ശയനഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. അതു കലങ്ങളായ അവളുടെ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു നിരന്തരം അശ്രുധാര പൊഴിഞ്ഞുതുടങ്ങി. സഖിമാരുടെ സാന്ത്വനവചനങ്ങളും അവരുടെ എല്ലായത്നങ്ങളും വിഫലമായിതന്നെ ഭവിച്ചു. നിരപരാധിനിയായ മലയവതിയുടെ അസഹ്യമായ ഹൃദയപീഡകണ്ടു് അനുകമ്പതോന്നിയതിനാൽ എന്നു തോന്നുമാറു ഭഗവാൻ സഹസ്രകിരണൻ തന്റെ കിരണസഹസ്രങ്ങളെ ഉപസംഹരിച്ചു. ചന്ദ്രബിംബം രക്തമ

യമായ സന്ധ്യയുടെ പ്രാചീമുഖത്തെ ചുംബിച്ചുതുടങ്ങി. മ
ലയവതി മയക്കത്താൽ അറിയാതെ ഉറങ്ങിപ്പോയി. നേ
രം നല്ലവണ്ണം പുലരുന്നതിനുമുമ്പായി അവൾ എഴുനീറ്റ
പതിവനുസരിച്ച് നിർത്ഥരജലത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യു ദേ
വാലയത്തിലേക്കുപോയി. അന്നു അവൾ ദേവാലയത്തി
ലേക്കു പോയതിൽ ദേവിയെ ഭജിക്കുന്നതിനുപുറമെ വേ
റെ ഉദ്ദേശങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വായനക്കാർ ഊ
ഹിക്കുമായിരിക്കും. പ്രത്യക്ഷദൈവമായ കാമുകനെ അ
ന്നു ദേവാലയത്തിൽ കാണാമെന്നു അവൾ വിചാരിച്ചി
രുന്നു. അവൾ ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ചുറ്റും
നോക്കി. ദേവിയുടെ വിഗ്രഹമല്ലാതെ വേറെയാതൊന്നും
അവൾ കണ്ടില്ല. അവളുടെ ഹൃദയം വളരെ ഇച്ഛാഭംഗ
പ്പെട്ടു. അന്നു വീണവായിക്കുന്നതിലും സ്തോത്രാദികൾചൊ
ല്ലുന്നതിലും അവൾക്കു പതിവുപോലെ ഉത്സാഹംതോന്നി
യില്ല. എങ്കിലും നിത്യകർമ്മങ്ങൾ എന്നപോലെ ചിലതെ
ല്ലാം കാണിച്ചുകൂട്ടി ദേവിയെ ഭജിച്ചതും ഭജിക്കാത്തതുമായി
ഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. അവിടെ മാതാവൊന്നി
ച്ചു ഭക്ഷണംകഴിച്ചു് തലേദിവസംപോലെ സഖിയോടുകൂടി
ചന്ദനലതാഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി. ലതാഗൃഹത്തിന്റെ
സമീപം ചെന്നപ്പോൾ അകത്തു വീണ സംസാരിച്ചുകൊ
ണ്ടിരുന്നതുപോൽ അവൾക്കു തോന്നി. അനന്തരം അവർ
സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വലിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ പി
ന്നിൽ മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ട് അകത്തുനടന്നിരുന്ന സംഭാ
ഷണങ്ങളെ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതൊ
പുരുഷന്മാരാണ് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു എന്നു അവ

രുടെ ശബ്ദത്തിൽനിന്നതന്നെ സ്പഷ്ടമായി ഗ്രഹിക്കാമായിരുന്നു. സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കാത്ത ആ പ്രദേശത്തു് — വിശേഷിച്ചു് മലയവതിയുടെ ആ ലതാഗൃഹത്തിൽ യാദൃച്ഛികമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പുരുഷന്മാർ ന്യായിരിക്കുമെന്നറിവാൻ വായനക്കാരും ധൃതിപ്പെടുമായിരിക്കും. അവരുടെ ആ കുതൂഹലത്തെ ഞാൻ ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. അകത്തു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പുരുഷന്മാർ ജീമൂതവാഹനനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഖാവുമായിരുന്നു. മലയവതിയുടെ വിയോഗത്താൽ ഖിന്നമാനസനായ ജീമൂതവാഹനൻ തലേദിവസം ദേവാലയത്തിൽനിന്നു സഖാവോടുകൂടി സഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി. സന്ധ്യയാകുന്നതുവരെ പിതൃശുശ്രൂഷാദികർമംകൊണ്ടു സമയം കഴിഞ്ഞു. സന്ധ്യാവന്ദനാദി നിത്യകർമ്മങ്ങൾചെയ്തു പതിവുപോലെ ഫലമൂലാദികം ഭക്ഷിച്ചു് ശയനത്തിൽ കിടന്നു. ശയനസ്ഥനായിരുന്നിട്ടും ജീമൂതവാഹനൻ കുസുമധന്വാവിന്റെ ഹസ്തത്തിൽ പതിച്ചു. വനത്തിൽ കായ്കനികൾ ഭക്ഷിച്ചു് മുനിവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളെവിടെ. അജ്ഞരായ വിഷയികളുടെ വിഷയാഭിലാഷരൂപമായ മന്മഥവിലാസത്താൽ സങ്കടപ്രായമായ പ്രപഞ്ചമെവിടെ. വിധിവിലാസങ്ങൾ എങ്ങിനെയെല്ലാം പരിണമിക്കുന്നു. ആകാശത്തിൽ ഏകാന്തമായി സഞ്ചരിക്കുന്ന വിഹഗങ്ങൾ ആപത്തിൽ പെട്ടുപോകുന്നു. അഗാധമായ ജലത്തിൽ യഥേഷ്ടം വിഹരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങൾ ധീപരന്മാരാൽ ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. നിനച്ചിരിക്കാതെതന്നെ ലോകം ദൈവേച്ഛയിൽ പരിഹാസ്യമായിത്തീരുന്നു.

കാമലീലകൾ എന്തെല്ലാം ആശ്ചര്യം ചെയ്യുന്നു. ജീമൂത വാഹനന്റെ അപാരമായ അറിവും വിവേകവും അല്പനേരംകൊണ്ടു നശിച്ചുതുടങ്ങി. ശൈശവംമുതല്ക്കുതന്നെ ധൈര്യപ്രകൃതിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ ധൈര്യവും നശിച്ചുതുടങ്ങി. ജ്ഞാനത്തെ ജയിച്ചു രൂപപ്രഭാവത്തെയും ഗാംഭീര്യത്തെയും ഉന്മൂലനംചെയ്യുന്ന ഭീരുത്വമാവായ മദനഹതകനാൽ ഒരുവൻ അല്പനേരംകൊണ്ടുതന്നെ അന്യനായിത്തീരുന്നതു ആശ്ചര്യംതന്നെ. ജീമൂതവാഹനൻ തന്റെ ഹൃദയപീഡയെ ആരോടും പറയാതെതന്നെ രാത്രിയെല്ലാം കഴിച്ചു. കാലത്തു എഴുനീറ്റ് പതിവുപോലെ പിതൃശുശ്രൂഷാദികൾ ചെയ്തു തലേദിവസം പോയതായ ദേവാലയത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ യദൃച്ഛയാ മലയവതിയുടെ നന്ദനലതാഗൃഹം കണ്മാനിടയായി. ലതാഗൃഹത്തിന്റെ രമണീയതകണ്ട് ആകൃഷ്ടഹൃദയനായി വിശ്രാന്തിക്കു സഖാവോടുകൂടി ജീമൂതവാഹനൻ അതിൽ പ്രവേശിച്ചതാണ്.

മലയവതിയും ചതുരികയും വൃക്ഷത്തിന്റെ പിന്നിൽ മറഞ്ഞു ലതാഗൃഹത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു നോക്കികൊണ്ടുതന്നെ നിന്നിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഒരാൾ ലതാഗൃഹത്തിന്റെ അകത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതു അവർ കണ്ടു. മലയവതിയും സഖിയും മറഞ്ഞുനിന്നു. പുതുതായി വന്നയാൾ മലയവതിയുടെ ഭ്രാതാവായ മിത്രാവസുവായിരുന്നു. ജീമൂതവാഹനനെ അന്വേഷിച്ചു ഗൃഹത്തിൽ തിരികെ ചെന്നപ്പോൾ തന്റെ സഹോദരി തന്നെ വളരെനേരം പ്രതീക്ഷി

ച്ച് കാണാതെ ലതാഗൃഹത്തിലേക്കു പോയിരുന്നുവെന്നറിഞ്ഞു മിത്രാവസു മലയവതിയെ കാണുന്നതിനായി ലതാഗൃഹത്തിലേക്കു പോയതാണ്. മിത്രാവസു സഹോദരിയെ കാണുന്നതിനായി ലതാഗൃഹത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ പിതാവായ ഗൌതമൻ പുത്രനോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരുന്നു.

"വത്സ, ആസന്നവാസത്താൽ സുപരീക്ഷിതനായ ജീമൂതവാഹനൻ സർവ്വപ്രകാരേണ മലയവതിക്കു അനുരൂപനായ വരനാണെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ ജീമൂതവാഹനനെക്കൂട്ടി കൊണ്ടുവരുമെന്നായിരുന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തെ കൂണ്ടാൻ സാധിക്കാത്തതിനെ പറ്റി എനിക്കു വളരെ മനസ്സുപ്രമുണ്ട്. എന്തുചെയ്യാം. വിദ്യാധരവംശത്തിന്നു തിലകഭൂതനും ബുദ്ധിമാനും ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരുപോലെ ബഹുമതനും രൂപത്തിൽ അപ്രതിമനും വിനീതനും വിക്രാന്തനുമായ ജീമൂതവാഹനന്നു തുല്യനായി മറ്റൊരാതൊരു വരനും എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നില്ല. പരോപകാരനിരതനും പ്രാണിരക്ഷക്കായി സപ്രാണനെ നിശ്ശങ്കം ഉപേക്ഷിപ്പാൻക്രുടി മടിക്കാത്തവനുമായ ഈ വീരശ്രേഷ്ഠന്നു മലയവതിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ എന്റെ ജീവിതം സഫലമാകുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരോപകാരബുദ്ധിയെപറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ അല്പം വിഷാദവും എനിക്കു ഇല്ലെന്നില്ല. എന്തായാലും ജീമൂതവാഹനന്നു മലയവതിയെ വിവാഹംചെയ്തുകൊടുപ്പാൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചി

രിക്കുന്നു. അതിനാൽ താമസിയാതെ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം നിശ്ചയിക്കേണം."

പിതാവിന്റെ ആദേശത്തെ വഹിച്ചും ജീമൂതവാഹനനെ ചിന്തിച്ചും സഹോദരിയെ കാണ്മാനാഗ്രഹിച്ചും ശീഘ്രഗതിയായ മിത്രാവസു ലതാഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അദ്യമായി കണ്ടത് തന്റെ അന്വേഷണത്തിനും ഇച്ഛാഭംഗത്തിനും പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹത്തിനും വിഷയഭൂതനായ ജീമൂതവാഹനനെതന്നെയായിരുന്നു. അഭിമത പുരുഷനെ യദൃച്ഛയാ കണ്ടതിനാൽ മിത്രാവസു അത്യന്ത്യാനന്ദസംഭരിതചിത്തനായിത്തീർന്നു.

അനന്തരം യുവാക്കന്മാർ തമ്മിൽ കുശലപ്രശ്നാദികൾ ചെയ്തു. മലയവതിയും സഖിയും ഇവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളെത്തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചുനിന്നിരുന്നു, മിത്രാവസു തലേദിവസം മുഴുവൻ താൻ ജീമൂതവാഹനനെ അന്വേഷിച്ച വിവരം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അനന്തരം താൻ പിതാവിന്റെ ആദേശപ്രകാരം ജീമൂതവാഹനനെ കാണ്മാനായി ലതാഗൃഹത്തിൽ ചെന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു. പിതാവിന്റെ ആദേശം എന്താണെന്നു ജീമൂതവാഹനൻ ചോദിച്ചതിനു മിത്രാവസു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"സിദ്ധരാജവംശത്തിനു ജീവിതഭൂതയായ മലയവതിയെ എന്റെ പിതാവ് അങ്ങേക്കായി മനസാ പ്രദാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭവാൻ ദയവായി അവളെ സ്വീകരിച്ചാലും".

ജീമൂതവാഹനൻ പറഞ്ഞു:—"സ്നേഹിതാ, നിങ്ങളോടു കൂടി ശ്ലാഘ്യമായ ഈ സംബന്ധംചെയ്യാൻ ആരാണ് ഇച്ഛിക്കാത്തതു്. എങ്കിലും എന്റെ മനസ്സ് അന്യത്ര പ്രവൃത്തമായിരിക്കുന്നു. അതിനെ അന്യത്ര പ്രവർത്തിപ്പിപ്പാൻ ഞാൻ ശക്തനല്ല. അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ സഹോദരിയെ വിവാഹംചെയ്യുന്ന കാര്യം എനിക്കു സാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളാരും എന്നോടു പരിഭവിക്കാതിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

മലയവതിയെത്തന്നെ സദാ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ജീമൂതവാഹനൻ ഈ വിധം സമാധാനം പറഞ്ഞതു് അയുക്തമെന്നോ അനുചിതമെന്നോ വായനക്കാർക്കു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നുമായിരിക്കാം. തലേദിവസം താൻ ദേവാലയത്തിൽവെച്ചു് കണ്ടതായ കന്യകയും സിന്ധുരാജപുത്രിയായ മലയവതിയും ഒരാളാണെന്നുള്ള വസ്തുതത്വം ജീമൂതവാഹനൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മനസ്സുകൊണ്ടു് ഒരു നാരീജനത്തെ വരിച്ചു് വേറൊരു യുവതിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുന്നതു് നിന്ദ്യമാണെന്നു വിചാരിച്ചു് ജീമൂതവാഹനൻ മിത്രാവസുവിനോടു് അപ്രകാരം പറഞ്ഞതാണു്.

ജീമൂതവാഹനന്റെ മറുവടി കേട്ടു് മിത്രാവസു അശനിഹതൻ എന്നപോലെ അല്പനേരം ഒന്നും പറയാതെ സ്തബ്ധനായിനിന്നു. ജീമൂതകേതുവിനെ കാണുന്നപക്ഷം ഒരുസമയം കാര്യം സാധിക്കാമെന്നും ജീമൂതവാഹനൻ ഒരിക്കലും പിതൃവാക്യത്തെ ലംഘിക്കാത്തവനാകയാൽ പിതാവു് പറയുന്നപക്ഷം മലയവതിയെ വിവാഹംചെയ്യുമാ

യിരിക്കാമെന്നും വിചാരിച്ച് മിത്രാവസു ലതാഗൃഹത്തിൽ നിന്നു നിർഗ്ഗമിച്ചു.

ജീമൂതവാഹനന്റെ മറുവടികേട്ടു മലയവതി മൂർച്ഛിച്ചു താഴെ വീണു.

——o:o——

CHAPTER V.

കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച സംഭവങ്ങളോടനന്തരം നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം ഒരുദിവസം ജീമൂതവാഹനൻ നേരം പ്രഭാതമാകുന്നതിന്നുമുമ്പ് കുളിച്ച് ദേവാലയത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ദേവാലയത്തിന്റെ സമീപം ചെന്നപ്പോൾ ഏതൊ ഒരു ക്രന്ദനധ്വനി കേൾക്കുന്നതുപോൽ തോന്നി.

ദേവി, ദൌർഭാഗ്യത്താൽ മലിനീഭൂതവും അത്യന്തദുഃഖഭാഗിയുമായ എന്റെ ഈ ശരീരത്തെ ഇനി ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമുള്ളതായി എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഈവിധം ജീവസാധാരണം ചെയ്യുന്നതു എനിക്കതീരെ ദുസ്സാധ്യമായിതീർന്നിരിക്കുന്നു അതിനാൽ ദേവിയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചുതന്നെ ഈ രക്തശോകപാദപത്തിൽ ഈ പാശത്തെ ബന്ധിച്ച് ആത്മഹത്യചെയ്യാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ദേവി, ഈ ജന്മത്തിൽ ഞാൻ ജീമൂതവാഹനനെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ജന്മാന്തരത്തിൽകൂടി മറൊരുഭർത്താവിനെ ഞാൻ

വരിക്കുന്നതല്ല. ഈ ജന്മത്തിൻ അദ്ദേഹത്തിനെ ഭർത്താവായി ലഭിപ്പാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ദേവിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ജന്മാന്തരത്തിലെങ്കിലും അദ്ദേഹം എന്റെ ഭർത്താവായി വരുമാറു എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചാലും. ഹാ നാഥ, ജീമൂതവാഹന അങ്ങയുടെ പ്രാണികാരുണ്യം ത്രിലോകത്തിലും പ്രഖ്യാതമാണെല്ലൊ. ഭവാനല്ലാതെ എനിക്കു ആശ്രയാന്തരമില്ലെന്നു അങ്ങു അറിയുന്നില്ലെ. ഞാൻ അങ്ങയിൽ ഭക്തയാകുന്നു, അനുരക്തയാകുന്നു എന്റെ ഹൃദയത്തേയും എന്നെതന്നെയും ഞാൻ അങ്ങുക്കായി അർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അശരണയായ എന്നെ ഭവാൻ രക്ഷിക്കയില്ലയൊ പ്രാണിരക്ഷക്കായി സപ്രാണങ്ങളെക്രൂടി നിഗ്രഹം ത്യജിപ്പാൻ സദാസന്നദ്ധനായ ഭവാൻ അനാഥയും അശരണയും അനന്യഗതികയും ആയ എന്നെ എന്തുകൊണ്ടു രക്ഷിക്കുന്നില്ല അനന്യശരണയായി ക്ലേശിക്കുന്ന എന്നിൽ അങ്ങുക്കും ദയയില്ലയൊ, സ്നേഹമില്ലയൊ അങ്ങയെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ഞാനെന്തെല്ലാം അവസ്ഥകളം അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു സഖിയായ ചതുരികയോടു ചോദിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണെല്ലൊ. ഈ നാലുദിവസങ്ങളെ ഞാൻ നാലുയുഗങ്ങളം പോലെ നയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഭവാനു് ഇത്രമാത്രം എന്തപരാധമാണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങയുടെ ഏതെങ്കിലും ആജ്ഞയെ ഞാൻ ലംഘിച്ചുവൊ. അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരോധമായി ഞാൻ എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചുവൊ നാഥ, അശരണയായ ഈ ദാസീജനത്തെ ഭവാൻ എന്തുകാരണത്താലുപേക്ഷിക്കുന്നു ഭവാൻ എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ,

പാപയും മന്ദഭാഗിനിയും ആയ എന്റെ ജീവിതംകൊണ്ട് ആർക്ക് എന്താണ് പ്രയോജനം. എന്റെ പ്രാണൻ എടുത്തുകൊണ്ട് എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല.

ഭഗവതിഗൗരി, ദേവിഎന്നെ ഈ ജന്മത്തിൽ പ്രസാദിച്ചില്ലെങ്കിലും ജന്മാന്തരത്തിലെങ്കിലും ഈവിധം ദുഃഖമനുഭവിക്കാതിരിക്കുമാറ് എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കയില്ലയൊ

ഇതുയും കേട്ട ജീമൂതവാഹനൻ ക്ഷണനേരത്തേക്കു കിംകർത്തവ്യതാമൂഢനായി നിന്നുപോയി. ഭൂലോകമെല്ലാം നെടുവീർപ്പിടുന്നതുപോൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ഏതൊ ഒരു ആകാശവാണി കേൾക്കുന്നതുപോൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി.

"പുത്രി സാഹസം പ്രവർത്തിക്കരുതെ വിദ്യാധരചക്രവർത്തിയായ ജീമൂതവാഹനൻ കാലതാമസംക്രൂടാതെ നിന്റെ ഭർത്താവായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. ഇതെ നീ ഖേദിക്കേണ്ട. സാഹസകൃത്യത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുക നിന്റെ പരിശുദ്ധമായ കുലത്തെ സാഹസകൃത്യംകൊണ്ടു അശുചിപ്പെടുത്തരുത്. എന്നിൽ നിനക്കുള്ള ഭക്തിപാരവശ്യംകണ്ടു ഞാൻ അത്യന്തം പ്രീതയായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നിന്നെ ഒരുകാലത്തും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ധൈയ്യമവലംബിച്ചു, ഞാൻ പറയുന്നതിനെ വിശ്വസിച്ചു് സമാശ്വസിക്കുക".

ഇതുയും കേട്ട ജീമൂതവാഹനൻ രോദനംകേട്ടതായ സ്ഥലത്തേക്കു സസംഭ്രമം ഓടിച്ചെന്നു അപ്പോൾ അദ്ദേഹം

അവിടെ കണ്ടതായകാഴ്ച അവണ്ണനീയമായിരുന്നു. തന്റെ പ്രേമഭാജനമായയുവതീരത്നം അശ്രുപൂർണ്ണേക്ഷണയായി ആത്മത്യാഗം ചെയ്യാൻ യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"മുഗ്ധേ, ഈ സാഹസകൃത്യം ചെയ്യരുത്. നിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം ഞാൻ ഇതാ വന്നിരിക്കുന്നു. ഏതാട്ട ശക്രൂരകൃത്യം ചെയ്യാനാണൊ ബ്രഹ്മാവ് കിസലയകോമളമായ നിന്റെ കരയുഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത്? മലിനകൃത്യത്തിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക. കുസുമാപചയക്ലേശം ക്ഷമിപ്പാൻ അപര്യാപ്തമായ ഈ കരപല്ലവങ്ങളെ ഈ വിധം സാഹസകൃത്യം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിപ്പാൻ ഭവതിക്കുതോന്നിയതു വളരെ ആശ്ചര്യംതന്നെ. ഹാരാധാരണത്തിനു യോഗ്യമായ കണ്ഠത്തിൽ പാശത്തെ ബന്ധിപ്പാൻ ഭവതിയുടെ ഹൃദയം എങ്ങിനെ തുനിഞ്ഞു.—"എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു ജീമൂതവാഹനൻ പ്രിയയുടെ സമീപം ഓടിച്ചെന്നു.

ആകാശവാണിയിലും ഉത്തരക്ഷണത്തിൽതന്നെ അഭിമതമായജനത്തെ പുരോഭാഗത്തിൽ കണ്ടതിനാലും മലയവതി എത്രമാത്രം സന്തോഷിച്ചിരിക്കുമെന്നു വായനക്കാർതന്നെഞാൻ ഊഹിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം നല്ലത്.

"ഭവതിക്കു അഭിമതമായ വരം ദേവി ഇതാ തന്നിരിക്കുന്നു"— എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു ജീമൂതവാഹനൻ സഹസ്സംകൊണ്ടുതന്നെ പ്രിയയുടെ കണ്ഠത്തിൽനിന്നു പാശത്തെ അപനയിച്ചു. പെട്ടെന്നു സുധാവർഷമുണ്ടായതുപോൽ

അവർ രണ്ടുപേരും സന്തോഷത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചു. മലയവതി ലജ്ജയാൽ അധോമുഖിയായിനിന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. അല്പനേരത്തിനുള്ളിൽ ഏതൊ ഒരു സ്ത്രീ ദേവാലയത്തിനഭിമുഖമായി വരുന്നതു അവർകണ്ടു. ജീമൂതവാഹനൻ പെട്ടെന്നു വൃക്ഷമറയിൽ മറഞ്ഞു. വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സ്ത്രീ മലയവതിയുടെ സഖിയായ ചതുരിക യായിരുന്നു. ചതുരിക സഖീ സമീപം ചെന്നു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"ഭവതിക്കു മംഗളംഭവിക്കട്ടെ. ഭവതിയുടെ അഭീഷ്ടം അടുത്തുതന്നെ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ജഗന്മാന്യനും പരോപകാരനിരതനും വിദ്യാധരേന്ദ്രന്റെ തനയനുമായ ജീമൂതവാഹനൻ ഇവിടെ അടുത്തപ്രദേശത്തിൽതന്നെയാണു താമസിക്കുന്നതു എന്നും അദ്ദേഹത്തെ അതിഥിയായി വരിച്ചു് യഥോചിതം അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കേണമെന്നും ഈ ജന്മത്തിൽ അദ്ദേഹമല്ലാതെ ഭവതിക്കൊരുപനായി വെറെ ഭർത്താവില്ലെന്നും അതിനാൽ ഏതുപ്രകാരത്തിലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു ഭവതിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുകൊടുക്കേണമെന്നും മറും ഭവതിയുടെ സഹോദരൻ പിതാവിനോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു വിവാഹമംഗളകൃത്യം താമസിയാതെ തന്നെ നടത്തേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ഭ്രാതാവായ മിത്രാസു ജീമൂതവാഹനന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ കാണുന്നതിനും അവരുടെ അനുവാദം ലഭിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ജീമൂതകേതുവിന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു പോയിരുന്നു. ജീമൂതവാഹനന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാക്കു ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു വിരോധവുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഈ വിവാഹം നടക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അവക്കു വ

ളരെ സന്തോഷമുള്ളതായും അറിയുന്നു. അതിനാൽ ഭവതിയുടെ ആഗ്രഹം അചിരാൽ ഫലിക്കുമെന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല"— എന്നുപറഞ്ഞു ചതുരിക മലയവതിയോടുകൂടി ഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി. ജീമൂതവാഹനൻ പിതാവിന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കും പോയി.

സുഗന്ധചൂർണ്ണവർഷത്താൽ മേരുതുല്യമായ കാന്തിയോടുകൂടിയതും സിന്ദൂരധൂളിയിൽ പ്രഭാതസമയത്തിൽകൂടി സന്ധ്യാശ്രീവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതുമായ ആ മലയപർവ്വതത്തിൽ ജീമൂതവാഹനന്റെയും മലയവതിയുടെയും വിവാഹസ്നാനമംഗളം ഘോഷിക്കയാണൊ എന്നു തോന്നുമാറു സിന്ധാംഗനമാർ ചരണങ്ങളിൽ കിടന്നിരുന്ന നൂപുരങ്ങളുടെ ശബ്ദംകൊണ്ടും വാദ്യങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾകൊണ്ടും അവരുടെ സന്തോഷത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

തുല്യമായ രൂപം, അനുരാഗം, കുലം മുതലായവയോടുകൂടിയ ദമ്പതിമാക്കു തമ്മിൽ വിവാഹം നടക്കുന്നതു ലോകത്തിൽ ദുർല്ലഭമാണെല്ലൊ. ഈ വിധം വിവാഹം പുണ്യവാന്മാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമെ കാണുന്നുള്ളു. നമ്മുടെ നായകനായകന്മാർ രൂപലാവണ്യാദികളിൽ അനുരൂപരാണെന്നു ഇനി പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലെല്ലൊ.

ജീമൂതവാഹനൻ ആശ്രമത്തിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ തന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു മിത്രാവസു അവിടെ നിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മിത്രാവസു ജീമൂതവാഹനനോടു വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു. ജീമൂതവാഹനൻ വളരെ സന്തോ

ഷിച്ചു. താൻ പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ആരായിരുന്നുവെന്നും മിത്രാവസു തന്റെ സഖാവായിരുന്നു എന്നും മലയവതി തന്റെ ഭാര്യയായിരുന്നു എന്നും മറ്റും ജീമൂതവാഹനൻ മിത്രാവസുവിനോടു പറഞ്ഞു. സന്തുഷ്ടനായ മിത്രാവസു എല്ലാവരോടും യാത്രപറഞ്ഞ് സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. ഉത്കണ്ഠയോടെ തന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരോടു വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു. അവർ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അടുത്തദിവസംതന്നെ ജീമൂതവാഹനനെ ഗൃഹത്തിൽ വരുത്തി യഥാവിധി ബഹുമാനിച്ചു. ജീമൂതവാഹനന്റെ സൌശീല്യാദിഗുണങ്ങൾകണ്ടു അവരെല്ലാവരും പൂർവ്വാധികം സന്തോഷിച്ചു. വിവാഹത്തിന്നു വേണ്ടതായ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുതുടങ്ങി. പലേടിക്കുകളിൽനിന്നും മിത്രാദികൾ വന്നുതുടങ്ങി. താമസിയാതെ പുണ്യമായ ദിനത്തിൽ ശുഭമായ മുഹൂർത്തത്തിൽ മലയവതിയെ ജീമൂതവാഹനന്നു വിവാഹംചെയ്യകൊടുത്തു. അനുരൂപരായ ദമ്പതിമാരെ പരസ്പരം സംഘടിപ്പിച്ച് വിധി ചരിതാർത്ഥതയെ പ്രാപിച്ചു. ജനങ്ങളെല്ലാം സന്തോഷാധിക്യത്താൽ ഉന്മത്തരെപോലെ നൃത്തംചെയ്തു. ചന്ദ്രോദയത്താൽ പ്രതിക്ഷണം വർദ്ധിക്കുന്ന ചന്ദ്രബിംബംപോലെ വിവാഹമഹോത്സവം കലകലാശബ്ദത്താൽ പ്രതിക്ഷണം വർദ്ധിച്ചു.

ബന്ധുമിത്രാദികൾ വിവാഹംകഴിഞ്ഞ് ഓരോരുത്തരായി അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങിത്തുടങ്ങി. ജീമൂതവാഹനൻ രണ്ടുമൂന്നുദിവസം ശ്വശുരഗൃഹത്തിൽ താമസിച്ചതിന്നുശേഷം മാതാപിതാക്കന്മാരോടും മലയവതിയോ

ട്ടുംക്രൂടി സ്വാശ്രമത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. അവിടെ പത്നീസഹിതനായി പിതൃജനങ്ങളെ പൂർവ്വാധികം ശുശ്രൂഷിച്ചുവന്നു.

———o:o———

CHAPTER VI

———o———

ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ജീമൂതവാഹനൻ മലയവതിയോടുകൂടി കുസുമാകരോദ്യാനത്തിലേക്കു വിനോദത്തിന്നായി പുറപ്പെട്ടു. മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രകൃതിവൈഭവങ്ങളും കണ്ടു ആനന്ദിച്ചും പ്രിയതമക്കു ഓരോന്നായി കാണിച്ചുകൊടുത്തും ഉദ്യാനത്തിലെത്തി. മത്തഗജങ്ങളുടെ കുപോലകഷ്ടിണാത്താൽ ചന്ദനതരുക്കളിൽനിന്നു ധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചന്ദനരസം ലതാമണ്ഡപത്തിലുള്ള സ്ഫടികനിബദ്ധങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളെ ശിശിരമാക്കിചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. മേഘധ്വനികേട്ട അസഹിഷ്ണുക്കളായ മയിലുകളും അതുപോലെതന്നെ ശബ്ദിക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ചോ എന്നു തോന്നുമാറു ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കൃത്രിമങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു ഉൽപതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ജലൌഘം ലതകളിലുള്ള പുഷ്പങ്ങളിൽ പതിച്ച് അതിലുള്ള രേണുക്കളുടെ സംപർക്കത്താൽ പിംജരീഭൂതമായിത്തീർന്ന വൃക്ഷങ്ങളുടെ തടങ്ങളിൽ പതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുഷ്പങ്ങളിൽതന്നെ സ്ഥിരവാസത്താൽ ശരീരമെല്ലാം സുഗന്ധരേണുക്കൾ പുരണ്ടതായ മധുപങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഗാനത്താൽ ല

താമണ്ഡപപ്രദേശങ്ങളെ ശബ്ദായമാനമാക്കി ചെയ്യുകൊ
ണ്ടു മദ്യപാനോത്സവമനുഭവിക്കുന്നതുപോൽ സഹചരിക
ളോടുകൂടി യഥേഷ്ടം മധുപാനംചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. ഹ
രിണങ്ങൾ പ്രിയാമുഖങ്ങളെ കൊമ്പുകൾകൊണ്ടു കണ്ഡൂയ
നംചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിരഹിതങ്ങളായ
പ്രാണികളുടെ പരിശുദ്ധമായ പരസ്പരാനുരാഗംകണ്ടു ജീമൂ
തവാഹനനും മലയവതിയും വളരെ വിസ്മയിച്ചു. ക്രോധാ
ദിഹീനങ്ങളും അസൂയാരഹിതങ്ങളും വിശേഷബുദ്ധിശൂന്യ
ങ്ങളുമായ പ്രാണികളുടെ ജീവിതം അസൂയാദിഭരിതരും
സൃഷ്ടിവൈചിത്ര്യങ്ങളിൽവെച്ച് ഉത്തമരാണെന്നു അഭിമാനിക്കു
ന്നവരുമായ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തേക്കാൾ തുലോം ശ്രേഷ്ഠ
മാണെന്നു അവർക്കു തോന്നി. അവർ ചുറ്റും നോക്കി. വി
ദ്യാധരന്മാർ ശരീരമാസകലം വാരി ചന്ദനംപൂശി പുഷ്പമാ
ലകളും അണിഞ്ഞു മാണിക്യമയങ്ങളായ ആഭരണങ്ങളുടെ
കാന്തിയാൽ ചിത്രീകൃതങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ച് ചന്ദ
നവൃക്ഷങ്ങളുടെ ഛായയിൽ ഇരുന്ന പ്രിയതമാരോടുകൂടി
മധുപാനംചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ വിധം ഓരോ വിനോ
ദങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടു ജീമൂതവാഹനനും മലയവതിയും അ
ല്പനേരത്തേക്കു മതിമറന്നു നിന്നുപോയി. നഗരവാസികൾ
ളായ ജനങ്ങളും ജീവിതസന്ധാരണത്തിന്നുവേണ്ടി പലപല
ക്രൂരകർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിനെ അവർ സ്മരിച്ചു. ശാന്ത
മായ അരണ്യവാസസുഖത്തെ അവർ എന്നെന്നേക്കും ആ
ഗ്രഹിച്ചു. അവർ ഗൌരവമേറിയ പല വിഷയങ്ങളെപ്പ
റ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു ലതാഗൃഹത്തിന്നു ചുറ്റുമുള്ള ഇട
ത്തിങ്ങിയ പടർപ്പുകളിൽക്കൂടിയും വൃക്ഷഛായകളിൽക്കൂടിയും

ടന്നു. അനന്തരം അവർ രണ്ടുപേരും ലതാഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. മലയവതിയുടെ സഖി പുഷ്പങ്ങൾ പറിച്ചു കൊണ്ടു പുറമെ ചുറ്റി നടന്നിരുന്നു. ജീമൂതവാഹനൻ പ്രേമഭരിതങ്ങളായ പലപല കഥകൾ പറഞ്ഞു പ്രിയതമയെ രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ചതുരിക ഓടിച്ചെന്നു മിത്രാവസു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നതായി ദമ്പതിമാരെ അറിയിച്ചു. അവർ ഉടനെതന്നെ എഴുനീറ്റു പുറത്തുചെന്നു മിത്രാവസുവിനെ എതിരേറ്റു. അനന്തരം മൂന്നുപേരും കൂടി ലതാഗൃഹത്തിന്റെ അകത്തു കടന്നു ഓരൊസ്ഥാനത്തിലിരുന്നു.

ജീമൂതവാ—മിത്രാവസൊ എന്തൊ അധികമായി പരിഭ്രമിക്കുന്നതുപോൽ തോന്നുന്നു. ഇതിന്നു കാരണമെന്തു്.

മിത്രാവ—ആ മാതംഗഘാതകനെ ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെയാണ് ഞാൻ പരിഭ്രമിക്കുന്നതു്. എന്റെ പരിഭ്രമംകൊണ്ടുമാത്രം എന്താണ് പ്രയോജനം.

ജീമൂത- മാതംഗൻ വിശേഷിച്ചു എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവൊ?

മിത്രാവ—ആ ദുഷ്ടൻ സപനാശത്തിന്നായിക്കൊണ്ടു തന്നെയാണു ഭവാന്റെ രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ജീമൂത—അവൻ രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്നതു പരമാർത്ഥംതന്നെയാണൊ?

മിത്രാ—ആ ദുഷ്ടനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു എനിക്കു അനുവാദം തരിക. ഇക്കായ്യത്തെപ്പറ്റി വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യാൻ ഇതല്ലാ സമയം. സിദ്ധന്മാർ വിമാനങ്ങളി-

ൽകയറി ആകാശമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി ശത്രുഗതിയെ നോക്കിക്കൊണ്ടുസഞ്ചരിക്കുന്നു. വളരെ യുദ്ധവീരന്മാർ യുദ്ധത്തിനായിപുറപ്പെട്ട തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിൽഅങ്ങയുടെ അനുവാദം അത്യാവശ്യമാണെന്നു കരുതി അതിനുവേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ വളരെ ധൃതിപ്പെട്ടു വന്നതാണ്. ഒരുനിമിഷംപോലും കളയുന്നതു ദോഷകരമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ശത്രുക്കളോടു എതിത്തു യുദ്ധംചെയ്യാൻ അങ്ങു സമ്മതം തരുന്നപക്ഷം രാജ്യം തിരികെ കിട്ടി എന്നു തന്നെ വിചാരിക്കാം. ഗതിനുവേണ്ടതായ യത്നങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തുകൊള്ളാം. സമ്മതം മാത്രം ഭവാൻ തന്നാൽ മതി. മാതംഗൻ നശിക്കുന്നപക്ഷം മറവരാജാക്കന്മാരെല്ലാം ആശ്രയമില്ലാതെ സ്വയം യുദ്ധത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ച് അങ്ങുകീഴ്പെട്ടുനതാണ്. പൊട്ടുന്ന ആകൃഷ്ടമായ ഖഡ്ഗത്തിന്റെ പ്രഭാപുഞ്ജത്താൽ ഭാസുരമായ ശരീരത്തോടുകൂടി ഞാൻ ഏകാകിയായിചെന്നു മത്തവാരണത്തെ കൃഷ്ണസിംഹം എന്നപോലെ ആ മാതംഗഹതകനിൽ പതിച്ചു അവനെ താമസിയാതെ യമപുരിയിലേക്കു അയക്കുന്നതാണു. വേഗം അനുവാദം തരിക.

ജീമൂത—സ്നേഹിതാ, അറിയാത്തവൻപോലെ ഈ വിധമെല്ലാം പറയുന്നുവെല്ലോ. ഇതിലും വലുതായ ശത്രുവിനെകൂടി ഏകാകിയായി എതിത്തു നിഗ്രഹിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ബാഹുബലം ഭവാനു ഉണ്ടെന്നു

ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതും ശത്രുക്കളെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതും രാജ്യം ലഭിക്കുന്നതും നമ്മുടെ ജീവിതോദ്ദേശമല്ലല്ലൊ. പരന്തപ! എന്റെ ശരീരത്തെക്കുടി അവർ യാചിക്കാതെതന്നെ ദാനംചെയ്യുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണെന്നു അറിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും പ്രാണിവധക്രൌര്യത്തെ അനുവദിക്കുന്നതിനായി എന്നെ ഭവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നുവെല്ലൊ. എനിക്കു അരണ്യവാസത്തിൽ യാതൊരു വിധമായ ക്ലേശവും തോന്നുന്നില്ല. എനിക്കു ലോകത്തിൽ യാതൊരുശത്രുവുമില്ല. അതിനാൽ എനിക്കു എന്തെങ്കിലും പ്രിയമോ ഹിതമോ ചെയ്യേണമെന്നു ഭവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഈ യുദ്ധകാര്യത്തിൽനിന്നു മനസ്സിനെ പിൻവലിക്കുക. മൂഢനായ മാതംഗൻ നശ്വരമായ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി അവിദ്യാ അസ്മിതാ, രാഗം, ദ്വേഷം മുതലായ ക്ലേശങ്ങൾക്കുവശപ്പെട്ടു സങ്കടപ്പെടുന്നതിനെപ്പറ്റി എനിക്കു അവനിൽ അനുകമ്പയാണു തോന്നുന്നതു്.

മിത്രാ—വാസുദേവംതന്നെ. ഇതുയും നമുക്കു ഉപകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്ന അവനിൽ അനുകമ്പതോന്നുന്നതും തോന്നേണ്ടതും വളരെ യുക്തംതന്നെ.

ജീമൂത—സ്നേഹിത, ഉപകാരം ചെയ്യുന്നവരിൽ സാധുഹത്തിയെ ആശ്രയിക്കുന്നവന്റെ സാധുത്വത്തിൽ എന്തു ഗുണമാണുള്ളതു്. അപകാരികളിൽകൂടി സാധുവൃത്തിയെ ആശ്രയിക്കുന്നവനാണു പരമാർത്ഥത്തിൽ സാധുപ

രോപകാരാർത്ഥമിദം ശരീരമെന്നാണെല്ലൊ ആപ്തവാക്യം നദികൾ ഒഴുകുന്നതും വൃക്ഷങ്ങൾ ഫലിക്കുന്നതും പശുക്കൾ ചരിക്കുന്നതും പരോപകാരാർത്ഥമാണെല്ലൊ. പ്രതിദിനം പ്രകൃതിയുടെ ചേഷ്ടകളിൽനിന്നു ജീവിതം പരോപകാരാർത്ഥമാണെന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു. ആഹാരവിഹാരാദികൾ മനുഷ്യർക്കും പശുപക്ഷികൾക്കും തുല്യമായിരിക്കെ യുക്തായുക്തവിവേചനാശക്തിയോടുകൂടി സൃഷ്ടിവർഗ്ഗങ്ങളിൽ വെച്ചു ഉത്തമസൃഷ്ടികളാണെന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന മനുഷ്യാധമന്മാർ കാമക്രോധലോഭമോഹാദികളാൽ മൂഢരായിതീർന്നു യഥേഷ്ടം ആഹാരനിദ്രാദികൾതന്നെയാണു പുരുഷാർത്ഥമെന്നു കരുതി തദർത്ഥം പ്രാണികളെ പലപ്രകാരം ഹിംസിച്ചു വൃക്ഷാദികളുടെ ജീവിതത്തേക്കാൾ അത്യന്തം നീചമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതു അഹോകഷ്ടംതന്നെ. ജനിച്ചാൽ മരണവും മരിച്ചാൽ ജനനവും പ്രാണിസാമാന്യത്തിന്നു സാധാരണമായിരിക്കെ അനശ്വരമായ ജീവിതത്തെ കാമാന്ധതയാൽ വ്യർത്ഥമായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിന്നു ജനങ്ങൾ തുനിയുന്നതു അവിദ്യാവൈഭവംതന്നെ. ജനനം മരണത്തിനല്ലെന്നും മരണം ജനനത്തിനല്ലെന്നും വളരെ ജനങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. അറിവാനാഗ്രഹിക്കുന്നതുമില്ല. പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്തതായ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലരൂപമായ ജന്മാന്തരത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിന്നു പരോപകാരമല്ലാതെ മറ്റു ഗത്യന്തരമില്ല. പരോപകാരബുദ്ധിയും സഹോദരഭാവവും പര

സ്വരംആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഇവയാൽ ജനങ്ങൾ പരസ്പരം ചെന്ന് സമുദായമായി രൂപികരിക്കുന്നു. ഇവയുടെ അഭാവത്താൽ രാജ്യങ്ങൾ അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ദ്വേഷത്തെ സ്നേഹംകൊണ്ടു ജയിക്കേണമെന്നാണെല്ലൊ ബുദ്ധഭഗവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നത്. ലോകത്തൽ സകല പ്രാണിജാലങ്ങളും ഒരേ ദൈവത്തിന്റെ സന്താനപരംപരകളാണെന്ന ഏകവും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. അതാതു മതസ്ഥാപകന്മാർ അഭിന്നമായ ദൈവത്തിന്റെ നാമഭേദത്തെ കല്പിക്കുന്നു എങ്കിലും സകല പ്രാണികളും ഒരേ ദൈവത്തിന്റെ സന്തതികളാണെന്നുള്ള വിഷയം എല്ലാ മതസ്ഥാപകന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. നാമഭേദം വസ്തുഭേദകമല്ലെല്ലൊ. ജഗത്തെ പലദേശക്കാർ പല പേരുകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും വസ്തു ഒന്നുതന്നെ. ഒരു മനുഷ്യനെത്തന്നെ ഒരാൾ ഭാസ്കരനെന്നും മറെറാരാൾ അമ്മാമനെന്നും വേറൊരാൾ ജ്യേഷ്ഠനെന്നും ഇനി ഒരാൾ അനുജനെന്നും ഇയ്യവിധം പലപ്രകാരത്തിൽ വ്യവഹരിച്ചാലും ആ മനുഷ്യനു നമ്മൾ ഭേദം കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ നാമരൂപാദികൾ ദൈവത്തിനു ഒരിക്കലും ഭേദത്തെ കല്പിക്കുന്നതല്ല. സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വശക്തനും സർവ്വവ്യാപിയും ആയ അദ്വിതീയപരമാത്മാവിന്റെ സന്താനങ്ങളായ പ്രാണിജാലങ്ങൾ — വിശേഷിച്ചു വിശേഷബുദ്ധിയുക്തരായ മനുഷ്യർ സ്വാർത്ഥതൽപരതയേയും മാത്സര്യബുദ്ധിയേയും ത്യജിച്ചു പരസ്പരം

സഹോദരഭാവത്തിൽ സ്നേഹിക്കേണ്ടതു ജീവിതത്തിലെ മുഖ്യധർമ്മമാണു്.

പ്രതിദിനം പ്രഭാതത്തിൽ കമലമുകുളങ്ങളെ വികസിപ്പിച്ചും ജനങ്ങളെ നിദ്രയിൽനിന്നു പ്രബോധിപ്പിച്ചും ദിക്കുകളേയും ജനങ്ങളുടെ മനോരഥങ്ങളേയും പൂർത്തിചെയ്യുന്നതിൽ തൽപരങ്ങളായ കരങ്ങൾകൊണ്ടു അശേഷമായ വിശ്വത്തിന്നു പ്രീതിയെ ചെയ്യും താപസന്മാരാൽ ഉപാസിക്കപ്പെട്ടും ശ്ലാഘ്യനായി ലോകമെല്ലാം പ്രകാശിക്കുന്ന ഭഗവാൻ സൂര്യൻ അസ്തമനത്തെ പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങി. ജീമൂതവാഹനൻ മലയവതിയോടും മിത്രാവസുവിനോടുംകൂടി തന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

CHAPTER VII.

ഒരുദിവസം ജീമൂതവാഹനൻ മിത്രാവസുവോടുകൂടി വൈകുന്നേരം കടൽക്കരക്കു കാറ്റേറൽക്കുന്നതിന്നായിപോയി. അവിടെ കടൽവക്കത്തുകൂടി നടന്നുകൊണ്ടു പലവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ജീമൂതവാഹനൻ മിത്രവസുവിനോടു ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു:—

അരണ്യവാസം മറ്റുവാസങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ശ്രേഷ്ഠംതന്നെ. എങ്കിലും അതിൽ വലുതായ ഒരു ദോഷമില്ലെന്നില്ല. ബാലമൃഗങ്ങളായ തൃണങ്ങളാൽ ആച്ഛാദിതങ്ങ

ളായ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിദ്രയെ പ്രാപിക്കാം. ഇരിക്കുന്നതിനു ശുചിയായ വളരെ ശിലകളും ഉണ്ടു. ഉന്നതങ്ങളും വിസ്തൃതങ്ങളും ആയ വൃക്ഷങ്ങളുടെ അധ:പ്രദേശങ്ങളും ഉത്തമങ്ങളായ ഗൃഹങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു പാനത്തിനു ശീതവും പരിശുദ്ധവുമായ നിർത്സരജലമുണ്ട്. മൂലഫലാദികളും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ ഭക്ഷ്യങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. കപടമില്ലാത്ത സാധുഹരിണങ്ങളും സഹായികളായി ഭവിക്കുന്ന വൻവാസത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാതെതന്നെ നിഷ്പ്രയാസമായി ഈ വിധം സുഖങ്ങളും ലഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പരോപകാരം ചെയ്യാനുള്ള സൌകര്യമില്ലാത്തതു വലുതായ ഒരുദോഷംതന്നെ." "ഏകൊഹി ദോഷൊ ഹ്യണസന്നിപാതെ നിമജ്ജതീന്ദൊഃ കിരണേഷ്വിവാങ്കഃ" എന്നതുപോലെ അനേകം ഗുണങ്ങളിൽ ഈ ദോഷം പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമെ ഉള്ളു.

മിത്രാവസു — വാസുവംതന്നെ പരോപകാരം ചെയ്യേണ്ടതു അവശ്യംതന്നെ. ആവശ്യപ്പെടുന്നവക്കു ഉപകാരം ചെയ്യേണമെന്നല്ലാതെ ആവശ്യക്കാരില്ലെന്നുള്ള കാരണത്താൽ വനവാസം ദുഷ്ടമാണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണൊ?

ജീമൂത — വനത്തിൽ ആവശ്യക്കാരില്ലെങ്കിലും ഇതരപ്രദേശങ്ങളിൽ ആവശ്യക്കാരാണെല്ലൊ അധികം. പരോപകാരംകർത്തവ്യമെന്നതുപോലെ തന്നെ അതുചെയ്വാൻ സൌകര്യവും സംഭവുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ വസിക്കേണ്ടതും കർത്തവ്യം തന്നെയാണു. വൃക്ഷാദികളും കൂടി പരാർത്ഥമായി ഭവിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർക്കു പരോ

പകാരം എത്രത്തോളം കർത്തവ്യമായ ധർമ്മമാണെന്നു ആലോചിച്ചാൽ സ്പഷ്ടമാവുന്നതാണ്. തരുക്കൾ പലോദ്ദേശങ്ങളാൽ നമ്മുടെയായി ഭവിക്കുന്നതും. ദിനകരൻ പദ്മാകരത്തെ പ്രതിദിനം വികസിപ്പിക്കുന്നതും ചന്ദ്രൻ കുമുദഖണ്ഡങ്ങളെ വിടർത്തുന്നതും യാചിക്കാതെതന്നെ മേഘങ്ങൾ ജലദാനം ചെയ്യുന്നതും പരോപകാരാർത്ഥമല്ലയൊ. സജ്ജനങ്ങൾ എപ്പോഴും പരനിതങ്ങളിൽ കൃതാഭിയോഗന്മാരായി ഭവിക്കുന്നു. ആചാര്യന്മാർ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ നാലായിട്ടാണെല്ലൊ തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സജ്ജനങ്ങൾ സ്വാർത്ഥത്തെ പരിത്യജിച്ചുകൂടി പരാർത്ഥത്തിന്നായി യത്നിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥത്തിന്നു വിരോധമില്ലാതെതന്നെ പരാർത്ഥത്തിന്നായി യത്നിക്കുന്നവരാകുന്നു സാമാന്യജനങ്ങൾ സ്വാർത്ഥത്തിന്നു വേണ്ടെ പരാർത്ഥത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവർ മനുഷ്യരൂപം ധരിക്കുന്ന രാക്ഷസന്മാരായി ഭവിക്കുന്നു. നിസ്സ്വാർത്ഥയാജനമായി പരാർത്ഥത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവർ ആരാണെന്നു ഇനിയും നിർണ്ണീതമായിട്ടില്ല. അതിനാൽ വനവാസം നിമിത്തം പരോപകാരം ചെയ്യാൻ സാധിക്കാതിരിക്കുന്നതിനെപറ്റി എന്റെ മനസ്സ് പലപ്പോഴും ഖേദിക്കാറുണ്ട്.

മിത്രം, എല്ലാം വാസുദേവംതന്നെ. സമുദ്രംവർദ്ധിക്കുന്നതിന്നു സമയമായതുപോൽ തോന്നുന്നു. ഇനി ഇവിടെ നില്ക്കുന്നതു സുഖകരമായിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ നമുക്കു കുറെമുകളിലേക്കു കയറിനിൽക്കാം.

ജലജന്തുക്കളുടെ താഡനത്താലും തിരമാലകളുടെ ശബ്ദത്താലും സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന പർവ്വതകന്ദരങ്ങളെ പ്രതിധ്വനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അസംഖ്യം ശംഖങ്ങളാൽ ധവളവർണ്ണമായ സമുദ്രജലം ക്രമത്തിൽ വർദ്ധിക്കുന്നതുപോൽ തോന്നി. ജീമൂതവാഹനനും മിത്രാവസുവും തീരംവിട്ടു കുറെമുകളിൽ കയറി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ കുറെദൂരത്തായി മേഘപടലങ്ങളാൽ ആവൃതങ്ങളായ മലയാചലസാനുക്കൾപോലെ അസ്ഥിസംഘാതങ്ങൾ കൂട്ടിയിരുന്നതുകണ്ടു ജീമൂതവാഹനൻ വിസ്മയപരവശനായി. ഏതുപ്രാണികളുടെ അസ്ഥികളാണെന്നും അത്രവലുതായ അസ്ഥിരാശി അവിടെ വരുന്നതിനു കാരണമെന്തെന്നും ജീമൂതവാഹനൻ മിത്രാവസുവിനോടു ചോദിച്ചു. മിത്രാവസു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

ഈ കാണുന്ന പർവ്വതത്തിൽ കുറെകാലംമുമ്പ് ഒരു രാക്ഷസൻ അധിവസിച്ചിരുന്നവത്രെ. അവൻ പർവ്വതത്തിൽ അധിവസിച്ചിരുന്ന മൃഗങ്ങളെ പ്രതിദിനം യഥേഷ്ടം ഭക്ഷിച്ചുവന്നു. പർവ്വതത്തിൽ മൃഗങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അവസാനം ഭക്ഷണത്തിനു പർയ്യാപ്തമായി മൃഗങ്ങളില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സമീപദേശത്തു വസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളെ ആക്രമിച്ചുതുടങ്ങി. ജനങ്ങൾ രാക്ഷസനെപേടിച്ചു ദേശാന്തരത്തിലേക്കു ഓടിത്തുടങ്ങി. ഇതറിഞ്ഞ രാക്ഷസൻ ജനവാസത്തിനു സമീപത്തുതന്നെ വാസംതുടങ്ങി ജനങ്ങൾക്കു ഗത്യന്തരമില്ലാതായി. അവസാനം ജനങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേർന്നു ആ ദേശങ്ങളുടെ അധിപതിയെ

പുരസ്കരിച്ചു രാക്ഷസസമീപംചെന്നു. ഈ വിധം പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രതിദിനം ഞങ്ങൾ അങ്ങേക്കാഹാരത്തിനു ഓരോ ആളെ അയച്ചുതന്നുകൊള്ളാം അങ്ങയെ കാണുമ്പോൾ വളരെശിശുക്കൾ ഭയത്താൽതന്നെ മരിച്ചുപോകുന്നു. അങ്ങ ഈവിധം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾക്കു സന്തതി വിഛേദം വരുന്നതിനുപുറമെ അങ്ങേക്കു സ്വാത്മഹാനിയും സംഭവിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങ സമുദ്രതടത്തിൽ വസിച്ചുകൊൾക. ഞങ്ങൾ പ്രതിദിനം ഓരോ ആളെ അങ്ങോട്ടയച്ചുകൊള്ളാം.

ജനങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകേട്ട രാക്ഷസൻ സ്വാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടി അപ്രകാരംചെയ്യുന്നതു തനിക്കു സമ്മതമാണെന്നുപറഞ്ഞു. അന്നുമുതൽ സമുദ്രതീരത്തിൽ വാസമുറപ്പിച്ചു ഗ്രാമാധിപതി പ്രതിദിനം ഓരോരാളെ രാക്ഷസസമീപം അയച്ചുവന്നു. രാക്ഷസനാൽ ഭക്ഷിക്കപ്പെട്ടതായ ജീവികളുടെ അസ്ഥിക്രൂട്ടമാകുന്നു ഈ കാണുന്നത്. ഈവിധം കുറെകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാക്ഷസനെ കാണാതയായി ജനങ്ങൾ സമാധാനത്തോടെ വസിച്ചുവരുന്നു.

മിത്രാവസു ഇതുയും പറഞ്ഞപ്പോൾ ജീമൂതവാഹനനു വളരെ അനുകമ്പതോന്നി. അദ്ദേഹം അത്യന്തം ദുഃഖപരവശനായിതീർന്നു. തന്റെ ശരീരത്തെ രാക്ഷസനു ഭോജനംചെയ്യ. ഒരാളെയെങ്കിലും തനിക്കു രക്ഷിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തതിനെപറ്റി ജീമൂതവാഹനൻ വളരെ വ്യസനിച്ചു.

നേരം സന്ധ്യയായിത്തുടങ്ങി. ജീമൂതവാഹനനേയും മിത്രാവസുവിനേയും വിളിക്കുന്നതിനായി ഒരു പരിജനം വന്നു. എല്ലാവരുംകൂടി ഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി.

കുറെദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും രാക്ഷസന്റെ ഉപദ്രവംതുടങ്ങി. പൂർവ്വരീതിയെ അനുസരിച്ച് പ്രതിദിനം ഓരോജനം രാക്ഷസന്റെ ആഹാരത്തിനായി പോയിതുടങ്ങി.

ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം ജീമൂതവാഹനൻ ഏകാകിയായി സമുദ്രതീരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. സമുദ്രത്തിനുസമീപംചെന്നപ്പോൾ പർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്വരയിലുള്ള ഒരു വെറിയ കുടിലിൽനിന്നു കരുണമായ ക്രന്ദനധ്വനി കേട്ടു. അതിന്റെ കാരണമെന്തായിരിക്കുമെന്നറിവാനുള്ള കുതൂഹലത്താൽ ജീമൂതവാഹനൻ പതുക്കെ കുടിലിനരികത്തുചെന്നു ചെടികളുടെ ഇടയിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു. കുടിലിനകത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതായ സംഭാഷണങ്ങളെ ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു. ആ ദിവസം രാക്ഷസന്റെ ആഹാരത്തിനായി കല്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു യുവാവിനും ആ യുവാവിന്റെ മാതാവിനും തമ്മിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സംഭാഷണമായിരുന്നു അതു്.

മാതാവു—ഹാ ശംഖചൂഡ, ഹാ പുത്രക, ഇനി എനിക്കു നിന്നെ എവിടെ കാണ്മാൻകഴിയും. നിന്നെ രാക്ഷസൻ കൊല്ലുന്നതിനെ ഞാൻ എങ്ങിനെ കാണും. നീ ഇല്ലാത്ത ദിക്കെല്ലാം എനിക്കു ശൂന്യമായിത്തോന്നുന്നു. നിന്റെ മുഖചന്ദ്രനില്ലാത്ത സ്ഥലമെല്ലാം എനിക്കു അന്ധകാരമയമായി തോന്നുന്നു. വത്സ, നിന്റെ ഈ മുഖചന്ദ്രൻ അസുമനത്തെപ്രാപിച്ചാൽ

വൃദ്ധനായ നിന്റെ പിതാവ് ശോകാന്ധകാരത്തിൽ പതിച്ചു എന്തുചെയ്യും. സൂര്യകിരണസ്പർശംകൂടി സഹിക്കാത്തതായ നിന്റെ ഈ കോമളകളേബരം രാക്ഷസന്റെ കഠിനമായ തക്ഷണത്തെ എങ്ങിനെ സഹിക്കും. വിസ്തീർണ്ണമായ ഈ ലോകത്തിൽ നീ എനിക്കു ഏകസന്താനമായി ജനിച്ചത് ഇതിനുവേണ്ടിയാണൊ? നീ ജനിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ ദുഃഖം സഹ്യമായിരിക്കുമായിരുന്നു. നിന്നെ ഇത്രകാലം ലാളിച്ചതും വളർത്തിയതും രാക്ഷസന്നു ബലികൊടുപ്പാനാണെന്നു ആരറിഞ്ഞു. എല്ലാം നിന്റെ പിതാവിന്റെയും എന്റെയും ഭാഗ്യദോഷംതന്നെ.

പുത്രൻ—അമ്മെ ദുഃഖിച്ച് വീണ്ടും വീണ്ടും ആത്മാവിനെ എന്തിന്നു പീഡിപ്പിക്കുന്നു. സപ്തതന്നെ ദുഃഖാർത്തനായ എനിക്കു അമ്മയുടെ സങ്കടംകാണുമ്പോൾ ദുഃഖം വർദ്ധിക്കുന്നു. ഭയവായി അമ്മ കരച്ചൽ നിറുത്തിയാലും. ഞാൻ ഇതാ അവസാനമായി നമസ്കരിക്കുന്നു. എനിക്കു പോകുവാൻ സമയമായെല്ലൊ.

മാതാവ്—ഹാ പുത്ര, സുകുമാരമായ നിന്റെ ഈ ശരീരത്തെ നിർഘൃണനായ രാക്ഷസൻ എങ്ങിനെ ഭക്ഷിക്കും.

പുത്രൻ—അമ്മെ വെറുതെ കരഞ്ഞതുമതി. ഒരു ശിശു മാതൃകുക്ഷിയിൽനിന്നു ഭൂമിയിൽ പതിച്ചയുടനെതന്നെ ആ ശിശുവിനെ ധാത്രിയൊ മാതാവൊ ആശ്ലേഷം

ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പായി അനിത്യതയാണ് ക്രോഡീകരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ആരും എന്നെന്നേക്കും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ല. അമ്മ കരച്ചൽ നിറുത്തിയാലും. ഞാൻ വദ്ധ്യസ്ഥലത്തിലേക്കു പോകട്ടെ,

മാതാവ് — പുത്ര, ഞാൻ ഒരു ക്ഷണനേരക്കൂടി നിന്റെ മുഖം കാണട്ടെ. ഹാ പൂർണ്ണചന്ദ്രതുല്യമായ നിന്റെ ഈ മുഖം ഇനി എനിക്കു കാണ്മാൻ കഴിയുമൊ?

ശംഖചൂഡനു വദ്ധ്യസ്ഥാനത്തിലേക്കു പോകുവാൻ സമയം വളരെ ആസന്നമായി. മാതാവ് പൂർവ്വാധികം കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. ശംഖചൂഡൻ വദ്ധ്യചിഹ്നമായ രക്തവസ്ത്രം എടുത്തു ധരിച്ചു. മറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ജീമൂതവാഹനൻ രാക്ഷസന്റെ നൈർഘൃണ്യത്തെ ഓർത്തു ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ശംഖചൂഡന്റെ വിധിയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു് വളരെ ദുഃഖിച്ചു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ശംഖചൂഡനെ രക്ഷിക്കേണമെന്നു സ്വയം നിശ്ചയിച്ചു.

CHAPTER VIII.

യൈരത്യന്തദയാപരൈരന്വഹിതാ
വന്ധ്യാർത്ഥിനാം പ്രാർത്ഥനാ,
യൈഃ കാരുണ്യപരിഗ്രഹാണഗണിതഃ
സ്വാർത്ഥഃ പരാർത്ഥംപ്രതി;
യൈനിത്യം പരദുഃഖദുഃഖിതധിയ-
സ്തേസാധവൊസുംഗതാഃ
മാതസ്സംഹരബാഷ്പവേഗമധുനാ-
കസ്യാഗ്രതൊരുദ്യതെ.

അർത്ഥികളുടെ പ്രാർത്ഥനകളെ ഒരിക്കലും വിഫലമാക്കിചെയ്യാത്തവരും ദയാപരന്മാരുമായ ജനങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു് തീരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. കാരുണ്യപരിഗ്രഹത്താൽ പരാർത്ഥത്തിന്നുവേണ്ടി സ്വാർത്ഥത്തെ പരിത്യജിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ പണ്ടു വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഇക്കാലത്തു് ഈവിധം ജനങ്ങളും നഷ്ടപ്രായമായിരിക്കുന്നു. പരദുഃഖങ്ങളിൽ ദുഃഖിക്കുന്നവരും പരസങ്കടങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നവരുമായ സാധുജനങ്ങളും ക്രമത്തിൽ ഇല്ലാതായി വരുന്നു. ദുഷ്ടമായ ഒരു പരുന്തിനാൽ പിന്തുടരപ്പെട്ടതായ ഒരു പ്രാവ് രക്ഷക്കായി ശിബിചക്രവർത്തിയെ ശരണംപ്രാപിച്ചതായും കരുണാസംപൂർണ്ണനായ ആ രാജശ്രേഷ്ഠൻ തന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു കുറെ മാംസം അറുത്തു പരുന്തിന്നു കൊടുത്തു പ്രാവിനെ രക്ഷിച്ചതായും പുരാണ

ത്തിൽ കാണുന്നു. രന്തിദേവൻ പുരാണത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധനാണെല്ലൊ. ഇതേമാതിരി അനവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നു ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതാണ്.

വൃദ്ധയായ മാതാവു് പുത്രനായ ശംഖചൂഡനെ മടിയിൽവെച്ചു് ആരെങ്കിലും തന്റെ പുത്രനേയും വംശത്തേയും രക്ഷിക്കയില്ലയൊ എന്നു പറഞ്ഞു വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വൃദ്ധയുടെ വിലപനം കേട്ട ജീമൂതവാഹനന്റെ ഹൃദയം അലിഞ്ഞുപോയി. ആത്മനും ബന്ധുക്കളാൽ പരിത്യക്തനുമായ ശംഖചൂഡനെ ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ രക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്റെ ജീവിതം നിരർത്ഥകമായും നിഷ്പ്രയോജനമായും ഭവിക്കുന്നതാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ജീമൂതവാഹനൻ വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വൃദ്ധസ്ത്രീയുടെ സമീപം ചെന്നു താൻ ശംഖചൂഡനെ രക്ഷിക്കുന്നതാണെന്നു സമ്മതിയ്ക്കും പറഞ്ഞു. വിചാരിക്കാതെ തന്നെ പെട്ടെന്നു പുരോഭാഗത്തിൽ ജീമൂതവാഹനനെ കണ്ടതിനാൽ വൃദ്ധസ്ത്രീ അത്യന്തംപരിഭ്രമിച്ചു. അഥവാ രാക്ഷസൻ തന്നെ പുത്രനെ അന്വേഷിച്ചു വന്നിരിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചു. "രാക്ഷസശ്രേഷ്ഠൻ എന്നെ ഭക്ഷിച്ചു എന്റെ പുത്രനെ രക്ഷിക്കയില്ലയോ,"— എന്നും മറ്റും രാക്ഷസനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുപോൽ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു പൂർവാധികം കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. വൃദ്ധയുടെ പുത്രവാത്സല്യത്തേയും തന്നിമിത്തികമായ വിക്ലവഭാവത്തേയും കണ്ട ജീമൂതവാഹനന്റെ ഹൃദയം കരുണാരസസംപൂർണ്ണമായി. അകരുണഹൃദയനായ രാക്ഷസൻ വൃദ്ധയുടെ ദീനഭാവവും നിസ്സീമമായ പുത്രവാത്സല്യവും കണ്ടു ഒരു സമയം ശംഖചൂഡനെ നിഗ്രഹിക്കാതെ വിട്ടുമായി

രിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു. വൃദ്ധയുടെ പരിഭ്രമം സീമാതീതമായിരുന്നു ഘോരസ്വരൂപിയായ രാക്ഷസനെവിടെ? സൌമ്യനും സത്പുത്രഭാവിയുമായ ജീമൂതവാഹനനെവിടെ? എങ്കിലും വൃദ്ധസ്ത്രീ ജീമൂതവാഹനനെ പെട്ടെന്നു പുരോഭാഗത്തുകണ്ടപ്പോൾ രാക്ഷസനാണെന്നു ശങ്കിച്ചുപോയി. പുത്രൻ മരിക്കുമെല്ലൊ എന്ന ഭീതിയാൽ ആ വൃദ്ധക്കു പരിതസ്ഥിതികളെല്ലാം രാക്ഷസമയമായി തോന്നി. തങ്ങളുടെ പുരോഭാഗത്തു നിന്നിരുന്നതു രാക്ഷസനല്ലെന്നും കാരുണികനായ ഏതൊ ഒരു യുവാവാണെന്നും പറഞ്ഞു ശംഖചൂഡൻ മാതാവിനെ ആശ്വാസിപ്പിച്ചു.

ജീമൂത—അമ്മെ, പേടിക്കണ്ട. അമ്മ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഞാനൊരു രാക്ഷസനല്ല. ഒരു വിദ്യാധരനാകുന്നു. ഇവിടെനിന്നു കുറെ ദൂരത്തായി ജനശൂന്യമായ ഒരു തപോവനത്തിലാണ് ഞാൻ താമസിക്കുന്നതു. കാറോൽക്കുവാനായി കടൽക്കരെക്കുപോയിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ക്രന്ദനനിധ്വനികേട്ടു. നിങ്ങളുടെ പുത്രനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഞാൻ ഇതാ വന്നിരിക്കുന്നു. എതുവിധത്തിലും ഞാൻ ശംഖചൂഡനെ രക്ഷിക്കുന്നതാണ്. അമ്മ വ്യസനിക്കേണ്ട.

വൃദ്ധ—പുത്ര, നിനക്കു ദൈവം ദീർഘായുസ്സു നൽകട്ടെ. നീ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതു അമൃതവർഷംപോൽ എനക്കു സന്തോഷത്തെ ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ പറഞ്ഞതിനെതന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും പറയുക.

ജീമൂത—അമ്മെ പലപ്രാവശ്യം പറയുന്നതിനാൽ പ്രയോജനമെന്ത്. ഞാൻ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണെന്നു എന്നു നിങ്ങൾ എന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

വൃദ്ധ—പുത്ര, നിന്നെ കാരുണികനായ ദൈവം രക്ഷിക്കട്ടെ. നീ എങ്ങിനെയാണ് ശംഖചൂസനെ രക്ഷിപ്പാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു?

ജീമൂത—ശംഖചൂഡൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന രക്താംശുകം എനിക്കു തരിക. അതുകൊണ്ടു എന്റെ ശരീരം മറച്ചു ഞാൻ ശംഖചൂഡനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു എന്നെ രാക്ഷസനു ആഹാരമായി ദാനം ചെയ്‌വാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. എന്റെഉദ്യമത്തിൽ അമ്മ യാതൊരു തടസ്ഥവും പറയരുതു.

വൃദ്ധ—അമംഗളം ശമിക്കട്ടെ. പുത്ര, നീ ഇപ്രകാരം പറയരുതു. എനിക്കു നിന്നിലും ശംഖചൂഡനിലും യാതൊരു ഭേദവുമില്ല. വിശേഷിച്ചു ബന്ധുജനങ്ങളാൽ പരിത്യക്തനും അനാഥനും അശരണനുമായ എന്റെ പുത്രനെ ആപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനായി നീ സ്വശരീരത്തെ ത്യജിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നതിനാൽ എനിക്കു നിന്നിൽ ശംഖചൂഡനിലുള്ളതിനേക്കാൾ അധികമായ പ്രീതിയും സ്നേഹവും ജനിക്കുന്നു. നിന്നെപോലുള്ള ദയാളുക്കൾ കൂടെ പേരുണ്ടെങ്കിൽ ഈലോകം ഇന്നു ഇത്രത്തോളം അധമ്മഭ്രഷ്ടമായിരിക്കയില്ലായിരുന്നു, ശംഖചൂഡനെ രക്ഷിക്കുന്നതി

ന്നായി സർവ്വഗുണസംപൂർണ്ണനായ നിന്നെ ഞാൻ രാക്ഷസന്നു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ ഞാൻ പാതകിമാരിൽ അഗ്രെസരണിയായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. അതിയായ ഭക്തിവൈഭവംകൊണ്ടും ഭാഗ്യാതിശയംകൊണ്ടും നിന്നെറ മാതാപിതാക്കന്മാർ നിന്നെ പുത്രനായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. പുത്ര, നിന്നെറ വാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ കൃതാർത്ഥയായി തീന്നിരിക്കുന്നു, അതിനാൽ നീ സാഹസകൃത്യത്തിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക.

ശംഖചൂഡൻ—അമ്മെ മഹാസത്വനായ ഇദ്ദേഹത്തിന്നെറ ചരിതം ജഗദ്വിപരിതമായിരിക്കുന്നു. പണ്ടു രാജർഷിയായ വിശ്വാമിത്രൻ പ്രാണസംധാരണത്തിന്നായി ശ്വമാംസം ഭക്ഷിച്ചുതായി അറിയുന്നു: ധർമിഷ്ടനായ ഗൌതമൻ തന്നെ രക്ഷിച്ചുതായ ബകരാജനെ പ്രാണസന്ധാരണത്തിന്നുവേണ്ടി നിഗ്രഹിച്ചുതും പുരാണത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാണെല്ലൊ. ഇദ്ദേഹത്തിന്നെറ പ്രാണികാരുണ്യം അതിശയനീയമായിരിക്കുന്നു.

വൃദ്ധ—വിശ്വമിത്രനും ഗൌതമനും പ്രാണിഹിംസ ചെയ്വാൻ കാരണമെന്ത്!

ശംഖ—പണ്ടൊരിക്കൽ 12 കൊല്ലത്തേക്കു മഴ പെയ്തില്ല. ഭൂമിയിൽ സസ്യങ്ങളം ഇല്ലാതായി. ധർമ്മം ക്ഷയിച്ചു തുടങ്ങി. ജനങ്ങളം ആഹാരാഭാവത്താൽ അത്യന്തം ക്ഷുധിതരായിതീന്നു. മനുഷ്യർ മനുഷ്യരെത

ന്നെ കൊന്നു ഭക്ഷിച്ചു തുടങ്ങി. രാജർഷിയായ വിശ്വാമിത്രൻ ക്ഷുധാർത്തനായി രീന്നു. ഭക്ഷണത്തിന്നായി അങ്ങുമിങ്ങും ചുറ്റിനടന്നു യാതൊന്നും ലഭിക്കാതെ അവസാനം ഒരു ശ്വപാചകന്റെ ഗൃഹത്തിൽചെന്നു. രാത്രി എല്ലാവരും ഉറങ്ങി എന്നു കണ്ടു വിശ്വാമിത്രൻ പത്തുക്കെ എഴുന്നേറ്റു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതായ ശ്വമാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതിന്നു ഉദ്യമിച്ചു. ചണ്ഡാലൻ അതുകണ്ടു വിശ്വാമിത്രന്റെ കൃത്യം വളരെ അനുചിതമാണെന്നു ആക്ഷേപിച്ചു. പ്രാണനെ ഏതു പ്രകാരത്തിലും രക്ഷിക്കേണ്ടതു ധർമ്മമാണെന്നു പലയുക്തികളും കൊണ്ടും പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടും ചണ്ഡാലനെ വിശ്വസിച്ചു. അവസാനം വിശ്വാമിത്രൻ ശ്വമാംസം ഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം യഥാവിധി അഗ്നിയെ ഉപാസിച്ചു (ഉപസംഹരിച്ചു) ദേവതകളെ സ്മരിച്ചുശരീരസംധാരണത്തിന്നും തൻമൂലം ധർമ്മാചരണത്തിന്നും വേണ്ടി അദ്ദേഹം ശ്വമാംസം ഭക്ഷിച്ചു.

പണ്ടു ഗൌതമൻ എന്നുപേരായ ഒരു ധർമ്മിഷ്ഠനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു യാഗംചെയ്യുന്നതിന്നുവേണ്ടി ഒരുദിവസം ധനം അന്വേഷിച്ചു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മാർഗ്ഗമധ്യത്തിൽ വളരെ ക്ഷീണിക്കയാൽ ശ്രമപരിഹാരത്തിന്നായിവഴിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിലിരുന്നു. ഒരു ബകരാജൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു അനുകമ്പാകുലനായി അദ്ദേഹത്തിന്നു വേണ്ടതായ ആതിഥ്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു .അദ്ദേഹം ശ്രമപരിഹാരംചെയ്തു സന്തുഷ്ടമാന

സനായി അഭീഷ്ടസിദ്ധിക്കായികൊണ്ടു വീണ്ടും യാത്രയാരംഭിച്ചു. പലസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി തനിക്കു ആവശ്യമുള്ളതായ ധനം ലഭിച്ചു് തിരികെമടങ്ങി. വഴിയിൽ വീണ്ടും ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ശ്രമപരിഹാരത്തിന്നായി ഇരുന്നു. ബകരാജൻ വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്നു സൽക്കാരങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു. തന്റെ ചഞ്ചുകൊണ്ടു ഫലങ്ങളും ആഹരിച്ചു. തന്റെ ചിറകുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു വീശിക്കൊടുത്തു. ഗൌതമന്നു അവിടെനിന്നു വളരെ ദൂരം പോകേണ്ടിയിരുന്നു. വഴിക്കു ആഹാരമൊന്നുമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു് കൃതഘ്നനും ചിന്താപരനുമായ ഗൌതമൻ സമീപത്തു നിശ്ശങ്കം ഉറങ്ങികൊണ്ടിരുന്ന ബകരാജനെ നിഗ്രഹിച്ചു് അഗ്നിയിൽ പാകംചെയ്തു ഭക്ഷിച്ചു. സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയതായി കേൾക്കുന്നു.

രാക്ഷസൻ പ്രതിദിനം പ്രാണികളെ ഹിംസിക്കുന്നതും പ്രാണരക്ഷക്കായിതന്നെയാണ്. യാതൊരു പ്രാണനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി മഹാത്മാക്കൾ പോലും അധർമ്മം പ്രവർത്തിച്ചുപൊ ആ പ്രാണനെ ഈ മഹാപുരുഷൻ കൃപയാൽ തൃണംപോലെ പരാർത്ഥം ത്യജിപ്പാൻ ഉദ്യതനായിരിക്കുന്നതു ലോകവിലക്ഷണമായും ആശ്ചര്യകരമായും ഇരിക്കുന്നു.

അനന്തരം ശംഖചൂഡൻ ജീമൂതവാഹനനെ നോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

അല്ലയൊ മഹാത്മൻ, പ്രാണപ്രദാനവ്യവസായത്താൽ അങ്ങ എന്നിൽ അങ്ങയുടെ നിർവ്യാജമായ കാരുണ

ത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നെപോലുള്ള അസംഖ്യം ക്ഷുദ്രജീവികൾ പ്രതിദിനം ജനിക്കയും മരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അന്യർക്കുവേണ്ടി പ്രാണസംധാരണം ചെയ്യുന്ന ഭവാനെപോലുള്ള സജ്ജനങ്ങൾ ലോകത്തിൽ എത്രയോ ദുർല്ലഭമാകുന്നു. അതിനാൽ അങ്ങ ഒരിക്കലും പ്രാണനെ ത്യജിക്കരുത്. എന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു ആർക്കു എന്താണൊരുപയോജനം? ഭവാന്റെ അനഘമായ ജീവിതം എത്രയോ ജീവികൾക്കു ഉപകാരമായി തീരുന്നതാണ്. എന്റെ നാശത്താൽ ഞങ്ങളുടെ കുലം നശിക്കുമായിരിക്കാം. ഭവാന്റെ നാശത്താൽ ലോകമെല്ലാം നശിക്കുന്നു. എന്റെ മരണത്താൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ വ്യസനിക്കുന്നതാണ്. ഭവാന്റെ മരണത്താൽ ലോകമെല്ലാം വ്യസനിക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ ദയവായി ഭവാൻ സാഹകൃത്യത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചാലും.

ജീമൂത— കുമാരശംഖചൂഡ, പരാർത്ഥം പ്രാണനെത്യജിക്കുന്നതിനു ഞാൻ വളരെകാലമായി അവസരം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അരണ്യവാസത്താൽ എനിക്കു ഇതെവരെ എന്റെ ആഗ്രഹം സഫലമായില്ല. ഇപ്പോൾ പരാർത്ഥ സമ്പാദനത്തിനു എനിക്കു ശരിയായ അവസരം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നിങ്ങളാരും ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊന്നും വിപരീതമായി പറകയൊ പ്രവർത്തിക്കയൊ ചെയ്യരുതു്. താമസിയാതെ വധ്യചിഹ്നം എനിക്കുതരിക. ഞാൻ വദ്ധ്യസ്ഥലത്തിലേക്കു പോകട്ടെ.

ശംഖ — ഹേ മഹാത്മൻ, അങ്ങ സാഹസികന്മാരിൽ വെച്ച് അഗ്രഗണ്യൻതന്നെയാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ അങ്ങയുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കുമെന്നു എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ ധവളമായ എന്റെ കുലത്തെ ഒരിക്കലും മലിനപ്പെടുത്തുന്നതല്ല. അങ്ങയോട്ട എനിക്കു ഒരുകാര്യംമാത്രം അപേക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഞാൻ മരിക്കുന്നപക്ഷം പുത്രശോകത്താൽ മാതാവും മരിക്കുന്നതായിരിക്കും. മാതാവു് അപ്രകാരം അകൃത്യങ്ങളൊന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനു എന്തെങ്കിലും പരിഹാരമാർഗ്ഗമുണ്ടെങ്കിൽ ദയവായി ആലോചിച്ചു് പറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

ജീമൂത — പരിഹാരമാർഗ്ഗം ആലോചിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെല്ലൊ. ഇനി എന്താണ് ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്?

ശംഖ — എന്തുപായമാണ് ഭവാൻ ആലോചിച്ചു് പറഞ്ഞതു്.

ജീമൂത — ഭവാൻ മരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ അതിനെ പിന്തുടർന്നു മാതാവും മരിക്കുമെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയംതന്നെയാണു്. അതിനാൽ മാതാവിനെ രക്ഷിക്കേണമെങ്കിൽ ഭവാൻ ആത്മസംഹാരണംചെയ്യേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതിനു ശരിയായ ഉപായം എന്റെ പ്രാണത്യാഗമല്ലാതെ വേറെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഈവിധം ചെയ്യുന്നതിൽ എനിക്കു യാതൊരു ഖേദവുമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല നേരെമറിച്ചു് വള

രെ സന്തോഷമാണുള്ളതു്. എന്റെ ജീവിതവും ച
രിതാർത്ഥമായിത്തീരുന്നതാണു്. അതിനാൽ താമസി
യാതെ വധ്യചിഹ്നം എനിക്കു തരിക. ഞാൻ ഇ
തുകൊണ്ടു എന്റെ ശരീരത്തെ ആഹാരദാനംചെയ്തു്
വദ്ധ്യനിലയിൽചെന്നു് രാക്ഷസനെ പ്രതീക്ഷിക്കാം.
ഇനി താമസിക്കുന്നതു ഒരുസമയം ആപത്കരമായി
രിക്കും. ഭവാൻ ജനനിയോടുകൂടി ഈ പ്രദേശത്തിൽ
നിന്നു പോയാലും. ഭീഷണങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളെ
കാണുന്നതായാൽ ഭവാന്റെ വൃദ്ധയായ മാതാവി
സ്ത്രീസഹഭാവസഹജമായ ഭീതിയാൽ പ്രാണനെ ത്യ
ജിച്ചു എന്നും വരാവുന്നതാണു്. അസ്ഥിസങ്കുലമാ
യ ശ്മശാനത്തെ ഭവാൻ കാണുന്നില്ലയൊ? മാംസം
കലങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു അതിയായ കുതൂഹല
ത്താൽ ഗൃദ്ധ്രങ്ങൾ വിസ്തൃതങ്ങളായ ചിറകുകൾ അ
ടിച്ചുകൊണ്ടു ഇതാ താഴെ ഇറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ശംഖ—ഞാൻ എല്ലാം നല്ലവണ്ണം കാണുന്നുണ്ടു്. പ്രതി
ദിനം പ്രാണപ്രദാനത്താൽ രാക്ഷസനു പ്രീതിനൽ
കുന്നതും അസ്ഥിസംപൂർണ്ണവുമായ ഈ ശ്മശാനത്തെ
നോക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ശിവന്റെ രൌദ്രമായ ശരീര
ത്തെ സ്മരിക്കുന്നു. എന്തായാലും അങ്ങയുടെ സാമോ
പന്യാസങ്ങൾ ഫലിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എനി
ക്കു പോവാൻ സമയമായി. അങ്ങു് ഗൃഹത്തിലേക്കു
തിരികെപോകുന്നതായിരിക്കും നല്ലതു്.

അനന്തരം ശംഖചൂഡൻ മാതാവിനെനോക്കി അ
മ്മെ, ഞാൻ ഈ സംസാരഗതിയിൽ എത്ര ജന്മം സഹി

രിക്കുന്നതായാലും ആ ജന്മത്തിലെല്ലാം ഭേതിയുടെ പുത്രനായി ജനിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു! എന്നുപറഞ്ഞ് മാതാവിനെ വന്ദിച്ച് സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ദേവാലയത്തിൽ പ്രദക്ഷിണംചെയ്യാൻ പോയി.

ജീമൂതവാഹനൻ എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വിചാരമൂഢനായി നിൽക്കയായിരുന്നു. അപ്പോഴം മിത്രാവസുവിന്റെ ജനനി ജീമൂതവാഹനനു വിവാഹസൂചകമായി കൊടുത്തയച്ചതായ രണ്ടു പട്ടവസ്ത്രംകൊണ്ടു ഒരു പരിജനം ജീമൂതവാഹനനെ അന്വേഷിച്ചു അവിടെ ചെന്നു. രാജകുമാരനെകണ്ട് സന്തോഷിച്ച് പരജനം വസ്ത്രയുഗളത്തെ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രദാനംചെയ്തു. മലയവതിയെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്തത് സഫലമായി എന്നു ജീമൂതവാഹനനു തോന്നി. മലയവതിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാക്ക് തന്റെ നമസ്കാരംപറഞ്ഞ് ജീമൂതവാഹനൻ പരിജനത്തെ തിരികെ പറഞ്ഞയച്ചു. താൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതായ വസ്തുയദൃശയാ തനിക്ക് വേണ്ടസമയത്തു കിട്ടിയതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അനന്തരം വദ്ധ്യശിലയിലേക്കു അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടു. പക്ഷികളുടെ നിരകം അഭ്രതുല്യങ്ങളായ ചിറകുകംകൊണ്ടു ആകാശത്തെ ആച്ഛാദനംചെയ്തുതുടങ്ങി. ഭൂവനങ്ങളെയെല്ലാം പ്ലാവനംചെയ്യുന്നതിനൊ എന്നു തോന്നുമാറു വേഗാനിലൻ സമുദ്രജലത്തെ കരയിലേക്കു എറിഞ്ഞുതുടങ്ങി. ജീമൂതവാഹനൻ വദ്ധ്യശിലയിൽ കയറി. ആ ശിലാസ്പർശം അദ്ദേഹത്തിനു മലയവതിയുടെ മലയചന്ദനാർദ്രമായ സ്പർശത്തേക്കാൾ അ

ധികം ശീതളമായും സുഖാവഹമായും തോന്നി. ജീമൂത വാഹനൻ ശിലയുടെ ഉത്സംഗത്തിൽ കയറി. താൻ ശൈശവത്തിൽ മാതാവിന്റെ ഉത്സംഗത്തിൽ കിടന്നിരുന്നതിനെ സ്മരിച്ചു. മാതാവിന്റെ ഉത്സംഗത്തേക്കാൾ അധികമായ സുഖത്തെ ആ ശിലാതലം അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രദാനം ചെയ്തു. രാക്ഷസൻ സമീപിച്ചുതുടങ്ങി. സ്വശരീരദാനത്താൽ ഒരു ജീവിയെയെങ്കിലും തനിക്കു രക്ഷിപ്പാൻ സാധിച്ചതിനെപ്പറ്റി ജീമൂതവാഹനൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. ഓരോ ജന്മത്തിലും ഈവിധം സത്കർമ്മങ്ങൾചെയ്തു പുണ്യോപചയംചെയ്യാൻ തനിക്കു സാധിക്കുമാറ് അദ്ദേഹം സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. രാക്ഷസൻ പതിവനുസരിച്ച് വദ്ധ്യശിലയുടെ സമീപം ചെന്നു. സംഭ്രമത്തോടും കൌതുകത്തോടുംകൂടി ജീമൂതവാഹനനെ സ്പർശിച്ചു. തന്റെ ഭുജദണ്ഡങ്ങൾകൊണ്ടു രാജകുമാരനെ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനായി എടുത്തു. ഉടനെ വാദ്യശബ്ദം കേൾക്കാറായി. ആകാശത്തിൽനിന്നു പുഷ്പവൃഷ്ടി ഉണ്ടായി. രാക്ഷസൻ പെട്ടെന്നു രാജകുമാരനെ താഴെവെച്ച് ആകാശത്തിലേക്കു നോക്കി. പുഷ്പങ്ങൾ നിരന്തരമായി വർഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. പുഷ്പങ്ങളുടെ അലൌകികമായ സൌരഭ്യത്താൽ ഭ്രമരങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി പറന്നുതുടങ്ങി. ദുന്ദുഭിശബ്ദത്തിന്റേയും പുഷ്പവൃഷ്ടിയുടെയും കാരണമെന്തായിരിക്കുമെന്നു രാക്ഷസൻ ദീർഘമായി ആലോചിക്കുന്നതുപോൽ കുറെനേരം ആകാശംനോക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. അനന്തരം രാജകുമാരനെ വീണ്ടും എടുത്തു.

ജീമൂതവാഹനൻ തന്റെ ജന്മം സഫലമായല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ചു സന്തോഷസംഭരിതമിത്തനായിത്തീർന്നു.

രാക്ഷസൻ രാജകുമാരനെ എടുത്തപ്പോൾ അധികം ഘനമുള്ളതുപോൽ തോന്നി. അന്നത്തെ ആഹാരംകൊണ്ടു പതിവിലധികം തൃപ്തിപ്പെട്ടാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അധികം സന്തോഷിച്ചു. അനന്തരം രാജകുമാരനെ എടുത്തും കൊണ്ടു പർവ്വതത്തിൽ കയറി.

———o:o———

CHAPTER IX

——o——

സ്നേഹഭാജനമായ ജനം ഗൃഹത്തിലുള്ള ഉദ്യാനത്തിലിരുന്നാൽ തന്നെ എന്തെങ്കിലും ആപത്തു നേരിടുമൊ എന്നു ബന്ധുജനങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നതു സാധാരണമാണെല്ലൊ. ജീമൂതവാഹനൻ കടൽക്കരയിൽനിന്നു വളരെനേരമായി തിരികെ വരാത്തതിനാൽ മഹാരാജാവായ വിശ്വാവസു അത്യന്തം തരളഹൃദയനായിത്തീർന്നു. ജീമൂതവാഹനൻ ഒരുസമയം പിതാവിന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു നേരെ പോയിരിക്കുമൊ എന്നു സംശയിച്ചു് വിവരം അറിയുന്നതിന്നായി പരിജനങ്ങളിൽ ഒരുവനെ ജീമൂതകേതുവിന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു അയച്ചു. പരിജനം ആശ്രമത്തിൽചെന്നപ്പോൾ രാജർഷിയായ ജീമൂതകേതു ഉടജാംഗണത്തിൽ സഹധർമ്മചാരിണിയായ ലാവണ്യവതിയോടുകൂ

ടി സംതോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അവരുടെ അന്തികത്തിൽതന്നെ മലയവതി പരിശുശ്രൂഷണപരയായിനിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പരിജനം സമയംപ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു കുറെനേരം ആശ്രമത്തിനു പുറമെതന്നെ നിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ജീമൂതകേതു ഇപ്രകാരം പറകയായിരുന്നു:-

"ഞാൻ ആദ്യകാലത്തിൽ യഥേഷ്ടം യൌവനസുഖങ്ങളും അനുഭവിച്ചു. അനശ്വരമായ യശസ്സിനേയും സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു. വിശ്വസ്തബുദ്ധിയോടുകൂടി നീതിമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു തെറ്റാതെ വളരെകാലം രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നു അനന്തരം പുത്രന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം രാജ്യത്തെ ത്യജിച്ചു് ഇത്രകാലം തപസ്സു ആചരിച്ചു. പുത്രനു വിവാഹംചെയ്യുകണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്നു എനിക്കു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതും ഇപ്പോൾ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി കാലതാമസംകൂടാതെ കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചാൽകൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു."

ജീമൂതകേതു ഇതുയും പറഞ്ഞതോടുകൂടി പുറത്തുനിന്നിരുന്ന പരിജനം അകത്തുചെന്നു വൃദ്ധജനങ്ങളെ യഥാവിധി വന്ദിച്ചു. അനന്തരം താൻ അവിടെചെന്ന കാര്യ്യത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. മലയവതിയുടെ ഹൃദയം പെട്ടെന്നു ഏതൊ ദുർന്നിമിത്തത്താൽ വിറകൊള്ളുന്നതുപോൽ തോന്നി. ജീമൂതവാഹനൻ വിശ്വാവസുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നായിരുന്നു അവരെല്ലാവരും വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. അവിടെ ഇല്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും പരുങ്ങ

കലിതചിത്തരായിത്തീർന്നു. ജീമൂതവാഹനൻ എവിടെ പോയിരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രാണയാത്രക്കുവേണ്ടി എങ്ങെങ്കിലും ദൂരദേശത്തിലേക്കു പോയിരിക്കുമോ എന്നു ജീമൂതകേതു സംശയിച്ചു. പ്രിയതമനെ കാണായ്കയാൽ മലയവതിയുടെ ഹൃദയം അത്യുത്കണ്ഠയെ സംശയിച്ചുതുടങ്ങി. പുത്രവൃത്താന്തംകേട്ട തരളഹൃദയനായിത്തീർന്ന പിതാവിന്റെ ഇടത്തെ കണ്ണ് വിറച്ചുതുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലം എന്തായിരിക്കുമോ എന്നു വിചാരിച്ച് വൃദ്ധനായ പിതാവ് വളരെ ആകുലനായിത്തീർന്നു. അമംഗളങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനും പുത്രനെ ആപത്തുകളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം സൂര്യഭഗവാനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ത്രിഭുവനങ്ങൾക്കും ഏകചക്ഷുസ്സായ ഭഗവാൻ സഹസ്രകിരണൻ ജീമൂതവാഹനനു ശ്രേയസ്സിനെ നൽകാതിരിക്കയില്ല എന്നു അദ്ദേഹം സ്വയം വിശ്വസിച്ചു. തന്റെ വിശ്വാസത്തെ മറവുള്ളവരോടും പറഞ്ഞു.

ഈസമയത്തു പെട്ടെന്നു ആകാശത്തിൽനിന്നു രക്തവർണ്ണമായ ഒരു ചൂഡാമണി ജീമൂതകേതുവിന്റെ പാദങ്ങളിൽ പതിച്ചു. അനിഷ്ടസൂചകമായ കൊടുങ്കാറ്റിനാൽ തരളീകൃതമായ താരകംപോലെ രക്താവൃതമായ ആ രത്നം തെളിതെളെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചൂഡാമണി പെട്ടെന്നു താഴെ വീണതുകണ്ടു അവരെല്ലാവരും വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചു. രക്താവൃതമായ ചൂഡാമണി തന്റെ പാദങ്ങളിൽ പതിക്കുവാനുള്ള കാരണമെന്തായിരിക്കുമെന്നു ജീമൂത

കേതു ഗാഢമായി ആലോചിച്ചു വൃദ്ധയായ മാതാവ് ഒരുസമയം ആ ചൂഡാമണി തന്റെ പുത്രന്റേതായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു. ഒരുസമയം ജിമൂതവാഹനൻ ശത്രുഗൃഹത്തിൽ വന്നിരിക്കാമെന്നും അതിനാൽ ഉടനെ പോയി വിവരം അറിഞ്ഞ് താമസിയാതെ അറിയിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞ് ജീമൂതകേതു പരിജനത്തെ തിരികെ അയച്ചു. അനന്തരം അവരെല്ലാവരും ആ ചൂഡാമണിയെനോക്കി പലവിധം വികല്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ ചൂഡാമണിയെപ്പറ്റി വായനക്കാരോടു രണ്ടു വാക്കു പറയേണ്ടതുണ്ട്. അതു ജിമൂതവാഹനന്റെ ചൂഡാമണിതന്നെയാണ്. രാക്ഷസൻ കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു താഴെ ഗളിച്ചിതായിരുന്നു. അമിഷമാണെന്നു ഭ്രമിച്ച് ഒരു പക്ഷി അതിനെ കൊക്കുകൊണ്ടു എടുത്തു ആകാശമാർഗ്ഗമായി പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്നു അതു താഴെ പതിച്ചതായിരുന്നു.

ജീമൂതകേതു മുതലായവർ ചൂഡാമണിയെ നോക്കി പലവിധത്തിൽ വികല്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ആശ്രമത്തിന്റെ പുറത്തു ഏതൊരോദനം കേൾക്കുന്നതുപോൽ തോന്നി. അവരുടെ ശ്രദ്ധയെല്ലാം പെട്ടെന്നു ആരോദനത്തിൽ പതിഞ്ഞു.

ഹാ പരമകാരുണിക, അങ്ങ് എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി എന്റെ സമീപം വന്നു. അങ്ങയിൽ എനിക്കു നി

ഷ്ണാണ്യായി ബാന്ധവം ഏർപ്പെട്ടു. ആപത്തിൽപെട്ട രക്ഷ മാഗ്രമില്ലാതെ ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി യദൃഛയാ അങ്ങ് വന്നുചേർന്നു. പരാർത്ഥം സ്വദേഹത്തെ തൃണംപോലെ പരിത്യജിച്ചിരിക്കുന്ന ഭവാന്റെ പ്രാണികാരുണ്യം ത്രിഭുവനാതിശയമായിരിക്കുന്നു. എന്നെ ഈ സ്ഥിതിയിൽവിട്ട് ഭവാൻ എവിടെ പോയിരിക്കുന്നു. കഷ്ടം! ഭാഗ്യഹീനനായ ഞാൻ ഹതപ്രായൻതന്നെ. എന്റെ ജീവിതം ശോചൃംതന്നെ. എന്റെ നീചമായ ഈ ജീവിതംകൊണ്ടു ഇനി ആർക്കു എന്താണ് പ്രയോജനം. ഞാൻ ഇനി ഒരു ക്ഷണമെങ്കിലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ല. എന്റെ ആത്മാവിനെ ഒരിക്കലും ഞാൻ ഉപഹാസാസ്പദമായി ചെയ്യുന്നതല്ല".

ഇതെല്ലാംകേട്ട് ജീമൂതവാഹനന്റെ മാതാവ് "നാഥ ഈ കരയുന്നതു ആരായിരിക്കും ഈ രോദനം നിഷ്കാരണമായി നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ആകുലപ്പെടുത്തുന്നു. എന്തായാലും ഈ കരയുന്നതു ആരാണെന്നു നമുക്കറിയാം". എന്നു ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞു.

"ഹാ! ത്രിഭുവനൈക ചൂഡാമണിയായ ഭവാനെ ഞാൻ ഇനി എവിടെ കാണും, അങ്ങയെ ഞാൻ എത്രയെല്ലാം അന്വേഷിച്ചിട്ടും കാണുന്നില്ലല്ലൊ. അങ്ങ് ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്. ഞാൻ വിധിയാൽ ഹതനായിരിക്കുന്നു"- എന്നു വീണ്ടും പുറമെനിന്നു രോദനം കേട്ടു.

ജീമൂതകേതു പത്നിയോടു പറഞ്ഞു. "ഈ കരയുന്ന ജനം ഈ ചൂഡാമണിയുടെ ഉടമസ്ഥനായിരിക്കാം. ഇവ

ന്റെ രത്നത്തെ ഏതെങ്കിലും പക്ഷി എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ഇവിടെ വീണതായിരിക്കാം".

ലാവണ്യവതി മലയവതിയെനോക്കി "അവിധവെ, ധൈര്യമവലംബിക്കുക. ഈവിധമുള്ള ആകൃതിവിശേഷം ഒരു കാലത്തും വൈധവ്യദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതല്ല." എന്നു പറഞ്ഞ് വധുവിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

'അമ്മെ, നിങ്ങളുടെ ആശീർവ്വാദത്തിന്റെ പ്രഭാവത്താൽ അമ്മ പറയുന്നതുപോലെതന്നെ ഭവിക്കട്ടെ". എന്നുപറഞ്ഞ് മലയവതി ലാവണ്യവതിയുടെ പാദങ്ങളിൽ പതിച്ചു.

അനന്തരം ജീമൂതകേതു പുറത്തു വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശംഖചൂഡന്റെ സമീപംചെന്ന് 'വത്സ, നിന്റെ ചൂഡാമണിയെ ആരെങ്കിലും അപഹരിച്ചുവൊ'. എന്നു ചോദിച്ചു.

ശംഖ—എന്റെ ചൂഡാമണിയെ ആരും അപഹരിച്ചിട്ടില്ലാ. ത്രിഭുവനചൂഡാമണിയാണ് അപഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

ജീമൂതകേതു—വത്സ നീ പറയുന്നതിന്റെ താല്പര്യം എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ശംഖ—ദുഃഖാതിഭാരത്താൽ ബാഷ്പം കണ്ണുത്തിൽ ഉപരോധിക്കുന്നു. തൽക്കാലം എനിക്കു ഒന്നും സംസാരിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

ജിമ്മി.കെ — നിന്റെ ദുഃഖം അത്യന്തം ദുസ്സഹമാണെന്നു ഞാനറിയുന്നു. മിത്രങ്ങൾക്കൊ ബന്ധുജനങ്ങൾക്കൊ വിഭജിച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടുന്ന ദുഃഖം സഹ്യവേദനയായിരുന്നുവെല്ലൊ. അതിനാൽ നിനക്കു എന്താണ് ദുഃഖം നേരിട്ടിരിക്കുന്നതു എന്നു എന്നോടു നിശ്ശങ്കം പറയുക.

ശംഖ — ഞാൻ ഒരു സാധുകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവനാണ്. എന്റെ പേർ ശംഖ്ചൂഡൻ എന്നാണ്. ഞാൻ എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു ഏകസന്താനമാണ്. ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ കുറെ കാലം മുമ്പ് ഒരു രാക്ഷസന്റെ ബാധയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രതിദിനം രാക്ഷസൻ യഥേഛം ജനങ്ങളെ കൊന്നു ഭക്ഷിപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഗ്രാമത്തിലെ പ്രധാനികൾ ചേർന്നു ഓരോദിവസം ഓരോ ആളെ രാക്ഷസനു ആഹാരമായി കല്പിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. രാക്ഷസൻ അപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു. പ്രതിദിനം ഗ്രാമാധികാരിയാൽ അയക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ ഭക്ഷിച്ചു വന്നു. ഇങ്ങിനെ കുറേ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാക്ഷസനെ കാണാതായി. ഗ്രാമവാസികളെല്ലാം സമാധാനത്തോടുകൂടി ഇരിക്കയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വീണ്ടും രാക്ഷസന്റെ ബാധ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നു മുറപ്രകാരം ഞാനായിരുന്നു പോകേണ്ടതു. എന്റെ അകാലമരണത്തെ ഓർത്തു എന്റെ മാതാവ് മുകുതകണ്ണും കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കരുണാവിഷ്

നായ ഏതൊ ഒരു വിദ്യാധരയുവാവു് യദൃച്ഛയാ അവിടെ വന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രാണനെ രാക്ഷസനു പ്രദാനം ചെയ്തു് എന്നെ രക്ഷിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഞാനും എന്റെ അമ്മയും അതിനു അനുവദിച്ചില്ല. അനന്തരം ഞാൻ ഗോകർണ്ണക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവനെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു നമസ്കരിക്കുന്നതിനായി പോയി. തിരികെ വന്നപ്പോൾ വിദ്യാധരയുവാവിനെ കണ്ടില്ലാ. ഞാൻ ഉടനെ വധ്യശിലയിലേക്കു കുടിച്ചെന്നു. അവിടെയും കാണ്മാനില്ല. എന്തിനു അധികം പറയുന്നു അദ്ദേഹം രാക്ഷസന്റെ കയ്യിൽ പെട്ട എന്നു തന്നെയാണു് തോന്നുന്നതു. ഞാൻ വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ചു പോകുന്നു.

ഇതുകേട്ടിട്ടു ജീമൂതകേതു പറഞ്ഞു:—

പരദുഃഖങ്ങളിൽ ഇത്രയധികം വ്യസനിക്കുന്നവർ ജീമൂതവാഹനനല്ലാതെ മറ്റാരുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ, ശംഖചൂഡ, ഞങ്ങളുടെ പുത്രൻ സ്വപ്രാണനെ ത്യജിച്ചു നിന്നെ രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതന്നെ നിനക്കു സ്പഷ്ടമായി പറയാവുന്നതാണു്.

ഇതു കണ്ടു് ലാവണ്യവതി "ഹാ പുത്ര നീ എന്തൊരു കൃത്യമാണു് ചെയ്തതു്." എന്നു പറഞ്ഞു ഉച്ചത്തിൽ വിലപിച്ചു തുടങ്ങി.

ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന മലയവതി ഞാൻ ഉ
ന്നിമിത്തം കണ്ടതു പരമാർത്ഥം തന്നെ" — എന്നു പറഞ്ഞു് മൂർച്ഛിതയായി നിലത്തിൽ വീണു.

ഇവരുടെ രോദനാങ്ങളം കണ്ടുകൊണ്ടു സമീപത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ശാഖമൂഡൻ ആ വൃദ്ധജനങ്ങളം ജീമൂത വാഹനന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. തന്റെ അപ്രിയവാദത്താൽ അവർ അരുതാ, പ്പുകൊണ്ടിരുന്ന കഷ്ടാവസ്ഥയേയും തനിക്കുവേണ്ടി പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യു ജീമൂതവാഹനനു താൻ ചെയ്തതായ അപകാരത്തെയുമോർത്തു നിസ്സീമം വ്യസനിച്ചു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആത്മഹത്യ ചെയ്യാലൊ എന്നു ശാഖമൂഡനു പ്രഥമക്ഷണത്തിൽ തോന്നാതിരുന്നില്ല. ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ വൃദ്ധജനങ്ങളെ ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ സമാശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടതും തന്റെ കൃത്യമാണെന്നു ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ഓർത്തു. ശീതവാതാതപകം കൊണ്ടു അവരുടെ മോഹത്തെ തല്ക്കാലം അപനയിച്ചു. വൃദ്ധജനങ്ങളം സമീപത്തു ബോധമില്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന മലയവതിയെ വളരെ പ്രയത്നപ്പെട്ടുണർത്തി ഉണർന്നതും മലയവതി ഭർത്താവിനെ വിളിച്ചു് വിലപിച്ചു തുടങ്ങി. പിതൃജനങ്ങളം പല സാന്ത്വനവചനങ്ങളം പറഞ്ഞു വീണ്ടും അവളെ അല്പംസമാധാനപ്പിച്ചു. പലപ്പോഴും ഭക്തിപാരവശ്യത്താൽ പിതൃപാദങ്ങളിൽ പതിച്ചു സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിക്കാവുള്ള പുത്രന്റെ ചൂഡാമണി പിതൃപാദങ്ങളിൽ വളരെ പ്രാവശ്യം തട്ടി ഉരഞ്ഞു മസൃണമായിതീർന്നിരുന്നു എങ്കിലും അതു് വൃദ്ധനായ ജീമൂതകേതുവി

ന്റെ ഹൃദയത്തെ ഗാഢമായി വിഷ്ടനം ചെയ്തു. ഗുരുജനശുശ്രൂഷയെ മാത്രം ജീവിതസുഖമായി കരുതി മറ്റു സുഖങ്ങളെയെല്ലാം പരിത്യജിച്ച് സദാഗുരുശുശ്രൂഷാനിരതനായിരുന്ന പുത്രൻ പിതൃജനങ്ങളെ പെട്ടെന്നു ഉപേക്ഷിച്ച് താൻ മാത്രം സ്വാർത്ഥീയസുഖമനുഭവിപ്പാൻ പോയതു ഉചിതമായൊ എന്നു പുത്രനെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആ വൃദ്ധജനങ്ങൾ വീണ്ടും കരയുവാനാരംഭിച്ചു. ജീമൂതവാഹനനില്ലാതെ തങ്ങൾ ഒരു നിമിഷംപോലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ല എന്നു അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഭർത്തൃചിഹ്നമായ ചൂഡാരത്നത്തെ ഹൃദയത്തിൽ വെച്ച് അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്ത് സ്വസന്താപത്തിനു ഉപശമം ചെയ്വാൻ താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു മലയവതി പിതൃജനങ്ങളോടു ചൂഡാരത്നം ചോദിച്ചു. അവരുടെനിശ്ചയവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. താമസിയാതെ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന പുത്രനെ അനുഗമിക്കുന്നതിനു വൃദ്ധയായ മാതാവു ധൃതിപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. ജീമൂതകേതു ആഹിതാഗ്നിയായിരുന്നതിനാലും ആഹിതാഗ്നികൾക്കു മറ്റു അഗ്നികൊണ്ടു സംസ്കാരം വിധിക്കപ്പെടാത്തതിനാലും അഗ്നിഹോത്രഗൃഹത്തിൽ നിന്നു തന്നെ അഗ്നിയെടുത്തു ആത്മാവിനെ ഉദ്ദീപനം ചെയ്വാൻ അവരെല്ലാവരും നിശ്ചയിച്ചു.

സമീപത്തു സ്തംഭംപോലെ നിശ്ചേഷ്ടനായി നിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ശംഖചൂഡൻ താൻ കാരണം വിദ്യാധരകുലം നശിക്കുമെല്ലൊ എന്നു ഓർത്തു അളവില്ലാതെ വ്യസനിച്ചു ഭാവിയെപ്പറ്റി ഒന്നും ചിന്തിക്കാതെ സാഹസം പ്രവർത്തി

ക്കുന്നതു അയുക്തമാണെന്നും വിധിവിലാസങ്ങൾ ചിചിത്രങ്ങളായതിനാൽ രാക്ഷസൻ ഒരു സമയം കരുണാവിഷ്ടചിത്തനായി ജിമൂതവാഹനനെ ജീവനോടു കൂടി പരിത്യജിക്കാവുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞു ശംഖചൂഡൻ വൃദ്ധജനങ്ങളേയും സാധുവായ മലയവതിയേയും ആത്മഹത്യയിൽനിന്നു നിവർത്തിപ്പിച്ചു.

ദേവതകളുടെയും ഗൌരിയുടെയും പ്രസാദത്താൽ ഒരു സമയം പുത്രമുഖത്തെ വീണ്ടും സന്ദർശിപ്പാൻ അവക്കു സാധിക്കുമായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ച് അവർ എല്ലാവരും അല്പം സമാധാനിച്ചു.

ശംഖചൂഡൻ ജീമൂതകേതുമുതലായവരെ വീണ്ടും പല ന്യായങ്ങളും യുക്തികളും പറഞ്ഞു. സമാശ്വസിപ്പിച്ചതിന്നുശേഷം രാജകുമാരനെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു.

—o:o—

CHAPTER X.

രാക്ഷസൻ രാജകുമാരനെ ഭക്ഷിക്കുന്നതിന്നായി കൊണ്ടുപോയി എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ കായബലവും സന്തോഷവുംകണ്ട് അനനുഭൂതമായ ആശ്ചര്യംപൂണ്ടു. രാജകുമാരൻ മാംസഭോജനത്താൽ അസഹ്യമായ ശരീരവേദനയനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേ

ഥത്തിന്റെ മുഖം വളരെ പ്രസന്നമായിരുന്നു. ശരീരത്തിൽ ഹർഷസൂചകമായ രോമാഞ്ചം അവിടവിടെ കാണപ്പെട്ടു. തന്റെ കൃതജ്ഞതയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവൻപോലെ രാജകുമാരൻ രാക്ഷസനെ നിന്നിമേഷം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ ധൈര്യവൃത്തിയും അനിർവ്വചനീയമായ സന്തോഷവുംകണ്ട് ആശ്ചര്യപരവശനായ രാക്ഷസൻ അദ്ദേഹത്തെ നിഗ്രഹിക്കേണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം ആരായിരിക്കുമെന്നു അറിവാനുള്ള കൌതുകത്തോടുകൂടി രാക്ഷസൻ രാജകുമാരനെ താഴെവെച്ച് സപ്രസ്ഥനായി നിന്നു.

രാജകുമാരൻ രാക്ഷസനെ നോക്കി പറഞ്ഞു:— അല്ലയൊ രാക്ഷസശ്രേഷ്ഠ, എന്റെ ശരീരത്തിൽ ഇനിയും ധാരാളം മാംസമുണ്ട്. തൃപ്തനാകുന്നതിന്നുമുമ്പിൽ ഭവാൻ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഭക്ഷണത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നത്.

ആ ശോച്യാവസ്ഥയിൽക്കൂടി രാജകുമാരന്റെ ഊർജ്ജിതങ്ങളായ വാക്കുകൾകേട്ട് ആശ്ചര്യപരവശനായ രാക്ഷസൻ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയൊ മഹാസത്വ, ഞാൻ ഭവാന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു രക്തം അപഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭവാൻ ധൈര്യവൃത്തികൊണ്ടു എന്റെ ഹൃദയത്തെതന്നെ അപഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭവാൻ ആരാണെന്നറിവാൻ എനിക്കു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്.

ക്ഷുതാകുലനായിരിക്കുമ്പോൾ ക്ഷുന്നിവൃത്തിചെയ്യാ
തെ അനാവശ്യമായ ഈവിധം ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്ന
തിനാൽ പ്രയോജനമെന്ത്?' അതിനാൽ എന്റെ ശരീര
ത്തിലുള്ള മാംസശോണിതങ്ങൾകൊണ്ടു അങ്ങ് വിശപ്പിനു
ശാന്തിചെയ്താലും.

ഈ സമയത്തു, ജീമൂതവാഹനനേയും രാക്ഷസനേയും
അന്വേഷിച്ച് പലസ്ഥലങ്ങളിൽ ചുറ്റി നടന്ന അവസാ
നം ശംഖചൂഡൻ രക്താഭരാദിതശരീരനായ രാജകുമാരനേ
യും തത്സമീപം ഇരുന്നുകൊണ്ടിരുന്ന രാക്ഷസനേയും ക
ണ്ടെത്തി. രാക്ഷസൻ മൂഢതയാൽ വിദ്യാധരവംശതിലക
നായ ജീമൂതവാഹനനെ ഹനിപ്പാനുദ്യമിച്ചതു വളരെ അനു
ചിതമായി എന്നു ശംഖചൂഡൻ രാക്ഷസനോടു പറഞ്ഞു.

മേരുപർവ്വതത്തിലും മന്ദരാചലത്തിന്റെ ഗുഹകളി
ലും ഹിമവാന്റെ സാനുപ്രദേശങ്ങളിലും കൈലാസാചല
ത്തിന്റെ ശിലാതലങ്ങളിലും മലയപർവ്വതത്തിന്റെ ശി
ഖരപ്രദേശങ്ങളിലും സർവ്വദാ ചാരഗണങ്ങളുടെ പ്രശംസ
ക്കു വിഷയഭൂതനും അഖിലജഗദന്തരാളവ്യാപിയായ യശ
സ്സിനു ആധാരഭൂതനും വിദ്യാധരവംശതിലകനുമായ പുരു
ഷശ്രേഷ്ഠനെ താൻ മൂഢതനിമിത്തം ഹനിപ്പാനുദ്യമിച്ചതി
നെക്കുറിച്ചു രാക്ഷസൻ അത്യന്തം വിഹ്വലീഭൂതനായിത്തീർന്നു.
അനന്തരം രാക്ഷസൻ ശംഖചൂഡനോടു ചോദിച്ചു. കരു
ണാരസസംപൂർണ്ണനായ ഈ മഹാത്മാവ് അങ്ങയുടെ പ്രാ
ണങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ക്രൂരനായ എന്റെ കര
ങ്ങളിൽ പതിച്ചു ഈവിധം കഷ്ടമനുഭവിച്ചുവെല്ലോ. ഞാൻ

എന്തൊരു അകൃത്യമാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ജീമൂതവാഹനസംജ്ഞനായി ലോകോപസംഗ്രഹാർത്ഥം വീണ്ടും ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ച ബുദ്ധഭഗവാൻതന്നെയായിരിക്കുമോ ഈ മഹാത്മാവ്. ഞാൻ ചെയ്തായ ഈ മഹാപാതകത്തിന്നു എന്തു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യേണമെന്നറിയുന്നില്ല.

രാക്ഷസൻ ഇതുമുഴുവനും പറഞ്ഞപ്പോൾ കുറെദൂരത്തായി ചിലർ ഗൃഹീതാഗ്നികളായി വരുന്നതുകണ്ടു. ഇവർ ജീമൂതവാഹനന്റെ മാതാപിതൃക്കന്മാരും പത്നിയായ മലയവതിയുമായിരുന്നു. അവരെ കണ്ടയുടനെ ശംഖചൂഡൻ ജീമൂതവാഹനനോടു വിവരം പറഞ്ഞതു. തന്റെ അപ്പോഴത്തെ ശരീരസ്ഥിതിയെ പെട്ടെന്നു മാതാപിതാക്കന്മാർ കാണുന്നപക്ഷം വ്യസനാധിക്യത്താൽ ഒരുസമയം അവർ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുമോ എന്നു ശങ്കിച്ച് ജീമൂതവാഹനൻതന്നെ ഒരു വസ്ത്രംകൊണ്ടു മറയ്ക്കുവാനായി ശംഖചൂഡനോടു പറഞ്ഞു. ശംഖചൂഡൻ അപ്രകാരംചെയ്തു.

മാതാപിതാക്കന്മാർ താമസിയാതെ സമീപംചെന്നു. രാക്ഷസൻ ഉടനെ എഴുനീറ്റ അവരെ യഥാവിധി വന്ദിച്ച് താൻചെയ്ത അപരാധത്തിന്നു ക്ഷമാപണംചെയ്തതോടുകൂടി തന്റെ അപരാധത്തിന്നു തക്കതായ പ്രായശ്ചിത്തം വിധിക്കേണമെന്നു ജീമൂതകേതുവിനോടു യാചിച്ചു. പുത്രമുഖസംദർശനത്താൽ ഉണ്ടായ സന്തോഷംനിമിത്തം അവർക്കു അല്പനേരം ഒന്നുംതന്നെ സംസാരിപ്പാൻ സാധിച്ചില്ല. അനന്തരം ജീമൂതകേതു തന്റെ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു ധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന അശ്രുധാരയെ തുടച്ചുംകൊണ്ടു പുത്രനെനോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

പുത്ര ജീമൂതവാഹനാ, ഭയാപത്തുകാലം ആത്മീയം പരകീയം എന്നാ ക്രമത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ല എന്നത് വാസ്തവംതന്നെയാണ്. അതിനാൽ നീ ഞങ്ങളിലുള്ള മമതാബുദ്ധിയെ ത്യജിച്ച് ശംഖചൂഡനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉദ്യമിച്ചതു യുക്തംതന്നെയാണ്. പ്രാണിരക്ഷചെയ്യുന്നത് മനുഷ്യരുടെ കർത്തവ്യമാണെന്നുള്ളതിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്നാൽ ഒരു പ്രാണിയെ രക്ഷിക്കുന്നതു യുക്തമൊ വളരെ പ്രാണികളെ രക്ഷിക്കുന്നതു യുക്തമൊ എന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശംഖചൂഡനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നീ നിന്റെ പ്രാണനെ പരിത്യജിപ്പാൻ തീച്ചയാക്കിയ സമയത്തു നിന്റെ വൃദ്ധരായ മാതാപിതാക്കന്മാരെയും സാധ്വിയായ മലയവതിയേയും നീ വിസ്മരിച്ചതു യുക്തമായൊ? നീ ഇല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കു ജീവിതം സുകരമായിരിക്കുമെന്നാണൊ നീ വിചാരിച്ചതു്. കുലത്തെ നിശ്ശേഷം നാമാവശേഷമാക്കിച്ചെയ്യുവാൻ നീ ഉദ്യമിച്ചതു യുക്തമാണൊ"?

രാക്ഷസൻ താൻ ചെയ്തതായ അപരാധത്തിനു പ്രതിവിധിയായി അഗ്നിയിൽ പതിച്ചു പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുന്നതാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ആ വിവരം രാജകുമാരനോടു പറഞ്ഞു. അഗ്നിപ്രവേശവും പ്രാണത്യാഗവും പ്രതിവിധിയാകയില്ലെന്നു ജീമൂതവാഹനൻ പറഞ്ഞു. താൻ ചെയ്തതായ പാതകത്തിനു പര്യാപ്തമായ പ്രായശ്ചിത്തം എന്താണെന്നു രാക്ഷസൻ ജീമൂതവാഹനനോടു ചോദിച്ചു. തന്റെ വൃദ്ധരായ മാതാപിതാക്കന്മാരെ താൻ നമസ്കരിച്ചു വന്നി

ച്ചതിന്നു ശേഷം പ്രതിവിധിയെപ്പറ്റി പറയാമെന്നു പറഞ്ഞ രാജകുമാരൻ പത്തുക്കെ എഴുനീറ്റു മാതാപിതാക്കന്മാരെ വിധിപ്രകാരം വന്ദിച്ചു.

ജീമൂതകേതു പത്നിയെനോക്കി ദേവി ഭാഗ്യം തന്നെ. പുത്രൻ ജീമൂതവാഹനൻ കൃതാംജലിയായി പുരോഭാഗത്തിൽ നമ്മുടെ അനുഗ്രഹത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നിൽക്കുന്നുവെല്ലൊ'— എന്നു പറഞ്ഞു.

നക്ഷത്രസൂനുനായ പുത്രനെ കണ്ട മാതാവ് എത്രമാത്രം സന്തോഷിച്ചിരിക്കുമെന്നു വായനക്കാർ ഊഹിക്കുന്നതായിരിക്കും നല്ലതു്.

ഭർത്താവിനെ സചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു മലയവതി നോക്കിയെങ്കിലും പ്രഥമക്ഷണത്തിൽ അതു തന്റെ ഭർത്താവാണെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ അവൾക്കു സാധിച്ചില്ല.

പിതാവു പുത്രനെ ആലിംഗനം ചെയ്യാനായി പുത്രസമീപം ചെന്നു. തന്റെ ശരീരം മറച്ചിരുന്ന വസ്ത്രം താഴെ പതിക്കയാൽ ജീമൂതവാഹനൻ മൂർഛിച്ചു ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു.

'ഹാ വത്സ എന്നെ കണ്ടിട്ടുകൂടി നീ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നുവോ' എന്നു പറഞ്ഞു പിതാവും' ഹാ പുത്രക, വാക്കുകൊണ്ടുകൂടി നീ എന്നെ സംഭാവം ചെയ്തില്ലല്ലൊ ഇത്രവേഗത്തിൽ നീ എവിടെ പോകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞ മാതാവും നാഥ, എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഭവാൻ എവിടെ പോ

കുന്നു. അഥവാ എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കാമെങ്കിലും വൃദ്ധരായ ഈ രണ്ടുജനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു ധർമ്മമാണോ?' എന്നു പറഞ്ഞു മലയവതിയും മുകുതകണ്ണും കരയുവാനാരംഭിച്ചു.

പരനാൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു് പ്രതിക്ഷണം മരണാധികമായ ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മാതൃകുക്ഷിയിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നതു തന്നെ യാണ് ശ്രേഷ്ഠമെന്നു ശംഖചൂഡനു തോന്നി. താൻ കാരണം ജീമൂതവാഹനനു സംഭവിച്ചതായ കഷ്ടങ്ങളേയും പിതൃജനങ്ങളുടെ ദുഃഖത്തേയും കണ്ടു ശംഖചൂഡൻ അളവില്ലാതെ വ്യസനിച്ചു. സകല കഷ്ടങ്ങളും തന്റെ ദുരാശയുടെയും അവിവേകത്തിന്റെയും ഫലമാണെന്നു രാക്ഷസൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആ അവസ്ഥയിൽ താനെന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ രാക്ഷസൻ വളരെ കുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഭോ മഹാത്മൻ, സമാശ്വസിച്ചാലും' എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ വസ്ത്രാന്തംകൊണ്ടു മുഗ്ധനായ ജീമൂതവാഹനനു യീശിക്കൊടുത്തു. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജീമൂതവാഹനൻ പതുക്കെ നേത്രങ്ങൾ തുറന്നു. ആദ്യമായി കണ്ടതു ശംഖചൂഡനെയായിരുന്നു. അനന്തരം ചുറ്റും നോക്കിയപ്പോൾ മാതാപിതാക്കന്മാരും പ്രിയതമയായ മലയവതിയും ബോധരഹിതരായി നിലത്തിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി രാജകുമാരൻ ശംഖചൂഡനോടു പറഞ്ഞു. ശംഖചൂഡൻ വളരെ പ്രയത്നപ്പെട്ടു ഒരുവിധം ആ വൃദ്ധജനങ്ങളെ മോഹത്തിൽ നിന്നു ഉണർത്തി.

പുത്രൻ മരിച്ചില്ലെന്നും അമംഗളസൂചകമായി കരയരുതെന്നും പറഞ്ഞു ജീമൂതകേതു പത്നിയെ തൽക്കാലം സമാധാനപ്പെടുത്തി.

വത്സെ, സമാശ്വസിക്കുക. എഴുനീറ്റ ഭർത്തൃമുഖത്തെ ദർശിക്കുക, എന്നു പറഞ്ഞു ലാവണ്യവതി വധുവിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

മലയവതിയാകട്ടെ "ഹാ ആര്യപുത്ര, മന്ദഭാഗ്യയായ ഞാനെന്തു ചെയ്യട്ടെ" എന്നുപറഞ്ഞു കരയുവാനാരംഭിച്ചു. വിഷ്ണുങ്ങളെല്ലാം ശമിച്ചതായും ജീമൂതവാഹനന്റെ ജീവിതത്തിന്നു യാതൊരു ഹാനി വരുന്നതല്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ലാവണ്യവതി വധുവിന്റെ മുഖാരവിന്ദത്തെ പാണികൊണ്ടു തലോടി.

പിതാവു—പുത്രന്റെ ശരീരത്തിൽ വളരെ വ്രണങ്ങൾ കാണുന്നു. പ്രാണങ്ങളെല്ലാം എല്ലാം ആശ്രയരഹിതങ്ങളായി കണ്ണുദേശത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതുപോൽ തോന്നുന്നു. പുത്രൻ ഈ അവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നതുകാണുമ്പോൾഎന്റെ ശരീരം എന്തുകൊണ്ടു പിളരുന്നില്ല.

മലയവതി—ഞാൻ ഏറ്റവും ദുഃഖഭാഗിനിതന്നെ. ആര്യപുത്രനെ ഈ സ്ഥിതിയിലും കണ്ടിട്ടു ക്രൂടി എന്റെ പ്രാണൻ ശരീരത്തെ ത്യജിക്കുന്നില്ലല്ലൊ.

മാതാവു— രാക്ഷസാധമ, നിന്റെ ദുശംസതപം വളരെ ഘോരം തന്നെ. ആഭരണങ്ങൾകൂടി ആഭരണഭൂത

മായ പുത്രന്റെ കോമളകളേബരത്തെ നീ ഈ വിധം വികൃതമാക്കി രീതിയുവെല്ലൊ.

ജീമൂതവാഹനൻ—അമ്മെ ഇപ്രകാരം പറയരുതു്. അമ്മ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ എന്റെ ശരീരത്തിന്നു യാതൊരു വികാരവും വന്നിട്ടില്ല. പരമാത്മത്തെ വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഈ ശരീരം മുമ്പും ഇപ്രകാരം തന്നെയാണെല്ലൊ. മേദസ്സു്, അസ്ഥി, മജ്ജാ, മാംസം മുതലായവയുടെ സംഘാതരൂപവും ത്വക്കിനാൽ ആവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടതും ബീഭത്സമായ ദർശനത്തൊടുകൂടിയതും ആയ ശരീരത്തിന്നു പരമാത്മത്തിൽ എന്തു ശോഭയാണുള്ളതു്.

രാക്ഷ—ഹേ മഹാത്മൻ എന്റെ ആത്മാവു നരകാനല ജ്വാലയാൽ ആ വലീയം എന്നതുപോലെ വളരെ ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നു. ഞാൻ ചെയ്തായ പാപത്തിന്നു എനിക്കു താമസിയാതെ എന്തെങ്കിലും പ്രായശ്ചിത്തം ഉപദേശിക്കയില്ലയൊ?

ജീ-വാ—ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെയെല്ലാം പ്രവർത്തിപ്പാൻ തയാറാണൊ?

രാക്ഷ—നിശ്ചയമായും പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണ്. ദയവായി അങ്ങ എന്തെങ്കിലും പ്രതിക്രിയ ഉപദേശിക്കാത്തപക്ഷം ഞാൻ അഗ്നിയിൽ പതിച്ചു മരിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ജീ-വാ—കേട്ടാലും, പ്രതിദിനം പ്രാണികളുടെ പ്രാണനാശം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക. ഇതേവരെ ചെയ്തതിനെപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിക്കുക. കഴിയുന്നതും പുണ്യസഞ്ചയം ചെയ്യാൻ യത്നിക്കുക. എല്ലാ സത്പ ങ്ങൾക്കും കഴിയുന്നോടത്തോളം അഭയപ്രദാനം ചെയ്യുക. പ്രാണിഹിംസാ ജനിതമായ പാപസഞ്ചയം പുണ്യരാശിയിൽ പതിക്കുമ്പോൾ കാലക്രമത്തിൽ അതിൽ തന്നെ ലയിച്ചു പോകുന്നു. അഗാധജലത്തോടു കൂടിയ ഒരു ഹ്രദത്തിൽ പതിക്കുന്ന ലവണപലം ആ ഹ്രദത്തിലെ ജലത്തെ ലവണമയമാക്കി ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നില്ലല്ലൊ. അതുപോലെ തന്നെ മഹത്തായ പുണ്യരാശി പുരോഭാഗത്തിലുള്ളപ്പോൾ ഖവീഭൂതമായ പാപം നരകാദിഫലങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നില്ല

രാക്ഷ—ഭവാൻ പറയുന്നതുപോലെ തന്നെ ചെയ്തു കൊള്ളാം. അജ്ഞാനനിദ്രയിൽ വളരെ കാലമായി ലയിച്ചിരുന്ന എന്നെ കാരുണികനായ ഭവാൻ ഇപ്പോൾ പ്രബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശീ-വാ—ഞാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം ഭവാൻ ചെയ്യുന്നപക്ഷം എന്റെ ജീവിതം എതാനുമെങ്കിലും ചരിതാർത്ഥമായി എന്നു വിചാരിക്കാം. അങ്ങയുടെ നിശ്ചയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. സർവ്വ കാരുണികനായ ശ്രീബുദ്ധഭഗവാൻ അങ്ങയെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

അനന്തരം രാക്ഷസൻ ജീമൂതവാഹനനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെവൃദ്ധരായ മാതാപിതാക്കന്മാരേയും വന്ദിച്ച് അവരോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. അവിടെ നിന്നു നിഷ്ക്രമിച്ചു.

CHAPTER XI.

ജീ-വാ— ശംഖചൂഡ, നിനക്കു ഗൃഹത്തിലേക്കു പോകേണ്ടയൊ? ശോകാർത്തയായ നിന്റെ ജനനിയെ കാണണ്ടയൊ. നിന്നെ രാക്ഷസൻ ഭക്ഷിച്ചു എന്നുനിശ്ചയിച്ചു നിന്റെ ജനനിനിസ്സീമം ഖേദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെല്ലൊ. അതിനാൽ നിന്റെ ജനനി ഇനി ഏങ്കിലും ദുഃഖിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നു നീ ഉടനെ പോയി അമ്മയെ സമാശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടതാണെല്ലൊ.

ലാവണ്യ— ആ ജനനി ധന്യതന്നെയാണ്. രാക്ഷസന്റെ മുഖത്തിൽ പതിച്ച തന്റെ പുത്രൻ ശരീരത്തിന്നു യാതൊരുകേടും കൂടാതെ "അമ്മെ" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു ഗൃഹത്തിലേക്കു തിരികെ പോകുന്നതു കണ്ടാൽ ആ സാധുവായ മാതാവു് എത്ര സന്തോഷിക്കുന്നതായിരിക്കും.

ശംഖ— അമ്മെ, ഭവതി പറയുന്നതു ശരിതന്നെയാണ്. ഭവതിയുടെ കുമാരൻ ജീമൂതവാഹനൻ സ്വസ്ഥശരീരനായി ഭവിക്കുമെങ്കിൽ എന്റെ അമ്മ ധന്യതന്നെ,

ജീ-വാ— പരാർത്ഥസംപാദനരസത്താൽ ഞാൻ ഇത്രസമയം വേദനയൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. ഇപ്പോൾ മർമ്മഛേദകമായ വേദന എന്നെ ബാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ജീ-കെ— ഹാ വത്സ നീ എന്തുചെയ്യുന്നു.

ലാവണ്യ— പുത്രൻ ജീമൂതവാഹനൻ എന്തൊണ്ണു പറയുന്നതു്. ഈ സങ്കടാവസ്ഥയിൽ എന്റെ പുത്രനെ രക്ഷിപ്പാൻ ആരുമില്ലയൊ?. ഹാ ജീമൂതവാഹന, നിന്റെ ശരീരപീഡനോക്കുമ്പോൾ നീ താമസിയാതെ ഈ ലോകത്തെ ത്യജിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നുവെല്ലൊ.

മലയ— ആര്യപുത്ര, എന്നെ അനാഥയായിവിട്ടു അങ്ങ എവിടെക്കുപോകുവാനുദ്യമിക്കുന്നു.

ജീ-വാ—ശംഖചൂഡ, എന്റെ ഹസ്തങ്ങളെ സമാനയിക്കുക. ഞാൻ മാതാപിതാക്കന്മാരെ വന്ദിക്കട്ടെ.

ശംഖ— ഹാ കഷ്ടം ജഗത്തെല്ലാം അനാഥിഭ്രുതമായിതീരുമൊ?.

ജീ. വാ— താത, അമ്മെ ഞാൻ അവസാനമായി നമസ്കരിക്കുന്നു. അവസന്നശക്തികളായ എന്റെ ഗാത്രങ്ങൾ ചേതനാരഹിതങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ ശ്രോത്രേന്ദ്രിയങ്ങൾ ശ്രവണശക്തിഹീനങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ നേത്രങ്ങൾ നിമീലനം ചെയ്യുന്നതു നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലയൊ? ഹാ, താ

ത, ഹാ ജനനി, ഹാ പ്രിയതമെ, മലയവതി, എ
ന്റെ പ്രാണങ്ങൾ ഇതാപോകുന്നതുപോൽ തോ
ന്നുന്നു.

ലാവണ്യ—ഹാ പുത്ര, ഹാ വത്സ, ഹാ ഇരുജന വ
ത്സല, നീ ഞങ്ങളെവിട്ട് എവിടെ പോകുന്നു? നീ എ
ന്നോട് മറുവടി പറകയില്ലയൊ? ജീമൂതവാഹന, എ
നിക്കു നിന്നെ കാണ്മാൻ സാധിക്കാതെ വരുമൊ?.

ജീ കേ— ഹാ പുത്ര, ജീമൂതവാഹന, ഹാ നിഖിലജനവ
ത്സല, ഹാ സർവ്വഗുണനിധെ, നീ എവിടെ? എന്നോ
ട് ഒരുവാക്കെങ്കിലും സംസാരിക്കയില്ലയൊ. ലോക
ത്തിൽ ധൈര്യം നിരാധാരമായി തീർന്നു. വിനയം
ഇനി ആരെ ശരണം പ്രാപിക്കും. ക്ഷാന്തിയെ ഇനി
ആർ വഹിക്കും ഔദാര്യം സമാപ്തിയെ പ്രാപിച്ചു.
സത്യം ഹതമായി. ദീനജനങ്ങൾ ഇനി എവിടെ
പോകും. ആരെ ആശ്രയിക്കും. വത്സ, നീ ലോകാന്ത
രത്തിലേക്കു പോയാൽ ഈ ജഗത്തെല്ലാം ശൂന്യമായി
ഭവിക്കുമെല്ലൊ.

മലയ— ഹാ ആര്യപുത്ര, എന്തുകൊണ്ടു അങ്ങ എന്നെ ഉ
പേക്ഷിച്ചുപോകുന്നു. പ്രാണനാഥനില്ലാതെ മലയവ
തി ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നാണൊ ഭവാൻ വിചാരിക്കു
ന്നത്.

ശംഖ— ഹാ പരമകാരുണിക, പ്രാണങ്ങളെക്കാൾ വല്ല
ഭതരങ്ങളായ ജനങ്ങളെ ത്യജിച്ച് ഭവാൻ എവി

ടേക്കുപോകുന്നു. ശംഖചൂഡൻ ഭവാനെ പിന്തുടരുന്നുണ്ട്.

ലാവണ്യ— ഹാ! ജാതു, നീ എന്നോടു ഒരു വാക്കെങ്കിലും സംസാരിക്കയില്ലയൊ? എന്നെ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും നോക്കരുതൊ? വത്സ, എഴുനീറു എന്റെ മടിയിൽ വന്നിരുന്ന പുത്രോചിതമായ സ്നേഹത്തെ നീ കരിക്കൽകൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കയില്ലയൊ? വളരെ ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ നീ എന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരോധമായി യാതൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ലെല്ലൊ? ഞാൻ ഇത്രയെല്ലാം കരഞ്ഞിട്ടുകൂടി നീ എന്നോടു ഒരു വാക്കുപോലും സംസാരിക്കാതെ മൌനിയായിരിക്കുന്നുവെല്ലൊ. എന്തെങ്കിലും കാരണത്താൽ നീ എന്നോടു ദ്വേഷ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവൊ? വത്സ എഴുനീല്ക്കുക. ഞാൻ നിന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കാം. നിനക്കു പിതാവിനെ നമസ്കരിക്കേണ്ടതെയൊ? നിന്റെ ആ ഗുരുജനഭക്തി യെവിടെ? നിന്റെ ആ സ്നേഹവും ധർമ്മബോധവുമെവിടെ? നിന്റെ ആ പിതൃജനപക്ഷപാതമെവിടെ? എന്റെ ഭാഗ്യദോഷത്താൽ നീ സർവ്വത്തേയും ഞങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിച്ച് മൌനിയായിരിക്കുന്നുവെല്ലൊ? ഇത് നിനക്കു ഉചിതമാണൊ? നീ ഇല്ലാതെ ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നുവൊ? ഈ സ്നേഹത്തിനനുചിതമായ എന്റെ ഈ വൈക്ലവംകൊണ്ടു എന്താണ് പ്രയോജനം? നിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം ചെയ്കൊൾക. നിനക്കുവേണ്ടി ഇതാ ഞാൻ മൌനമവലംബിക്കുന്നു.

ജീ. കേ—ദേവി, നമ്മൾ ഇത്രമാത്രമേ ശുഭകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. നമ്മൾ കേവലം കായുന്നതിനാൽ എന്താണ് പ്രയോജനം. നമ്മുടെ കണ്ണും സ്പുടിക്കുന്നതല്ലാതെ നമ്മുടെ ഹൃദയം സ്പുടിക്കുന്നില്ലെല്ലോ? നമ്മുടെ നിരർത്ഥകമായ വിലാപനം മുഖത്തിൽനിന്നു നിർഗ്ഗമിക്കുന്നതല്ലാതെ നമ്മുടെ പ്രാണങ്ങൾ ശരീരത്തിൽനിന്നു നിർഗ്ഗമിക്കുന്നില്ലെല്ലോ? അശ്രുക്കൾ ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നതല്ലാതെ നമ്മുടെ ശരീരം പതിക്കുന്നില്ല. നമ്മൾ എത്രതന്നെ ഉരസ്സ്ഫാലനംചെയ്താലും അനുപാത്തമായ കർമ്മഫലം അനുഭവിപ്പാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. വിധി ബലവാനാണെല്ലോ? വത്സന്റെ ദുർല്ലഭമായ ജന്മോത്സവം നമുക്കു ലഭിച്ചു. അവനെ മടിയിൽവെച്ച് അവന്റെ മുഖാരവിന്ദത്തെ നമ്മൾ സകൌതുകം അവലോകനംചെയ്തു. അവൻ മുട്ടുകുത്തി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവന്റെ സ്പർശസുഖവും നമ്മൾ അനുഭവിച്ചു. അവ്യക്തമനോഹാരികളായ അവന്റെ പ്രഥമജല്പിതങ്ങൾ കേട്ടു നമ്മൾ ആനന്ദിച്ചു. അവന്റെ ബാലചേഷ്ടകൾകണ്ടു നമ്മൾ സന്തോഷിച്ചു. അവന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾകണ്ട് നമ്മുടെ ഹൃദയം ആനന്ദിച്ചു. അഭിഷിക്തനായ അവന്റെ ശിരസ്സിനെ നമ്മൾ ഘ്രാണിച്ചു. വിവാഹമംഗളത്താൽ പ്രശോഭിതമായ അവന്റെ മുഖത്തെയും നമ്മൾ ഈക്ഷിച്ചു. ഇതോടുകൂടി നമ്മുടെ സൽകർമ്മഫലങ്ങൾ അവസാനിച്ചിരിക്കും. വെറുതെ അനർത്ഥങ്ങളായ പ്രലാപനങ്ങൾകൊണ്ടു അവന്റെ ആത്മാവിനെ മലിനപ്പെടുത്തേണ്ട.

മലയവ— ഈ കഠിനസംഭവത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടിട്ടു കൂടിയും വജ്രസാരതുല്യമായ എന്റെ ഹൃദയം എന്തു കൊണ്ടു പിളരുന്നില്ല. കഷ്ടം എന്റെ പ്രണയസർവ്വസ്വമായ ദേവൻ ഈവിധം നിലത്തിൽ കിടക്കുന്നതിനെക്കണ്ടിട്ടുകൂടിയും എന്റെ ശരീരം ജീവസന്ധാരണം ചെയ്യുന്നുവെല്ലോ. എന്തായാലും പ്രിയതമന്റെ ആത്മാവിനെ അശ്രുപാതത്താലും നിരർത്ഥകങ്ങളായ പ്രലപനങ്ങളാലും ലഘൂകരിപ്പാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ദേവനെ അനുഗമിപ്പാൻ ഞാൻ സർവ്വപ്രകാരത്തിലും തയാറായിരിക്കുന്നു. ഇനി എനിക്കു മരിക്കുന്നതുതന്നെയാണ് ജീവിതം. മൃതപ്രായമായ ജീവിതത്തെ ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും ധരിപ്പാൻ ഞാൻ ശക്തയല്ല. പ്രാണനാഥ, ഭവാൻ വളരെദൂരം പോകുന്നതിനുമുമ്പായി ഞാൻ അങ്ങയെ അനുഗമിക്കുന്നുണ്ട്.

അനന്തരം മലയവതി ഭർത്താവിന്റെ പാദങ്ങളെ തന്റെ മുഖാവുകൊണ്ടു സ്പർശിച്ചു. വിയർപ്പിനാൽ ആർദ്രങ്ങളായ കരപല്ലവങ്ങൾകൊണ്ടു വീണ്ടും വീണ്ടും ഭർത്തൃശരീരത്തെ തലോടി.

ലാവണ്യ— ലോകപാലന്മാർ അമൃതവർഷംകൊണ്ടു എന്റെ പുത്രനെ രക്ഷിക്കയില്ലയോ? ഞാനെന്തുചെയ്യട്ടെ?

ജീ. കേ— വത്സശംഖചൂഡ, ഇനിയും എന്തിനു താമസിക്കുന്നു. വിറകുകൊണ്ടുവന്നു പുത്രന്നു ചിത തയാറാക്കു

ക. നമുക്കും ചിതയിൽപ്രതിച്ചു അവനെ അനുഗമിക്കാം.

ലാവണ്യ—പുത്ര, ഉടനെ തയ്യാറാകുക. നിന്റെ ഭ്രാതാവ് ഏകാകിയായി പോകുന്നുവെല്ലോ!

ശംഖ—പ്രഥമമായി ജീമൂതവാഹനനെ അനുഗമിക്കേണ്ടവൻ ഞാനാണൊല്ലൊ.

ജീ. കേ—ചക്രവത്തിലക്ഷണങ്ങൾ സംപൂർണ്ണമായിരുന്നിട്ടും പുത്രൻ ചക്രവത്തിപദവിയെ പ്രാപിക്കാതെ അകാലമരണത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്നു കാരണം എന്റെ പ്രാക്തനദുഷ്കൃമ്മങ്ങൾതന്നെയായിരിക്കേണം, ദേവി എന്തിന്നു വെറുതെ കരയുന്നു. നമുക്കു ചിതാരോഹണം ചെയ്യാം.

മലയ—ഭഗവതി ഗൌരി, എന്റെ ഭർത്താവ് വിദ്യാധരചക്രവത്തിയായിത്തീരുന്നതാണെന്നു ഭവതി പറഞ്ഞുവെല്ലൊ- മന്ദഭാഗ്യയായ എന്നോടു ഭവതി പൊളിപറഞ്ഞതു നന്നായൊ?

എല്ലാവരും അഗ്നിപ്രവേശംചെയ്യാൻ തയ്യാറായി. പെട്ടെന്നു ഗൌരി അവരുടെ പുരോഭാഗത്തു പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. സാഹസകർമ്മത്തിൽനിന്നു ആദ്യമായി ജീമൂതകേതുവിനെ നിവർത്തിപ്പിച്ചു. താൻ ഒരിക്കലും അലീകം പറയുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞു മലയവതിയെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. വൃദ്ധയായ ലാവണ്യവതിയെ സാന്ത്വനോക്തികളാൽ സമാ

ധാനപ്പെട്ടത്തി. പുരോഭാഗത്തു പെട്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷീഭൂത യായ ഗൌരിയെക്കണ്ട എല്ലാവരും ആനന്ദസംഭൃതചിത്ത രായിത്തീർന്നു. അനന്തരം ഗൌരി മൃതനായ രാജകുമാരനെ നോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"വത്സ, ലോകോപസംഗ്രഹാർത്ഥം നീ സപ്രാണനെ ക്രൂടി ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ സന്തുഷ്ടയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു."

പെട്ടെന്നു രാജകുമാരൻ ഉറക്കത്തിൽ നിന്നു ഉണരുന്നവൻപോലെ ഗാഢനിദ്രയിൽ നിന്നു ഉണർന്നു പുരോഭാഗത്തു പ്രത്യക്ഷീഭൂതയായ ഗൌരീദേവിയെ കണ്ടു.

അഭിലഷിതാധിക പരദേ
പ്രണിപതിതജനാർത്തി ഹാരിണി ശരണ്യേ
ചരണൌ നമാമ്യഹം തേ

വിദ്യാധരവന്ദിതേ ഗൌരി—എന്നുപറഞ്ഞു ഗൌരിയുടെ പാദങ്ങളിൽ പതിച്ചു. ഉടനെ ആകാശത്തിൽ നിന്നു അമൃതവൃഷ്ടിയുണ്ടായി. എല്ലാവരും വിസ്മയപരവശരായി മുകളിലേക്കു കുറേ നേരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു ഗൌരി രാജകുമാരനോടു പറഞ്ഞു:—

ഹംസങ്ങളുടെ അംസങ്ങളാൽ താഡിതങ്ങളായ സുവർണ്ണപങ്കജങ്ങളുടെ രജസ്സുംപക്കത്താൽ അത്യന്തം സൌരഭ്യത്തോടുകൂടിയതും മാനസസരസ്സിൽനിന്നു ആനീതങ്ങളും സേവനാർഹങ്ങളായ രത്നകുംഭങ്ങളിൽ നിറക്കപ്പെട്ടതു

മായ ഈ പരിശുദ്ധജലംകൊണ്ടു ഞാൻ കുമാരനു അഭിഷേകം ചെയ്യു ഈ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ കുമാരനെ വിദ്യാധരചക്രവർത്തിയാക്കി ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ തരുന്നതായ ഈ കാഞ്ചന ചക്രരത്നത്തേയും ധവളവർണ്ണയുതമായ ഈ ഗജശ്രേഷ്ഠനേയും ശ്യാമവർണ്ണമായ ഈ കുതിരയേയും സ്വീകരിച്ചു പ്രിയതമയായ മലയവതിയോടു കൂടി കുമാരൻ ലൊകത്തിൽ അഗ്രഗണ്യനായി പ്രജകളെ യഥാവിധി പരിപാലിച്ചാലും. കുമാരന്റെ രാജ്യത്തെ അപഹരിക്കുന്നതിനായി യന്തിച്ച ഒരു മതംഗാദികൾ ശരത്കാലചന്ദ്രൻ പോലെ ധവളവർണ്ണങ്ങളായ വ്യജനങ്ങളെ കരങ്ങളിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടു ഭക്തിനമിതപൂർവ്വകായവരായി കുമാരനെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിക്കുന്നതാണു്. ഇതുകൂടാതെ എന്തെല്ലാം അഭിമതങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും കുമാരനു അവയെയെല്ലാം ഈ നിമിഷത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ സാധിപ്പിച്ചു തരാം.

ജീമൂതവാഹനൻ പറഞ്ഞു:--

ഞാൻ ശംഖചൂഡനെ രാക്ഷസനിൽ നിന്നു രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. രാക്ഷസൻ വിനീതനായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ പ്രാണലാഭത്താൽ ഈ ജനങ്ങളും സപ്രാണങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. എല്ലാറ്റിനും പുറമെ ഞാൻ ചക്രവർത്തിപദത്തേയും പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ദേവിയെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണ്മാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. ഇതിലധികമായി എനിക്കു ദേവിയോടു യാതൊന്നും ചോദിക്കേണ്ടതില്ല. ഞാൻ ചരിതാർത്ഥനായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ദേവി നിർബന്ധിക്കുന്ന പക്ഷം ഞാൻ ഒരു കാര്യം കൂടി ചോദിക്കാം. മേഘങ്ങളും ഹ

ഷ്ടങ്ങളായ മയൂരങ്ങളെ നൃത്തനം ചെയ്യിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വേണ്ട സമയത്ത് ജനങ്ങൾക്കു വൃഷ്ടിയെ നൽകട്ടെ. വൃഷ്ടിയാൽ ഭൂമി സദാ സസ്യപൂർണ്ണയായി ഭവിക്കട്ടെ പ്രജകൾ നിർമ്മത്സരമാനസരായി പുണ്യകർമ്മസഞ്ചയം ചെയ്തുകൊണ്ടു നിരാപദരായി യഥേഷ്ടം സുഖിച്ചു വാഴട്ടെ.

ജീമൂതവാഹനൻ അഭീഷ്ടപ്രദാനംചെയ്തു ദേവി തിരോഭവിച്ചു. ഉടനെ പുഷ്പവൃഷ്ടിയുണ്ടായി. ദിക്കെല്ലാം ഉണ്ടഭിശബ്ദം മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. സുരന്മാർ, മുനിഗണങ്ങൾ മുതലായവർ ക്രുദ്ധംക്രുദ്ധമായി വന്നു ജീമൂതവാഹനനെ ആശീർവദിച്ചു. വിദ്യാധരേശ്വരന്മാർ എല്ലാവരും ഗൌരീപ്രസാദത്താൽ ജീമൂതവാഹനവൃത്താന്തമറിഞ്ഞു വാദ്യാദിഘോഷങ്ങളോടുകൂടി വന്നു രാജാവിനെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു മുദിതരായ ബന്ധുമിത്രാദികളാൽ ആവൃതനായി പാർവതീസഹകരകല്പിതമഹാഭിഷേകനായി ചക്രവർത്തിയായ ജീമൂതവാഹനൻ മാതാപിതാക്കന്മാരോടും മലയവതിയോടും ശംഖചൂഡനോടും അമന്ദാനന്ദസംഭൃതചിത്തരായ പ്രജകളോടും കൂടി സ്വനഗരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ലോകോത്തരമായ ചക്രവർത്തിപദത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു ശിഷ്ടരെ രക്ഷിച്ചും ദുഷ്ടരെ ശിക്ഷിച്ചും ധർമ്മത്തെ സ്ഥാപിച്ചും രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തുവന്നു.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.

Cl. No. M06 *Acc. No.* 19693

This book should be returned on or before the date last stamped below.

12 AUG 1967
11 MAR 1980
15 DEC [illegible]
29 MAR 1996
30 APR 1996
18 JUN 1996
18 JUL 1996
17 AUG 1996

നാരായണൻ 1918-1923

ഒരു സ്വാമി ശക്തി ചിത്രകഥ.

ഇന്ദ്രമുഖവാഹനൻ.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M.8 Acc. No. 19693

Author ഒരു സന്യാസിശ്രേഷ്ഠൻ

Title ഇന്ദുലേഖ വിവാഹാനന്തരം

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org